

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/2/2023
Identifikačné číslo spisu: 9521100113
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Zeleňaková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9521100113.7

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a členov senátu JUDr. Beáty Javorkovej, JUDr. Dušana Krč - Šeberu, JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného JUDr. B. D., PhD., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 11. decembra 2025 v Bratislave, s následným verejným vyhlásením rozsudku, o dovolaniach obvineného JUDr. B. D., PhD. a ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022, sp. zn. 5 To 11/2021, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovuje, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanovení § 31 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného JUDr. B. D., PhD..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 ako aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 20. septembra 2021, sp. zn. 3 T 5/2021; zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Špecializovanému trestnému súdu prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

1. Špecializovaný trestný súd (ďalej tiež „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 20. septembra 2021, sp. zn. 3 T 5/2021 uznal obvineného JUDr. B. D., PhD. (ďalej len „obvinený“) vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode 1/), zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (v bode 2/), pokračovacieho zločinu

zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona (v bodoch 3/ a 4/) v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona (v bode 4/) na tom skutkovom základe, že:

„bod 1/

minimálne od leta roku 2017 až do 17.09.2020, na rôznych miestach na území Slovenskej republiky, z pozície špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky poskytoval minimálne prostredníctvom osoby JUDr. Ľ. A. (trestne stíhaného v samostatnom konaní) informácie o prebiehajúcich trestných konaniach na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a vytváral podmienky, ktoré boli spôsobilé sťažiť dokumentovanie trestnej činnosti skupiny osôb označovanej ako J.Č. a zachovať existenciu a celistvosť tejto skupiny, pričom za tieto služby bol členmi skupiny najmenej jeden raz odmenený prostredníctvom JUDr. Ľ. A. a takýmto súčinnostným konaním vytváral nenáležité výhody pre osoby činné pre skupinu označovanú ako J., ale aj pre samotnú skupinu, ktorá bola na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky rozpracovaná a evidovaná ako spoločenstvo osôb, vytvorené v presne nezistenom období deväťdesiatych rokov 20. storočia, ktoré sa v rámci svojho pôsobenia označovalo ako J. a ktorého označenie bolo odvodené od mena jej čelného predstaviteľa O. J. (zomrel v roku 2003), po násilnej smrti ktorého bol za šéfa tejto skupiny považovaný Ing. Ľ. D., prezývaný D. (trestne stíhaný v inom konaní), pričom skupina bola štruktúrovaná tak, že z pohľadu jej horizontálneho členenia boli vytvorené tri zložky, a to riadiaco - rozhodovacia, v rámci ktorej bola okrem najvyššej pozície vytvorená minimálne jedna ďalšia, priamo podriadená pozícia, riadiaco - výkonná, ktorej členovia, priamo podliehali osobám z riadiaco - rozhodovacej zložky a okrem riadenia im nižšie postavených členov výkonnej zložky zabezpečovali aj samotný výkon konkrétnych príkazov od členov riadiaco - rozhodovacej zložky a výkonná, v rámci ktorej boli vytvorené minimálne tri pracovné pozície, a to ochrankári, výjazd a biletári a z pohľadu jej vertikálneho členenia bola rozdelená na viaceré vetvy, na ktorých čele stáli jednotlivé osoby z riadiaco - výkonnej zložky, okrem iných v období od roku 2003 do roku 2020 aj A. A. (zomrel pravdepodobne v mesiaci august 2020), kde tieto vetvy boli vytvorené na účely sťaženého mapovania a objasňovania trestnej činnosti páchanej členmi skupiny a sťaženého dokazovania prepojenia medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorí sa zaoberali páchaním rôznej trestnej činnosti, najmä násilného a ekonomického charakteru, a to na účely dosahovania sústavného zisku, kde takto dosiahnutý zisk bol ďalej používaný na mesačné výplaty jednotlivým členom skupiny ako aj na samotný chod skupiny (odmeny členom za ich lojalnosť, mlčanlivosť, platby advokátov, úplatky, úhrady výdavkov väznených členov a iné),

príčom od presne nezisteného obdobia, minimálne však od roku 2017 do septembra 2020 JUDr. Ľ. A. (trestne stíhaný v samostatnom konaní) a Mgr. L. I. (zomrel dňa 12.02.2021) vykonávali v rámci svojho pôsobenia činnosť, ktorá spočívala v podpore a v pomoci členom skupiny a smerovala k zachovaniu existencie samotnej skupiny, pričom táto činnosť pre skupinu bola do roku 2020 realizovaná prostredníctvom osoby A. A., ktorý zabezpečoval styk členov skupiny s osobami JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I., ktorí využívali pre zachovanie existencie a celistvosti skupiny jednak svoje samotné pôsobenie, ako aj svoje priateľské väzby, a to nielen na úrovni prokuratúry, ale aj v ozbrojených bezpečnostných zboroch Slovenskej republiky, kedy minimálne od roku 2016 prostredníctvom Mgr. E. Z. (už právoplatne odsúdeného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 13T/4/2021 zo dňa 05.05.2021), pôsobiaceho na pozícii zástupcu riaditeľa Úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru, získavali informácie o rozpracovaní jednotlivých členov skupiny zložkami Policajného zboru, pričom tieto boli následne prostredníctvom Mgr. L. I. osobou A. A. tlmočené jednotlivým členom skupiny,

bod 2/

v presne nezistený deň, v období nasledujúcom po dni 21.07.2017, prevzal od JUDr. Ľ. A. v kaviarni nachádzajúcej sa na prvom poschodí nákupného centra Z. (v súčasnosti obchodné centrum K.) na

adrese I., K. ulica č. XXXXX/XXX, sumu 50.000 eur ako odmenu za jeho intervenciu vo vzťahu k nepodaniu sťažnosti zastupujúcou prokurátorkou Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, nakoľko v období najskôr od 17.07.2017 a najneskôr dňa 20.07.2017, zabezpečil, že dňa 21.07.2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tp/2/2017, po tom, čo bol ukončený výsluch Ing. Ľ. D. - v tom čase považovaného za najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny J. - vo veci jeho prepustenia z väzby a vyhlásené uznesenie, ktorým podľa § 81 odsek 1 Trestného poriadku sudca Špecializovaného trestného súdu nahradil väzbu u Ing. Ľ. D. prijatím peňažnej záruky v sume 100.000 eur a inými zákonnými inštitútmi, nebola voči predmetnému uzneseniu zo strany zastupujúcej prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. I. M. podaná sťažnosť, v dôsledku čoho bol Ing. Ľ. D. dňa 21.07.2017 prepustený z väzby na slobodu a za toto zabezpečenie, vykonané z pozície špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky formou ústne podaného usmernenia pre zastupujúcu prokurátorku JUDr. I. M.,

pričom táto odmena predstavovala polovicu z vopred dohodnutej odmeny, ktorá bola A. Y. vyplatená v sume 100.000 eur Mgr. L. I. (zomrel dňa 12.02.2021), na bližšie nezistenom mieste na území Slovenskej republiky, z ktorej polovicu si rozdelili v rovnakom pomere medzi sebou Mgr. L. I. a JUDr. Ľ. A. po tom, čo A. Y. ako člen zločineckej skupiny J. (trestne stíhaný v inom konaní) oslovil Mgr. L. I. (zomrel dňa XX.XX.XXXX) s požiadavkou, ktorej predmetom bolo zabezpečenie, aby v prípade prijatia peňažnej záruky v zmysle ustanovenia § 81 Trestného poriadku sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tp/2/2017, nebola zo strany zastupujúceho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri rozhodovaní o prepustení z väzby Ing. Ľ. D.D., považovaného v tom čase za najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny J., podaná sťažnosť proti rozhodnutiu o prijatí peňažnej záruky, a tento bude prepustený na slobodu, v súvislosti s čím oslovil Mgr. L. I. s predmetnou požiadavkou JUDr. Ľ. A. (trestne stíhaného v inom konaní), v tom čase vykonávajúceho funkciu riaditeľa Kriminálneho úradu Finančnej správy Slovenskej republiky,

bod 3/

v bližšie nezistenom dni v mesiaci apríl 2020, v kancelárii na 6. poschodí v budove F. v I., na J. T. č. XXX, odovzdal JUDr. Ľ. A. časti spisového materiálu vedeného pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, a to zápisnicu o trestnom oznámení MVDr. Z. D., spísanú dňa 30.12.2019 v Košiciach pod č.p.: PPZ-NKA-OV-604-001/2019-PZ a uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku zo dňa 30.03.2020, vydaného pod ČVS: PPZ 91/NKA-VYS2-2020,

pretože keď v bližšie nezistený deň nasledujúci po dni 30.03.2020 JUDr. Ľ. A. najskôr oznámil v kancelárii na 6. poschodí v budove F. v I., na J. T. č. XXX, že je podozrivý vo veci prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 odsek 1 Trestného zákona, vedenej na 2. oddelení vyšetrovania odboru Východ Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, tak ho následne JUDr. Ľ. A. požiadal, aby mu zabezpečil zo svojej pozície špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky viac informácií o prebiehajúcom trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020 a takýmto konaním zneužil svoje vtedajšie postavenie špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vykonal svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, a to minimálne v ustanoveniach § 26 odsek 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno j) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov, a zadovážil tak pre JUDr. Ľ. A., na základe ich predošlej dohody ako pre osobu podozrivú zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 odsek 1 Trestného zákona neoprávnený prospech, spočívajúci v oboznámení sa JUDr. Ľ. A. so skutočnosťami, ktoré vypovedal MVDr. Z. D., pričom takto konal s vedomím, že JUDr. Ľ. A. umožní včas realizovať opatrenia smerujúce k zakrytiu jeho prípadnej trestnej činnosti a zamedzeniu jej odhalenia ako aj k sťaženiu dokumentovania takejto trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní,

bod 4/

dňa 19.08.2020, v areáli budovy F. v I., na J. T. č. XXX, na osobnom stretnutí odovzdal JUDr. L. A.F. obálku formátu A4, ktorej obsahom boli fotokópie častí vyšetrovacieho spisu vedeného pod ČVS: PPZ 164/NKA-ST2-2020, a to uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku, úradný záznam príslušníka 2. operatívneho oddelenia, odboru Bratislava, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru z vyťaženia osoby pracujúcej v prospech Policajného zboru s uvedením jej krycieho mena, úradný záznam príslušníka 2. operatívneho oddelenia, odboru Bratislava, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru z vyťaženia osoby I. D., dve utajované písomnosti vydané sudcom Špecializovaného trestného súdu, vedené v osobitnom režime utajenia označené stupňom utajenia „VYHRADENÉ“ a výsluch svedka - poškodeného Mgr. O. Č.,

pretože ako špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ho o to požiadal JUDr. L. A. v bližšie nezistený deň roku 2020, v období pred dňom 19.08.2020, keď sa JUDr. L. A. dozvedel od Mgr. E. Z. (už právoplatne odsúdeného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 13T/4/2021 zo dňa 05.05.2021), že je spolu s ďalšími štyrmi osobami podozrivý vo veci prípravy úkladnej vraždy vyšetrovateľa 2. oddelenia vyšetrovania, odboru Bratislava Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pplk. Mgr. O. Č., vedenej pod ČVS: PPZ-164/NKA-ST2-2020, pričom JUDr. L. A. chcel takto cez neho pre seba zabezpečiť viac informácií týkajúcich sa označeného prebiehajúceho trestného konania,

čím vyššie opísaným konaním zneužil svoje vtedajšie postavenie špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a vykonal svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, a to minimálne v ustanoveniach § 26 odsek 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno j) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov, a zadovážil tak pre JUDr. L. A., na základe ich predošlej dohody ako pre osobu podozrivú z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona, neoprávnený prospech spočívajúci v oboznámení sa podozrivého JUDr. L. A. so skutočnosťami, ktoré boli obsahom vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-164/NKA-ST2-2020, pričom takto konal s vedomím, že umožní JUDr. L. A. včas realizovať opatrenia smerujúce k zakrytiu jeho prípadnej trestnej činnosti a zamedzeniu jej odhalenia ako aj k sťaženiu dokumentovania takejto trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní.“

2. Za to súd prvého stupňa uložil obvinenému podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd prvého stupňa zároveň obvinenému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (v tomto kontexte len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. mája 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného vinným zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 (v bode 1/) a prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 (v bode 2/) na tom skutkovom základe, že:

„bod 1/

v presne nezistený deň koncom mesiaca júl roku 2017, v období po 21. júli 2017, od JUDr. L. A. (trestne stíhaný v inom konaní) v kaviarni nachádzajúcej sa na prvom poschodí nákupného centra Polus (v súčasnosti nákupné centrum K.) v I. na K. Q. č. XXXXX/XXX, prevzal finančné prostriedky 50.000 eur ako odmenu za to, že z pozície špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky intervenoval a zabezpečil u podriadenej prokurátorky JUDr. I. M., aby ako zastupujúca prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nepodala na výsluchu obvineného Ing. L. D. sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 21. júla 2017, sp. zn. 2Tp/2/2017, ktorým bolo rozhodnuté o nahradení väzby Ing. L. D., na základe čoho bol tento prepustený z väzby na slobodu (ďalej len „skutok v bode II.1 napadnutého rozsudku“),

bod 2/

dňa 20. augusta 2020 v areáli budovy F. v I., na J. T. č. XXX, odovzdal na osobnom stretnutí JUDr. L. A. obálku formátu A4, ktorej obsahom boli fotokópie časti vyšetrovacieho spisu vedeného na Prezídium Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, odbore Stred, pod ČVS: PPZ 164/NKA-ST2-2020, vo veci trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a), písm. b) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona ohľadom poškodeného Mgr. O. Č., vrátane dvoch utajovaných písomností vydaných sudcom Špecializovaného trestného súdu vedených v osobitnom režime utajenia označené stupňom utajenia „Výhradené“ týkajúcich sa nevydania príkazov na sledovanie osôb a vecí podľa § 113 ods. 1 Trestného poriadku, s ktorými nemal JUDr. L. A. právo sa oboznámiť (ďalej len „skutok v bode II.2 napadnutého rozsudku“).

4. Napadnutým rozsudkom odvolací súd obvinenému podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 a § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ďalej obvinenému podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 uložil peňažný trest vo výmere 100.000 (stotisíc) Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

5. Odvolací súd napadnutým rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obvineného oslobodil spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 20. apríla 2021, č. k. VII/2 Gv 150/20/1000-69 (ďalej len „obžaloba“) pre skutok v bode 1/ obžaloby právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorý mal obvinený spáchať tak, že: „od presne nezisteného obdobia 90.-tych rokov 20. storočia bolo vytvorené spoločenstvo osôb, ktorého členovia sa v rámci pôsobenia označovali ako J. (ďalej iba „skupina“), kedy sa po násilnej smrti O. J. (v roku 2003) do čela skupiny postavil Ing. L. D., prezývaný „D.“, ktorý je stíhaný v inom trestnom konaní, a následne došlo k štruktúrovaniu skupiny, kde v rámci tejto štruktúry boli z pohľadu horizontálneho členenia vytvorené tri zložky, a to riadiaco - rozhodovacia, v rámci ktorej bola okrem najvyššej pozície vytvorená minimálne jedna ďalšia, priamo podriadená pozícia, riadiaco - výkonná, ktorej členovia priamo podliehali osobám z riadiaco - rozhodovacej zložky a okrem riadenia im nižšie postavených členov výkonnej zložky a zabezpečovali aj samotný výkon konkrétnych príkazov od členov riadiaco - rozhodovacej zložky a výkonná, v rámci ktorej boli vytvorené minimálne tri pracovné pozície, a to ochrankári, výjazd a biletári, pričom skupina samotná bola v rámci vertikálneho členenia rozdelená na viaceré vetvy, na ktorých čele stáli jednotlivé osoby z riadiaco - výkonnej zložky, okrem iných v období od roku 2003 do roku 2020 aj A. A. (zomrel pravdepodobne v mesiaci august 2020), kde tieto vetvy boli vytvorené za účelom sťažného mapovania a objasňovania trestnej činnosti páchanej členmi skupiny a sťažného dokazovania prepojenia medzi jednotlivými členmi skupiny, pričom predmetná skupina, resp. jej členovia sa zaoberali páchaním rôznej trestnej činnosti najmä násilného a ekonomického charakteru, a to za účelom dosahovania sústavného zisku, kde takto dosiahnutý zisk bol ďalej používaný jednak na mesačné výplaty jednotlivým členom skupiny, ako aj na samotný chod skupiny ako takej (odmeny členom za ich lojalnosť, mlčanlivosť, platby advokátov, úplatky, úhrady výdavkov väznených členov a pod.), pričom od presne nezisteného obdobia, minimálne však od roku 2017 do septembra 2020 JUDr. L. A., ktorý je stíhaný v inom trestnom konaní, a Mgr. L. I. (zomrel

dňa XX. L. XXXX) vykonávali v rámci svojho pôsobenia činnosť, ktorá spočívala v podpore a pomoci členom skupiny, a teda smerovala k zachovaniu existencie samotnej skupiny, pričom táto činnosť pre skupinu bola do roku 2020 realizovaná prostredníctvom osoby A. A., ktorý zabezpečoval styk členov skupiny s osobami JUDr. A. a Mgr. I., ktorí využívali pre zachovanie existencie a celistvosti skupiny jednak svoje samotné pôsobenie, ako aj svoje priateľské väzby tak v ozbrojených bezpečnostných zboroch Slovenskej republiky, kedy boli minimálne od roku 2016 prostredníctvom osoby Mgr. E. Z., ktorý je stíhaný v inom trestnom konaní, pôsobiaceho na pozícii zástupcu riaditeľa úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru získavané informácie o rozpracovaní jednotlivých členov skupiny zločkami Policajného zboru, pričom tieto boli následne prostredníctvom Mgr. I. osobou A. A. tlmočené jednotlivým členom skupiny, ako aj na úrovni prokuratúry, kde minimálne od leta roku 2017 JUDr. B. D., PhD. z pozície špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP GP SR“) poskytoval okrem iných aj prostredníctvom osoby JUDr. A. informácie o prebiehajúcich trestných konaniach na ÚŠP GP SR a vyvíjal činnosť, ktorá minimálne sťažovala dokumentovanie trestnej činnosti tejto skupiny osôb označovanej ako J. a zachovať existenciu a celistvosť tejto skupiny a smerovala k zachovaniu existencie a celistvosti skupiny, pričom za popisované služby boli JUDr. D., PhD. a Mgr. Z. členmi skupiny odmeňovaní, a to prostredníctvom osôb JUDr. A. a Mgr. I.Ö., čím takýmto súčinnosným konaním vytvárali nenáležité výhody pre členov zločineckej skupiny J., ako aj skupinu ako takú,“ (ďalej len „skutok v bode III.1 napadnutého rozsudku“)

a zároveň pre skutok v bode 3/ obžaloby právne kvalifikovaný ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, ktorý mal obvinený spáchať na nasledovnom skutkovom základe:

„v bližšie nezistený deň roku 2020 po dni 30. marec 2020 po tom, čo JUDr. B. D., PhD. oznámil na bližšie nezistenom mieste na území Slovenskej republiky JUDr. E. A., že je podozrivý vo veci prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, vedenej na 2. oddelení vyšetrovania odboru Východ národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, požiadal JUDr. A. JUDr. B. D., PhD., aby jeho osobe zabezpečil zo svojej pozície špeciálneho prokurátora ÚŠP GP SR viac informácií o prebiehajúcim trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, na čo následne JUDr. B.Š. D., PhD. v priebehu nasledujúcich dní odovzdal JUDr. A. časti spisového materiálu vedeného pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, a to zápisnicu o trestnom oznámení MVDr. Z. D., spísanú dňa 30. decembra 2019 v Košiciach pod č. p.: PPZ-NKA-OV-604-001/2019-PZ a uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 30. marca 2020, vydaného pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, čím JUDr. B. D., PhD. vyššie opísaným konaním zneužil svoje vtedajšie postavenie špeciálneho prokurátora ÚŠP GP SR a vykonal svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, a to minimálne v ustanoveniach § 26 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. j) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry v znení neskorších predpisov a zadovážil tak pre JUDr. A. na základe predošlej dohody ako pre osobu podozrivú zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona neoprávnený prospech spočívajúci v oboznámení sa JUDr. A. so skutočnosťami, ktoré vypovedal MVDr. Z. D., pričom JUDr. B. D., PhD. takto konal s vedomím, že umožní JUDr. A. včas realizovať opatrenia smerujúce k zakrytiu jeho prípadnej trestnej činnosti a zamedzeniu jej odhalenia, resp. minimálne sťaženiu dokumentovania takejto trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní,“ (ďalej len „skutok III.2 napadnutého rozsudku“), pretože tieto skutky nie sú trestnými činmi.

6. Proti napadnutému rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo vrátane konania na súde prvého stupňa, ako i prípravného konania podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Erika Magála, vo svoj prospech, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

7. Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinený namieta absenciu nezávislosti a nestrannosti vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“) Z. Ď., ktorý vydal pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199

ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, vzniesol mu obvinenie a vykonával aj ostatné úkony v trestnom konaní. Uvedený záver o absencii nezávislosti a nestrannosti sa, podľa názoru obvineného, vzťahuje aj na prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP GP SR“) JUDr. Michala Šúreka, ktorý vykonával dozor v trestnom konaní, podal obžalobu a túto zastupoval v konaní pred súdom. Záver o absencii nezávislosti a nestrannosti sa, podľa názoru obvineného, vzťahuje aj na ostatných príslušníkov NAKA, ktorí boli činní v trestnom konaní, ako aj na ostatných prokurátorov ÚŠP GP SR, vrátane špeciálneho prokurátora JUDr. B. P..

8. Absencia aspektu nezávislosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní potom, podľa názoru obvineného, zapríčinila, že všetky úkony trestného konania, ktoré vykonali a na ktorých sa podieľali príslušníci NAKA, vrátane vyšetrovateľa Z. Ď. a prokurátora JUDr. Michala Šúreka, boli vykonané v rozpore s § 31 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), v dôsledku čoho ani samotné konanie vedené proti nemu nespĺňalo aspekt spravodlivosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

9. Obvinený v tejto časti dovolania označil v konaní ním predkladané dôkazy, z ktorých vyvodil závery preukazujúce, podľa jeho názoru, pochybnosti o nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní v zmysle tzv. teórie zdania, a to:

9.1. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D.W. zo 14. apríla 2021 v trestnej veci vedenej Úradom inšpekčnej služby (ďalej len „ÚIS“) pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, okrem iného preukazuje (i) manipulovanie svedeckých výpovedí vrátane výpovede svedka A. Y., ktoré malo prebiehať aj prostredníctvom osoby Z. Z., (ii) zmanipulovanie výpovede svedka Z. D. v trestnom konaní vedenom proti údajnej zločineckej skupine J., (iii) fungovanie zaužívaného systému v NAKA, kedy sa príslušníci operatívneho oddelenia stretávali s obvinenými, podozrivými a svedkami, pričom od vyšetrovateľov NAKA mali mať inštrukcie o informáciách, ktoré bolo treba „dostať“ z týchto osôb vo forme prinútenia k takýmto výpovediam, pričom na uvedený účel mali predovšetkým vyšetrovatelia O. Č. a Z. Ď. opakovane využívať kpt. Mgr. O. D., (iv) že, príslušníci operatívnych oddelení NAKA mali zabezpečovať obsah výpovedí obvinených, svedkov a podozrivých, pričom mali postupovať podľa pokynov vyšetrovateľov, (v) a, že výpoveď svedka T. B.Ö. bola zmanipulovaná a inštruovaná Z. Z..

9.2. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D.W. z 26. apríla 2021, v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-156/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) orgány činné v trestnom konaní poskytovali spolupracujúcim obvineným systém výhod, resp. úľav v trestnom konaní výmenou za ich svedeckú usvedčujúcu výpoveď, (ii) svedok T. B. mal v trestnom konaní vypovedať podľa inštrukcií od vyšetrovateľa O. Č., ktoré boli zachytené v SMS správe, (iii) svedok A. Y. mal byť pri výpovedi „nainštruovaný“, resp. „nastavený“ tak, aby jeho výpoveď „zaklapla“ s inými dôkazmi a tento svedok mal ovplyvňovať a usmerňovať vo výpovediach iné osoby, (iv) kpt. Mgr. O. D. sa priznal, že vyvíjal neprimeraný a dôrazný nátlak na svedka A. Y. tak, aby tento zmenil svoju svedeckú výpoveď, pričom svedok A. Y. sa tomuto nátlaku mal podriaďovať, (v) vyšetrovateľ O. Č. bežne posielal kpt. Mgr. O. D. za osobami vypovedajúcimi v trestnom konaní, na ktoré osoby bol pritom vyvíjaný nátlak, pričom príslušníci operatívnych oddelení NAKA ľudí inštruovali k výpovediam aj v aute počas eskorty tak, aby jednotlivé výpovede „sedeli“, (vi) príslušníci operatívnych oddelení v budove NAKA chodili za osobami, ktoré mali vypovedať, s týmito osobami sa rozprávali v snahe „nastaviť“ ich výpovede tak, „aby boli vyšetrovatelia spokojní“, pričom takto sa postupovalo aj vo vzťahu k osobám D. G. a Z. I., ktorí vypovedali v trestnom konaní vedenom vo vzťahu k údajnej zločineckej skupine J., (vii) príslušníci operatívnych oddelení NAKA vyhotovovali úradné záznamy, ktoré obsahovali vymyslené, resp. klamlivé okolnosti, (viii) skutok prípravy úkladnej vraždy vyšetrovateľa O. Č. bol vykonštruovaný a vymyslený.

9.3. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D.W. z 27. apríla 2021, v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-156/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) príslušník operatívneho oddelenia NAKA X. S. mal vyhľadať Y. G., ktorú nútil, aby s ním išla za Mgr. L. I. za tým účelom, aby si spolu zosúlادili výpovede v trestnom konaní, (ii) kpt. Mgr. O. D. sa priznal, že docielil zmenu výpovede svedka A. Y. na základe nátlaku, ktorý na neho vyvíjal, (iii) skutok prípravy úkladnej vraždy

vyšetrovateľa O. Č. bol vymyslený, (iv) príslušníci operatívnych oddelení NAKA vyhotovovali nepravdivé, resp. klamlivé úradné záznamy v úmysle dosiahnuť stanovené ciele, medzi ktorými bol napr. aj nasadenie príslušníkov pohotovostného policajného útvaru, resp. tzv. LYNX komanda, ktoré malo slúžiť na psychické nalomenie obvinených, na demonštráciu sily, a to tak, aby docielili spoluprácu obvinených s orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom klamlivé úradné záznamy boli vyhotovované aj na základe pokynov vyšetrovateľov.

9.4. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D. zo 4. júna 2021, v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) vyšetrovatelia NAKA O. Č.P. a Z. Ď. mali vedomosť o tom, že sa v trestných veciach ovplyvňovali svedecké výpovede, (ii) kpt. Mgr. O. D. mal byť prítomný pri situácii, kedy vyšetrovateľovi Z. Ď. zatelefonoval príslušník operatívneho oddelenia NAKA I. B., prostredníctvom ktorého mal Z. Ď. inštruovať obvineného M. vo vzťahu k jeho výpovedi v trestnom konaní vedenom proti údajným členom zločineckej skupiny J., (iii) vyšetrovatelia NAKA, predovšetkým Z. Ď., O. Č. a A. T. mali dlhé roky postupovať tak, že „vyskladajú“ skutok tak, aby ho potvrdzovali dve alebo tri osoby a k dosiahnutiu tohto cieľa mali používať zjavne nezákonné metódy vo forme ovplyvňovania a manipulácie výpovedí svedkov, obvinených a podozrivých.

9.5. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D.W. z 8. júna 2021, v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) v trestnom konaní vedenom proti údajným členom zločineckej skupiny J., aktuálne vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021 mali príslušníci NAKA manipulovať aj výpovede Z. D., Z. I., X. I.Í. a A. Š., pričom snahy v tomto smere mali príslušníci NAKA vyvíjať aj k v súčasnosti obžalovanému E. Z., (ii) niektoré osoby mali pod vplyvom takéhoto nátlakového, resp. manipulatívneho konania spáchať samovraždu (napr. U. S.), z čoho sa mali príslušníci NAKA tešiť a považovať takúto okolnosť za „ďalší spoločný zárez na pažbe“, pričom takýmto spôsobom si mali príslušníci NAKA písať v komunikačnej skupine s názvom W. v aplikácii Whatsapp, (iii) A. Y. sa mal príslušníkom NAKA pri výsluchu pod vplyvom nátlaku vyjadriť, že sa im prizná ku všetkému, čo chcú, (iv) JUDr. Ľ. A. sa mal z pozície riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy vyhrážať podnikateľom, ktorých mal vydierať a tzv. „vypalovať“, (v) prokurátori ÚŠP GP SR a príslušníci NAKA mali vyvíjať nátlak na obvineného A. D. v inej trestnej veci, pričom z prostredia ÚŠP GP SR mal dostať ponuku nízkého trestu v prípade, že bude vypovedať na minimálne 20 policajtov z NAKA, (vi) osoby K. K. a Z. Z. (spolupracujúci obvinení v iných trestných veciach) mali vyšetrovateľom O. Č., Z. Ď., ako aj príslušníkov operatívneho oddelenia kpt. Mgr. O. D. prisľúbiť vybavenie služobného povýšenia u ministra vnútra Slovenskej republiky ako odmenu za zaistenie JUDr. Ľ. A., (vii) príslušníci operatívnych oddelení NAKA z vlastnej iniciatívy, ako aj na pokyn vyšetrovateľov vyhotovovali nepravdivé úradné záznamy pre rôzne účely, aby korešpondovali skutkové okolnosti, kvôli nasadeniu príslušníkov špecializovaných policajných útvarov.

9.6. zápisnicu o výsluchu svedka I. Y. z 12. júla 2021, v trestnej veci vedenej Úradom inšpekčnej služby pod sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) I. Y. sa v období prelomu rokov 2020 a 2021 stretol s kpt. Mgr. O. D., ktorý mu ozrejmil okolnosti týkajúce sa manipulovania výpovedí v trestných veciach vedených NAKA, a to aj pracovnou skupinou označovanou ako „F.“, pričom zmanipulované mali byť aj výpovede A. Y. a T. B., ktorí vypovedali v procesnom postavení svedka proti obvinenému a k manipuláciám výpovedí malo dôjsť aj v trestnom konaní vedenom proti údajným členom zločineckej skupiny J., (ii) I. Y. absolvoval neskôr aj druhé stretnutie s kpt. Mgr. O. D., na ktorom mu tento ozrejmil, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA „skrivili“ výpovede aj v ďalšom trestnom konaní, ktoré bolo vedené proti obvinenému, (iii) kpt. Mgr. O. D. sa mal pred Branislavom Y. vyjadriť, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA mali zabezpečovať prítomnosť istej ženy (zrejme Y. G.) pri Mgr. L. I. v čase výkonu väzby, a to za účelom zosúladenia výpovedí v trestnom konaní, (iv) kpt. Mgr. O. D. sa mal pred I. Y. vyjadriť, že ako príslušník operatívneho oddelenia navštevoval A. Y. vo väzbe, kde ho pripravoval na výpovede v trestnom konaní s tým, že si nimi môže zabezpečiť prepustenie z väzby na slobodu, (v) kpt. Mgr. O. D. sa mal pred I. Y. vyjadriť, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA zaradení v pracovnej skupine „F.“ mali pripravovať aj T. B. na výpoveď v trestnom konaní, pričom ako dôkaz mu ukázal komunikáciu v aplikácii WhatsApp, kde mu vyšetrovateľ napísal osnovu výpovede T. B., na ktorú ho treba pripraviť, (vi)

viceprezidentka Policajného zboru (O. A.) mala I. Y. uviesť, že počas toho, ako si E. Z. čítal prepúšťací rozkaz zo služobného pomeru, vyhradil sa k jeho obsahu s tým, že tam uvedené okolnosti nezodpovedajú skutočnosti, na čo viceprezidentka Policajného zboru I. Y. uviedla, že do obsahu prepúšťacieho rozkazu uviedla okolnosti, ktoré jej uviedol vyšetrovateľ, pričom prítomní príslušníci operatívneho oddelenia NAKA X. A. a I. B. mali na E. Z. len žmurkať a dávať mu signály, aby bol ticho a listinu podpísal, (vii) I. Y. si mal z rozhovorov s kpt. Mgr. O. D. a vyšetrovateľom NAKA J. C. vyhotovovať zvukové nahrávky, z ktorých vyplývajú nimi uvádzané okolnosti týkajúce sa manipulácií výpovedí v trestných konaniach, pričom I. Y. prejavil záujem, resp. ochotu tieto nahrávky odovzdať vyšetrovateľovi.

9.7. úradný záznam I. Y. z 29. marca 2021, sp. zn. PPZ-NKA-461/2021-P, z ktorého, podľa názoru obvineného, vyplýva, že kpt. Mgr. O. D. má zjavne informácie o ovplyvňovaní rôznych svedkov vo viacerých trestných konaniach, a to zo strany príslušníkov NAKA zaradených do pracovnej skupiny s označením „F.“, pričom takéto ovplyvňovanie svedeckých výpovedí malo prebiehať aj v trestnom konaní vedenom proti obvinenému.

9.8. medializovaný článok publikovaný na internetovej stránke <https://plus7dni.pluska.sk/rozhovory/snajper-uteku-sli-sme-bosny-hercegoviny-muzom-ktory-odstartoval-vojnu-policii>, z ktorého, podľa názoru obvineného, vyplýva, že: (i) príslušníci NAKA mali používať pri vedení vyšetrovania nezákonné praktiky a postupy vrátane psychického týrania a vydierania vypočúvaných osôb ako i formou „vymýšľania dôkazov“, (ii) príslušníci NAKA mali vyhotovovať úradné záznamy, ktoré mali obsahovať vymyslené, resp. nepravdivé informácie a na základe takýchto úradných záznamov mali príslušníci NAKA vykonávať ďalšie procesné úkony, a to aj napr. s nasadením tzv. Lynx komanda, ktorého účelom využitia malo byť vyvinutie nátlaku na konkrétnu osobu, (iii) príslušníci NAKA a prokurátori ÚŠP GP SR mali plánovať zaisťovacie úkony v trestných konaniach v závislosti od toho, či mal služobnú pohotovosť „správny sudca“, a to z dôvodu, aby mali istotu, že súd vydá príkaz na potrebný procesný úkon, rozhodne o vzatí obvineného do väzby a pod., (iv) kpt. Mgr. D. je v trestnom konaní ochotný poskytnúť svedeckú výpoveď prostredníctvom tzv. telemostu.

9.9. zápisnicu o výsluchu kpt. Mgr. O. D. z 23. mája 2021, sp. zn. Tp 26/2021 pred sudcom pre prípravné konanie, z ktorej, podľa názoru obvineného vyplýva, že menovaný zjavne môže mať informácie o nezákonných postupoch v trestnom konaní vedenom proti obvinenému.

9.10. zápisnicu o výsluchu Mgr. O. G. v procesnom postavení svedka zo 14. septembra 2021, ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 vyjadrujúceho sa k okolnostiam bezprostredne súvisiacim so skutkom v bode II.2 napadnutého rozsudku, ktorá, podľa názoru obvineného, preukazuje, že (i) spolupracujúci obvinený v inej trestnej veci Ing. I. S. mal absolvovať stretnutie s prokurátormi ÚŠP GP SR, vrátane JUDr. Michala Šúreka, ktorý predmetnú vec dozoroval v prípravnom konaní a následne proti obvinenému podal a zastupoval obžalobu, a ktorí mali od neho žiadať, aby vypovedal okrem iných osôb aj proti obvinenému, (ii) spolupracujúcemu obvinenému v inej trestnej veci mali byť za svedeckú výpoveď zo strany orgánov činných v trestnom konaní poskytnuté výhody v trestnom konaní, a to aj vo forme neväzobného stíhania, (iii) orgány činné v trestnom konaní v rámci pracovnej skupiny „F.“ v trestných konaniach postupovali v rozpore s Trestným poriadkom a vyhľadávacou zásadou podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku v spojení s § 201 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, pričom v inej trestnej veci mali manipulovať so zápisnicou o výsluchu, ktorú mali odstrániť z vyšetrovacieho spisu; uvedené konanie malo byť predmetom dohody okrem iných osôb aj prokurátora JUDr. Michala Šúreka, (iv) svedok Z. Z. si mal vymyslieť tvrdenia o príprave vraždy vyšetrovateľa O. Č..

10. Obvinený ďalej namietal, že súčasťou spisu v jeho trestnej veci nebola zápisnica o výsluchu obvineného JUDr. E. A. z 18. septembra 2020, hoci v zápisnici o výsluchu menovaného z 19. septembra 2020, ktorá súčasťou spisu je, JUDr. A. odkazuje na zápisnicu o jeho výsluchu z 18. septembra 2020, ktorá je jeho prvotnou, a teda najautentickejšou výpoveďou. V tejto súvislosti obvinený poukázal na výpoveď Mgr. O. G. o odstraňovaní „nežadúcich“ zápisníc zo spisov na základe dohody

osôb Č., Ď., X., Š. a pravdepodobne aj D. a namietal, že zápisnica o výsluchu obvineného JUDr. Ľ. A. z 18. septembra 2020 nebola súčasťou vyšetrovacieho spisu proti jeho osobe, a to napriek jeho opakovaným žiadosťam adresovaným orgánom činným v trestnom konaní a súdom oboch stupňov.

11. V podanom dovolaní obvinený ďalej poukázal na:

11.1 vyjadrenie Mgr. O. G. na podklade písomnej žiadosti jeho obhajcu, z ktorého, podľa názoru obvineného vyplýva, že (i) Mgr. O. G. má informácie o okolnostiach týkajúcich sa trestného konania vedeného proti obvinenému, o ktorých vypovedal v trestnej veci obvineného kpt. Mgr. O. D.W., (ii) Mgr. O. G. má vedomosť o okolnostiach, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti vyšetrovania a zadovážovania dôkazov v trestnom konaní vedenom proti obvinenému, ako aj informácie, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie vierohodnosti spolupracujúcich osôb vo viacerých trestných konaniach, (iii) Mgr. O. G. má informácie o ďalších osobách majúcich vedomosti o okolnostiach, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti vyšetrovania, zadovážovania dôkazov, ako i na posúdenie vierohodnosti spolupracujúcich osôb.

11.2 odpoveď riaditeľa Slovenskej informačnej služby z 12. júla 2021 na žiadosť vyšetrovateľa ÚIS o poskytnutie záznamov a ich doslovných prepisov ako dôkazu v trestnom konaní podľa Trestného poriadku a niektoré časti doslovných prepisov záznamov použitia informačno-technických prostriedkov, ktoré, podľa názoru obvineného, preukazujú, že (i) spolupracujúci obvinený Z. Z. mal mať vybudovanú sieť kontaktov medzi príslušníkmi NAKA, s ktorými zjavne udržiaval pozitívne vzťahy, keďže ich označoval ako „chalani“, resp. „dobrý chlapec“, (ii) vyšetrovateľ O. Č. mal oznámiť prokurátorovi JUDr. Michalovi Šúrekovi v súvislosti s plánovaným zadržaním Z. Z., že „tento chlapec nám od začiatku pomáha, tohto chlapca nie“, (iii) prokurátor JUDr. Michal Šúrek sa mal vyjadriť ohľadom spolupráce Z. Z. s orgánmi činnými v trestnom konaní tak, že spraví všetko, čo je v jeho silách, aby bol Z. Z. „okej“.

11.3 zvukový záznam zo 16. júla 2021 v čase od 17.44.05 hod. do 18.19.05 hod. na str. 55 uznesenia Generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo 4. februára 2022, sp. zn. IV/3 GPt 117/21/1000-27 (ďalej len „Uznesenie GP SR“), ktorý zachytáva najmä komunikáciu vyšetrovateľov NAKA, vrátane Z. Ď. s príslušníkmi operatívneho oddelenia NAKA, vrátane I. B. a X. A. pri dohadovaní manipulácie výpovedí rôznych osôb vrátane osoby A. Y., ktorý v období vyhotovenia uvedeného zvukového záznamu vypovedal proti obvinenému v procesnom postavení spolupracujúceho obvineného.

11.4 doslovný prepis zvukového záznamu zo 16. júla 2021 v čase od 11.14.05 hod. do 11.24.05 hod. na strane 33 Uznesenia GP SR, ktorý zachytáva komunikáciu medzi príslušníkmi operatívneho oddelenia NAKA pri konštruovaní úradného záznamu PPZ - NKA-OBA-78-084/2021-PZ datovaného 15. júla 2021, ktorý, podľa názoru obvineného, preukazuje, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA I. B. a X. A. predmetný úradný záznam vytvorili účelovo, tento antidatovali, a to s cieľom zmať činnosť vyšetrovacieho tímu ÚIS OBLÚK, ktorý vyšetroval podozrenia z manipulácie dôkazov, vrátane manipulácie výpovedí spolupracujúcich obvinených, ktorí vypovedali aj v trestnom konaní vedenom proti nemu a ďalej uviedol, že predmetný úradný záznam bol vyhotovený zjavne na základe pokynu vyšetrovateľa NAKA Z. Ď..

11.5 doslovný prepis zvukového záznamu uvedený v bode 11.4. tohto rozsudku, podľa názoru obvineného, nachádza odraz vo výpovedi kpt. Mgr. O. D. z 26. apríla 2021, v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-156/OISZ-2021, ktorý opakovane vypovedal o tom, ako príslušníci operatívnych oddelení NAKA vyhotovovali fiktívne úradné záznamy, a to aj na pokyn vyšetrovateľa Z. Ď., pričom tieto sa vyhotovovali vo viacerých prípadoch a majú sa robiť dodnes. V tejto súvislosti obvinený poukázal na viaceré úradné záznamy vyhotovené príslušníkmi operatívneho oddelenia NAKA I. B.Č., X. A. a ďalšími osobami, ako napr. úradný záznam PPZ-NKA-OBA-161-093/2019-PZ z 18. septembra 2020 (č. l. 998), z ktorého nie je zrejmé, akým spôsobom a za akým účelom bol vyhotovený, či úradný záznam PPZ-NKA-OBA-161-104/2019-PZ z 18. októbra 2020 (č. l. 1000), ktorý je neurčitý a vykazuje známky jeho účelového „vyfabrikovania“ a vykonštruovania, a to spôsobom, ktorý popisoval kpt. Mgr. O. D. ako i spôsobom, akým zachytávajú I. B. „pri práci“ zvukové záznamy z použitia informačno-

technických prostriedkov, ktoré cituje Uznesenie GP SR.

12. Obvinený ďalej uviedol, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA I. B. a X. A. boli prítomní aj pri výsluchoch v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe v pozícii nezúčastnenej osoby podľa § 124 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 138 Trestného poriadku, a to aj pri výsluchoch pred vznesením obvinenia, kde okrem vyšetrovateľa, svedka a dotyčného príslušníka operatívneho oddelenia NAKA nebol podľa predmetných zápisníc prítomný už nikto iný poukazujúc pri tom na: (i) výsluch svedka A. Y. z 19. augusta 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, ktorý viedol vyšetrovateľ Z. Ď. a prítomný pri výsluchu a podpise v pozícii nezúčastnenej osoby bol X.Ó. A., (ii) výsluch svedka A. Y. z 11. septembra 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, ktorý viedol vyšetrovateľ Z. Ď. a prítomný pri výsluchu a podpise v pozícii nezúčastnenej osoby bol X. A. a X. S., (iii) výsluch obvineného JUDr. Ľ. A. z 1. októbra 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, ktorý viedol Z. Ď. a prítomný pri výsluchu a podpise v pozícii nezúčastnenej osoby bol X. A., (iv) výsluch obvineného Mgr. L. I. z 15. októbra 2020, ktorý viedol Z. Ď. a prítomný pri výsluchu a podpise v pozícii nezúčastnenej osoby bol X. S..

13. Podľa názoru obvineného aj s ohľadom na zápisnice o výsluchu kpt. Mgr. O. D. a Uznesenie GP SR je zrejmé, že príslušníci operatívneho oddelenia NAKA nespĺňali kvalitatívne kritériá nezúčastnenej osoby tak, ako ich definuje § 30 ods. 2 Trestného poriadku, pretože príslušníci NAKA, ktorí majú fabrikovať účelové a nepravdivé úradné záznamy a ktorí sa majú podieľať na manipuláciách výpovedí svedkov, podozrivých a obvinených v snahe účelovo navodiť dôkaznú situáciu v neprospech obvineného nemôžu v žiadnom prípade naplňať aspekt nezaujatosti a nestrannosti.

14. Obvinený tiež namietal, že na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2021 bol v procesnom postavení svedka vypočutý A. D., ktorého vyšetrovateľ vypočul 12. apríla 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, teda v konaní, v ktorom mu bolo vznesené 22. októbra 2020 obvinenie, a z ktorého bolo trestné konanie proti nemu vylúčené na samostatné konanie vedené pod ČVS: PPZ 320/NKA-BA2-2020, pričom neexistovala žiadna prekážka, aby bol A. D. vypočutý v konaní vedenom proti jeho osobe, čím by bolo zachované jeho právo na obhajobu, pritom obvinený v dôsledku takéhoto postupu nemal možnosť klásť menovanému svedkovi otázky, pretože výsluch svedka bol vykonaný v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho obhajcov. V tejto súvislosti obvinený upozornil, že svedok A. D. bol vyšetrovateľom Z. Ď. oboznámený s predmetom výsluchu spôsobom, ktorým vyšetrovateľ svedkovi sugestívne oznámil, že listiny, ktoré sú predmetom skutku v bode II.2 skutkovej vety napadnutého rozsudku, mal JUDr. Ľ. A. odovzdať práve obvinený, čo znamená, že postupom vyšetrovateľa Z. Ď. bola nezaujatosť a hodnovernosť svedka A. D. vyvrátená. Aj táto skutočnosť potom, podľa názoru obvineného, podporuje záver o zjavnej zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní, prinajmenšom vyšetrovateľa Z. Ď., ktorý ho pri výsluchu svedka A. D. doslova označil za páchatel'a skutku v bode II.2 skutkovej vety napadnutého rozsudku.

15. Poukazujúc na doslovné prepisy zvukových záznamov z aplikácie informačno - technických prostriedkov uvedené v Uznesení GP SR a citujúc vyjadrenia vyšetrovateľa NAKA Z. Ď., príslušníka operatívneho oddelenia NAKA X. A. a príslušníka NAKA U. M. vyjadril obvinený názor, že tvrdenia Z. Ď. a X. A. sú odrazom ich spôsobu vyšetrovania, resp. vykonávania úkonov, ktoré nespĺňa kritérium nezávislosti a nestrannosti vyšetrovania.

16. Obvinený poukázal ešte na diskreditačnú antikampaň vedenú v uplynulých rokoch médiami proti jeho osobe, ktorá bola založená na neustálom spájaní jeho osoby s politickou stranou SMER-SD a jej predsedom X. L., ďalej na vyjadrenia niektorých verejne činných osôb, ktorí predmetnú mediálnu antikampaň voči jeho osobe svojimi vyjadreniami neustále podporovali, a to v duchu striktného porušovania zásady prezumpcie neviny, ako aj na správanie sa niektorých prokurátorov ÚŠP GP SR, kedy takéto verejné hanlivé vyjadrenia vo vzťahu k jeho osobe vyslovoval aj prokurátor JUDr. Z. D., pričom práve tento prokurátor podľa doslovného prepisu zvukového záznamu z 19. júla 2021 v čase od 10.21.36 hod. do 10.38.04 hod. mal spolu so špeciálnym prokurátorom JUDr. B. P. navštevovať ministra vnútra Slovenskej republiky, aby ho spolu informovali o okolnostiach zameraných proti vyšetrovaciemu tímu ÚIS OBLÚK, pričom aj špeciálny prokurátor verejne vystupoval proti jeho osobe.

Výšetrovacie ciele vyšetrovateľov a príslušníkov operatívneho oddelenia NAKA tak, podľa názoru obvineného, boli podľa doslovných prepisov zvukových záznamov jasne stanovené, dôkazom čoho je nielen jeho trestné stíhanie, ale aj stíhanie ďalších osôb, ktoré boli buď členmi politickej strany SMER-SD alebo vykonávali funkcie v časovom období, kedy táto politická strana bola vládnu stranou. Obvinený tiež uviedol, že JUDr. B. P.U. ako špeciálny prokurátor vykonával prokurátorský dozor v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-205/NKA-BA1-2021, v ktorom mali príslušníci NAKA účelovo vyfabrikovať najmä úradné záznamy, realizačný návrh, ako aj uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku v snahe zmariť vyšetrovanie vedené vyšetrovacím tímom ÚIS OBLÚK vo vzťahu k podozreniam z manipulácií dôkazov v trestných konaniach, pričom manipulácie sa mali týkať aj dôkazov, o ktoré prokurátor ÚŠP GP SR oprel obžalobu proti jeho osobe a na ktoré poukázal odvolací súd v napadnutom rozsudku s tým, že ingerencia prezidenta Policajného zboru a ministra vnútra Slovenskej republiky v trestnom konaní, ktorá dosahovala úroveň spolupráce s príslušníkmi NAKA, je len podčiarknutím a zvýraznením absolútnej straty ich nezávislosti a nestrannosti v trestnom konaní.

17. V nadväznosti na uvedené obvinený zdôraznil, že zvoleniu JUDr. B. P. do funkcie špeciálneho prokurátora predchádzalo prijatie zákona č. 241/2020 Z. z. novelizujúceho zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, ktorý nadobudol platnosť a účinnosť 8. septembra 2020. Predmetnú novelu, ktorá umožnila, aby bol za špeciálneho prokurátora zvolený aj „neprokurátor“ podpísal vtedajší predseda vlády U. A., ktorý je zároveň predsedom politickej strany Obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti (OLANO), vystupujúcej v parlamentných voľbách v minulosti v koalícii so stranou NOVA, ktorej predsedom bol práve JUDr. B. P. zastupujúci v minulosti ako advokát U. A. v trestnom konaní. Obvinený uviedol, že JUDr. B. P. bol pred zvolením do funkcie špeciálneho prokurátora politikom a advokátom s tým, že funkciu prokurátora nikdy nevykonával, pričom do funkcie špeciálneho prokurátora bol zvolený vo februári 2021 s drvivou prevahou hlasov poslancov politickej strany OLANO. Vzhľadom na to, že JUDr. B. P. z pozície špeciálneho prokurátora riadi a kontroluje činnosť prokurátorov ÚŠP GP SR, a teda de facto vykonáva dohľad nad vedením trestných konaní vrátane trestného konania vedeného voči obvinenému, absencia aspektu jeho nezávislosti zasahuje a vplýva na všetkých prokurátorov ÚŠP GP SR, vrátane JUDr. Michala Šúreka, ako dozorujúceho prokurátora v jeho trestnej veci.

18. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Campbell a Fell proti Spojenému kráľovstvu z 28. júna 1984, č. 7819/77 a 7878/77, ako aj vo veci Findlay proti Spojenému kráľovstvu z 25. februára 1997, č. 22107/93.

19. Podľa názoru obvineného špeciálny prokurátor JUDr. B. P. nespĺňal aspekt nezávislosti, a to tak z hľadiska spôsobu jeho ustanovenia do funkcie, ako aj z hľadiska zjavného vonkajšieho vplyvu na výkon jeho funkcie, pričom absencia nezávislosti následne postihuje aj prokurátorov ÚŠP GP SR, ktorých činnosť riadi a kontroluje práve JUDr. B. P. s tým, že v jeho trestnej veci vystupovali viacerí prokurátori ÚŠP GP SR ako svedkovia, ktorí zároveň mali možnosť nahliadať do počítačového systému „Patricia“, v ktorom bol uložený aj obsah jeho spisu.

20. Obvinený v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. e) Trestného poriadku namietal, že Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“) a zároveň ÚŠP GP SR doručil návrh z 5. augusta 2021 na odňatie veci a jej prikázanie inej prokuratúre, resp. GP SR spolu s námietkou zaujatosti prokurátorov ÚŠP GP SR, vrátane JUDr. Michala Šúreka, o ktorom prokuratúra v rozpore s § 201 ods. 6 písm. a), resp. v rozpore s § 31 a nasl. Trestného poriadku nekonala. Uvedeným postupom, podľa názoru obvineného, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty Európskej únie (ďalej len „Charta EÚ“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru, § 2 ods. 7 Trestného poriadku a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy poukazujúc pritom na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Českej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) z 15. marca 2016, sp. zn. III. ÚS 147/2016.

21. Obvinený nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý na str. 207 napadnutého rozsudku

uviedol, že jeho návrh na odňatie veci a jej prikázanie inej prokuratúre spolu s námietkou zaujatosti prokurátorov ÚŠP GP SR je bezpredmetný s ohľadom na vznesenie tohto návrhu v procesnom štádiu po podaní obžaloby poukazujúc pritom na výklad ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor môže byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania aj po podaní obžaloby (primerane uznesenie ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 26/2022).

22. Obvinený upozornil na to, že z uznesenia vyšetrovateľa ÚIS z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorým bolo vznesené obvinenie A. Y., Z. Z. a T. B. vyplýva, že skutky, ktorých sa mali menovaní dopustiť, sa týkajú manipulácií s dôkazmi - svedeckými výpoveďami v konaní vedenom na NAKA pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, v ktorom mu bolo 22. októbra 2020 vznesené obvinenie poukazujúc konkrétne na zápisnice o výsluchoch svedkov A. Y. z 19. augusta 2020 a T. B. z 20. augusta 2020, obsahujúce nepravdivé skutočnosti, ktoré boli súčasťou vyšetrovacieho spisu v konaní vedenom proti nemu, pričom výpoveďami práve menovaných svedkov prokurátor ÚŠP GP SR odôvodňoval návrh na jeho vzatie do väzby v októbri roka 2020. Obvinený zároveň doplnil, že T. B. sa v rámci konania vedeného ČVS: UIS-171/OISZ-2021 priznal, že v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 uviedol v procesnom postavení svedka nepravdivé tvrdenia a za toto konanie bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo 4. augusta 2021, sp. zn. 6 T 88/2021.

23. K prokurátorovi ÚŠP GP SR JUDr. Michalovi Šúrekovi obvinený uviedol, že menovaný prokurátor vykonával dozor v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, v rámci ktorého podľa uznesenia o vznesení obvinenia vo veci vedenej pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021 malo dôjsť k manipuláciám s výpoveďami svedkov. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 mu bolo 20. októbra 2020 vznesené obvinenie, ktoré sa opieralo aj o výpovede svedka A. Y. vykonané pod začatím trestného stíhania, teda aj o výpoveď menovaného z 19. augusta 2020, ktorá mala obsahovať nepravdivé a zmanipulované skutočnosti a rovnako tak výpoveďami menovaného svedka bol odôvodňovaný návrh na jeho vzatie do väzby. Obvinený poukázal ešte na prepis zvukového záznamu z 23. februára 2021 na strane 15 uznesenia z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, z ktorého vyplýva, že JUDr. Michal Šúrek mal mať vedomosť o svedkovi Z. Z., ako aj o tom, že tento svedok protiprávnou činnosťou pomáha orgánom činným v trestnom konaní a keďže podozrenia z manipulácií svedeckých výpovedí sa týkajú konania, v ktorom prokurátor JUDr. Michal Šúrek vykonával dozor, podľa názoru obvineného, existuje dôvodná pochybnosť, že menovaný prokurátor mohol mať osobný záujem na tom, aby sa predmetné podozrenia v konaní vedenom proti obvinenému na súde prvého stupňa a následne na najvyššom súde neobjasnili, a teda absencia čo už len objektívnej nestrannosti u prokurátora JUDr. Michala Šúreka zakladala dôvod na jeho vylúčenie z konania pre jeho zaujatosť.

24. Obvinený ďalej uviedol, že JUDr. Michal Šúrek mal zrejmý pomer k prejednávanej veci, čo vyvodil z toho, že menovaný skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona časovo ohraničil minimálne od roku 2017 do neurčita, pričom bol dozorovým prokurátorom v trestnej veci údajnej zločineckej skupiny J.F., a to v uvedenom období. V tejto súvislosti obvinený poukázal na skutočnosť, že skutok v bode III.1 napadnutého rozsudku mal spočívať v údajnom poskytovaní informácií o prebiehajúcich trestných konaniach na ÚŠP GP SR týkajúcich sa zločineckej skupiny J.F., preto osobou, ktorá mala byť v danom konaní vypočutá v procesnom postavení svedka k okolnostiam týkajúcim sa poskytovania informácií o prebiehajúcich trestných konaniach vo veci zločineckej skupiny J., bol dotknutý prokurátor, a to aj s ohľadom na časové ohraničenie skutku v rozsudku súdu prvého stupňa - od leta roku 2017 do 17. septembra 2020.

25. K osobe špeciálneho prokurátora JUDr. B. P.U. obvinený poukázal na jeho mediálne vyjadrenia z 28. júla 2021, kde sa kriticky vyjadril k dôkazom, na ktoré uznesenie z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021 poukazuje, čím priamo obhajoval činnosť vyšetrovateľov NAKA a nepriamo aj záujmy osôb, ktoré boli týmto uznesením obvinené, pričom jeho vyjadrenia sa týkali trestného konania, ktoré nedozoruje ÚŠP GP SR, ale Krajská prokuratúra v Bratislave. JUDr. B. P. sa pritom detailne vyjadril k

účelu návštevy T. B.Ö. 18. augusta 2020 v budove Prezídia policajného zboru na Račianskej 45 v Bratislave uvádzajúc, že T. B. bol nahliadnuť do spisu, ako to má plynúť z Úradného záznamu vo veci vyšetrovania zločineckej skupiny J., čo dokazuje, že JUDr. B. P. evidentne čerpal z vyšetrovacieho spisu menovanej zločineckej skupiny a využil tým poznatky zo svojej služobnej činnosti, na ktorú sa viaže povinnosť zachovávať mlčanlivosť.

26. Obvinený doplnil, že JUDr. B. P. svoje mediálne vyjadrenia zameril na obranu vyšetrovateľov NAKA a otvorene kritizoval prácu ÚIS a s tým súvisiace objasňovanie podozrení z manipulácie svedeckých výpovedí a vo svojich mediálnych vyjadreniach pokračoval aj po vydaní uznesení ÚIS z 13. septembra 2021, ČVS: UIS-352/OISZ-2021 a zo 14. septembra 2021, ČVS: UIS-340/OISZ-2021, ktorými bolo vznesené obvinenie vyšetrovateľovi Z. Ď., ktorý mu vzniesol obvinenie a viedol vyšetrovanie v trestných veciach ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 a ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020. Postoj JUDr. B. P. k objasňovaniu podozrení z manipulácie svedeckých výpovedí v konaniach, ktoré dozoruje ÚŠP GP SR pod jeho vedením tak, podľa názoru obvineného, naznačuje, že JUDr. B. P. stratil náležitú objektívnu neustrannosť. Zrejmu pochybnosť o absencii objektívnej neustrannosti JUDr. B. P. vo vzťahu k obvinenému tiež vyvoláva skutočnosť, že JUDr. B. P. vystupuje v procesnom postavení poškodeného v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020, v ktorom má obvinený taktiež procesné postavenie obvineného.

27. Obvinený preto vyjadril názor, že z dôvodu zaujatosti špeciálneho prokurátora bolo dôvodné vylúčiť z úkonov trestného konania všetkých prokurátorov ÚŠP GP SR, pretože zo zákona o prokuratúre vyplýva, že postavenie prokurátorov je založené na hierarchickom a monokratickom princípe, ktorý zakladá oprávnenie špeciálneho prokurátora riadiť a kontrolovať podriadených prokurátorov a v tej súvislosti vydávať záväzné príkazy a pokyny.

28. Potrebu rozhodnúť o návrhu obvineného na odňatie veci vedenej proti jeho osobe ÚŠP GP SR a jej prikázanie inej prokuratúre, podľa názoru obvineného, zapríčiňoval aj fakt, že v prostredí ÚŠP GP SR, ktorého prokurátori v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe vystupovali v procesnom postavení svedkov a ktorého prokurátor dozoroval jeho trestné konanie a zastupoval obžalobu pred súdom, dochádzalo k zjavnej interakcii a komunikácii o tomto trestnom konaní, čo obvinený vyvodil z výpovede svedka JUDr. J. G. na hlavnom pojednávaní konanom 13. júla 2021, ktorý uviedol, že na 1. júna 2021 bola na ÚŠP GP SR narýchlo zvolaná porada, na ktorej bolo osobám, ktorí vystupujú ako svedkovia v trestnej veci obvineného, zakázané sa o tejto veci rozprávať, hoci svedkovia vypovedali už v prípravnom konaní od 23. októbra 2020, teda časový priestor na komunikáciu o tejto veci mali v čase porady už cca 7 mesiacov.

29. Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinený ešte namietal, že v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v konaní pred odvolacím súdom bolo porušené jeho právo na nezávislý a nestranný súd, garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 46 Charty EÚ a v § 2 ods. 7 Trestného poriadku.

30. Obvinený namietal zaujatosť samosudkyne súdu prvého stupňa Mgr. Pamele Záleskej, ako aj sudcov senátu 5T odvolacieho súdu JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta.

31. K sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej obvinený poukázal na článok JUDr. B. P. uverejnený 4. augusta 2022 na portáli www.pravnelisty.sk, v ktorom bola zverejnená jeho námietka zaujatosti voči menovanej sudkyňi v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 3 T 9/2022, kde JUDr. B. P. citoval z komunikácie Mgr. Pamele Záleskej s členmi Združenia sudcov Slovenska zo 16. marca 2020 uvádzajúc, že hoci vyjadrenia Mgr. Pamele Záleskej priamo smerovali k osobám obvineným v rámci policajno-zaistovacej akcie „I.“, t. j. k osobám z justičného prostredia, jej vyjadrenia poukazujú na jej vnútorný postoj k zachovávaní zásady prezumpcie nevinu, a to vo vzťahu ku ktorejkoľvek osobe v procesnom postavení obvineného, pričom Mgr. Pamela Záleská svoje myšlienky vyslovila bez akejkoľvek znalosti komentovanej trestnej veci. Podľa názoru obvineného, vyjadrenia menovanej sudkyne vo vzťahu k osobám obvineným v rámci akcie I., resp. k iným osobám z justičného prostredia zakladajú jej

subjektívnu zaujatosť a môžu u iných obvinených vzbudzovať dôvodnú obavu z absencie jej nestrannosti z objektívneho hľadiska na základe tzv. teórie zdania.

32. Podľa názoru obvineného vyjadrenia Mgr. Pamelu Záleskej k osobám z justičného prostredia sú svojou povahou tak expresívne a kategorické, že u neho vzbudili obavu, že rovnakým spôsobom nazerá systémovo na všetkých obvinených, teda i na neho, pričom opodstatnenosť tejto obavy zvyšuje to, že pred zadržaním cca 16 rokov pôsobil vo funkcii špeciálneho prokurátora, ktorá je jednou z najdôležitejších justičných funkcií v Slovenskej republike.

33. Obvinený ďalej citoval z odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa z 11. mája 2021, sp. zn. 3 T 5/2021, ktorým súd prvého stupňa rozhodoval o jeho väzbe po podaní obžaloby postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom Mgr. Pamela Záleská prízvukovala jeho údajný dosah a vplyv z justičnej funkcie špeciálneho prokurátora, čo podľa názoru obvineného dokazuje, akú váhu a dôležitosť prikladala tejto funkcii, pričom obdobné vyjadrenia Mgr. Pamela Záleská použila aj pri komentovaní obvinenia sudcov v trestnej veci I..

34. Vyjadrenia sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej považoval obvinený za spôsobilé vzbudiť u nestranného pozorovateľa obavu z absencie jej nestrannosti vo vzťahu k obvineným a zachovaniu ich základných ľudských práv. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a ESLP.

35. Podľa názoru obvineného vyjadrenia sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej pre Združenie sudcov Slovenska a v tom kontexte aj v uznesení súdu prvého stupňa z 11. mája 2021, sp. zn. 3 T 5/2021 vyvolávajú celkom zjavnú pochybnosť nielen o subjektívnej, ale aj o objektívnej nestrannosti menovanej sudkyne v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe.

36. Obvinený ďalej namietal absenciu nestrannosti sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej aj z hľadiska jej rozhodovacej činnosti v inom skoršom konaní, v ktorom vyhlásila rozsudok z 12. novembra 2020, sp. zn. 1 T 32/2020, v trestnej veci obvineného J. D., schvaľujúci dohodu o vine a treste medzi prokurátorom ÚŠP GP SR a obvineným pre činnosť v prospech údajnej zločineckej skupiny J.. Z uvedeného obvinený vyvodil, že dotknutá sudkyňa najneskôr 12. novembra 2020 nadobudla ustálené presvedčenie o existencii údajnej zločineckej skupiny J.Á. vrátane všetkých jej zákonných definičných znakov podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona, pričom práve dokazovanie existencie menovanej zločineckej skupiny a jej zákonných znakov mali byť predmetom trestného konania vedeného proti nemu, ktoré však sudkyňa nevykonala.

37. Obvinený upozornil, že Mgr. Pamela Záleská v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa voči jeho osobe zastávala legalitu aj rozsudku v trestnej veci obvineného J. D. a poukazovala aj na rozsudky v iných trestných veciach týkajúcich sa údajnej zločineckej skupiny J., a to bez toho, aby bolo dovtedy vykonané komplexné dokazovanie k jej existencii, personálnemu zloženiu a ďalším zákonným znakom, pričom takéto dokazovanie ešte len prebieha v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 1 T 11/2021. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 63703/19 z 25. novembra 2021.

38. Vo vzťahu k sudcovi JUDr. Petrovi Hatalovi obvinený poukázal na svoju námietku zaujatosti zo 6. decembra 2021, ktorú vzniesol voči všetkým členom senátu 5T najvyššieho súdu, a to JUDr. Jurajovi Klimentovi, JUDr. Petrovi Hatalovi a JUDr. Petrovi Štíftovi, pričom sudca JUDr. Peter Hatala podaním z 8. decembra 2021 sám oznámil svoju zaujatosť, ktorú senát 4T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) dvakrát vrátil ako bezdôvodne predloženú. Následne o námietke zaujatosti voči sudcovi JUDr. Petrovi Hatalovi rozhodol najvyšší súd uznesením zo 4. januára 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 tak, že dotknutého sudcu podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti obvinenému, pričom na podklade sťažnosti prokurátora ÚŠP GP SR najvyšší súd uznesením z 3. februára 2022, sp. zn. 2 TdoVS 1/2022 rozhodol tak, že sudcu JUDr. Petra Hatalu podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku nevyklúčil z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti nemu.

39. Obvinený ďalej uviedol, že sudcu JUDr. Petra Hatalu navrhol v konaní vypočuť ako svedka z dôvodu, že sa podieľal na uznesení najvyššieho súdu zo 17. júla 2017, sp. zn. 5 Tost 23/2017 o väzbe obvineného Ing. Ľ. D., ktorým najvyšší súd rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil sudcovi pre prípravné konanie JUDr. O. G., aby vo veci znova konal a rozhodol. Obvinený doplnil, že potrebu vypočutia osôb, ktoré sa podieľali na vydaní uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júla 2017, sp. zn. 5 Tost 23/2017 si osvojila aj sudkyňa Mgr. Pamela Záleská, ako to vyplýva z uznesenia súdu prvého stupňa o väzbe z 15. júla 2021, pričom okolnosti týkajúce sa prepustenia Ing. Ľ. D. z väzby v lete 2017 boli pred súdom prvého stupňa dokazované aj prostredníctvom listinných dôkazov, vrátane uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júla 2017, sp. zn. 5 Tost 23/2017, ktoré sudkyňa Mgr. Pamela Záleská v rozsudku súdu prvého stupňa ako dôkaz vyhodnocovala v rámci svojich úvah a voľného hodnotenia dôkazov.

40. Podľa názoru obvineného bolo preto neprípustné, že vo veci rozhodoval JUDr. Peter Hatala, ktorý sa ako člen senátu podieľal na vydaní uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júla 2017, sp. zn. 5 Tost 23/2017, ktoré uznesenie bolo na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa vykonané ako dôkaz, pričom obsah predmetného uznesenia bolo potrebné hodnotiť aj v odvolacom konaní. Podľa názoru obvineného bolo tiež neprípustné, aby o jeho dôkaznom návrhu na vypočutie sudcu JUDr. Petra Hatalu ako svedka rozhodoval senát, ktorého je menovaný sudca členom, čo si zjavne uvedomoval aj dotknutý sudca, keď uvedené potvrdil nielen vo vlastnom oznámení zaujatosti, ale aj vo svojom vyjadrení k námietke zaujatosti vznesenej obvineným poukazujúc pritom na rozhodnutie zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky (R 62/1980).

41. Obvinený tiež poukázal na reakciu členov senátu 5T najvyššieho súdu na medializovaný článok s názvom „Galimatiáš“ z 23. septembra 2021 uverejnený v rovnaký deň v týždenníku Plus 7 dní, z ktorej je zrejmé, že členovia senátu sú osobne zainteresovaní v predmetnej veci, ku ktorej majú priamy pomer, a v ktorej členovia senátu priamo interpretujú obsah nimi vydaných uznesení zo 17. júla 2017, sp. zn. 5Tost/23/2017 a z 3. mája 2027, sp. zn. 5Tost/14/2017, ktorými bolo rozhodované o sťažnostiach Ing. Ľ. D.. Z reakcie členov senátu 5T na predmetný článok je možné, podľa názoru obvineného, vyvodiť, že ho senát 5T považuje za mediálny útok, za ktorým majú stáť bližšie nepomenované osoby, ktoré majú byť samé podozrivé zo závažnej trestnej činnosti a keďže predmetný článok sa týka len jeho trestnej veci, má skutočný dôvod sa domnievať, že senát 5T mal vo svojej reakcii na myslí práve jeho osobu, ktorá by mala stáť za vydaním predmetného článku. Obvinený tiež pripomenul reakciu JUDr. Petra Hatalu na predmetný článok, keď dotknutý sudca v písomnom liste z 11. októbra 2021 adresovanom redaktorkám predmetného článku použil na jeho adresu cynické vyjadrenia ako „chudák politický väzeň B. D.“, ktoré vyjadrenie svojou neprimeranosťou a expresívnosťou vyvoláva absolútne zjavnú pochybnosť o absencii objektívnej i subjektívnej nestrannosti dotknutého sudcu.

42. Vo vzťahu k spoločnému dôvodu zaujatosti sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta založenému na svojoľnom postupe a obchádzaní § 31 a nasl. Trestného poriadku poukázal obvinený na nález ústavného súdu z 22. júna 2021, sp. zn. III. ÚS 39/2021, ktorým bola vyslovená zaujatosť sudcu JUDr. Juraja Klimenta s tým, že JUDr. Peter Štíft bol členom senátu, ktorého uznesenie bolo predmetným nálezom zrušené.

43. Obvinený upozornil, že senát 5T najvyššieho súdu rozhodoval o jeho sťažnostiach proti uzneseniam súdu prvého stupňa o väzbe, a to 22. júla 2021 (sp. zn. 5 Tost 40/2021) a 27. septembra 2021 (sp. zn. 5 Tost 52/2021), pričom ani v jednom prípade sudca JUDr. Juraj Kliment neoznámil svoju zaujatosť napriek tomu, že dôvody jeho zaujatosti boli konštatované predmetným nálezom ústavného súdu, hoci ani v jednom z uvedených prípadov nerozhodoval, pretože mal byť na dovolenke.

44. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že po zistení senátu, ktorý bude rozhodovať o jeho väzbe, a to senát 5T, podal námietku zaujatosti proti JUDr. Jurajovi Klimentovi, o ktorej však senát 5T nerozhodoval z dôvodu, že sudca JUDr. Juraj Kliment mal byť na dovolenke. Obvinený taký postup namietal, pretože okrem zákonných výnimiek je o námietke zaujatosti nevyhnutné rozhodnúť, preto

postup senátu 5T považoval za svojvoľný a nezákonný, vzbudzujúci zásadné pochybnosti o nezáujatosti sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta.

45. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku videl obvinený v porušení jeho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj v porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

46. K porušeniu práv obvineného malo ďalej dôjsť aj v dôsledku nezákonného zloženia senátu 5T, pretože v priebehu odvolacieho konania došlo v rozpore so zákonom, Rozvrhom práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít k zmene v osobe predsedu senátu.

47. Obvinený uviedol, že ním podané odvolanie proti napadnutému rozsudku bolo pridelené senátu 5T v zložení JUDr. Juraj Kliment (riadiaci predseda senátu), JUDr. Peter Hatala (predseda senátu) a JUDr. Peter Štíft (člen senátu). Na podklade námietky zaujatosti obvineného proti všetkým členom senátu 5T najvyšší súd uznesením zo 4. januára 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 rozhodol tak, že JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti obvinenému, pričom o sťažnosti prokurátora ÚŠP GP SR proti predmetnému uzneseniu rozhodol najvyšší súd uznesením zo 7. februára 2022, sp. zn. 2 TdoVS 1/2022 tak, že JUDr. Petra Hatalu nevyvylúčil z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti obvinenému.

48. Na miesto vylúčeného JUDr. Juraja Klimenta do senátu 5T v súlade s čl. XVI ods. 4, čl. X ods. 5 a osobitnej časti rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2022 nastúpil sudca JUDr. Martin Bargel.

49. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí ako aj z napadnutého rozsudku vyplýva, že v čase verejného zasadnutia a vyhlásenia napadnutého rozsudku bol predsedom senátu odvolacieho súdu JUDr. Peter Štíft, čo znamená, že v období od ustálenia pôvodného zloženia senátu 5T po vydaní uznesenia zo 7. februára 2022 do času vyhlásenia napadnutého rozsudku došlo k zmene v osobe predsedu senátu 5T z osoby JUDr. Petra Hatalu na osobu JUDr. Petra Štífta s tým, že k zmene v osobe predsedu senátu sa na č. l. 4901 nachádza písomné oznámenie predsedu najvyššieho súdu z 28. apríla 2022, sp. zn. Spr 725/22, ktorým bol JUDr. Peter Štíft vymenovaný do funkcie predsedu senátu najvyššieho súdu s účinnosťou od 1. mája 2022.

50. Podľa názoru obvineného sa zmena v osobe predsedu senátu prieči § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o súdoch“), ako aj prechodnému ustanoveniu čl. XXVI ods. 2 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky účinného do 1. januára 2022, podľa ktorého trestnoprávne veci predložené najvyššiemu súdu do 31. decembra 2021 (vrátane vecí, ktoré boli vrátené súdom nižšieho stupňa ako predčasne predložené) dokončia senáty v pôvodnom zložení, t. j. zložení podľa rozvrhu práce v znení účinnom v čase pridelenia vecí. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky účinného ku dňu predloženia jeho odvolania najvyššiemu súdu bol predsedom senátu 5T JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft bol členom senátu, z čoho potom obvinený vyvodil, že senátu 5T mal v jeho trestnej veci v priebehu celého odvolacieho konania predsedieť JUDr. Peter Hatala, a to bez ohľadu na vymenovanie JUDr. Petra Štífta do funkcie predsedu senátu. Obvinený doplnil, že Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky procesný postup vo forme výmeny v osobe predsedu senátu v prebiehajúcom konaní neupravuje.

51. Obvinený ďalej namietal, že rozvrh práce účinný pre rok 2022 upravil, resp. doplnil predseda najvyššieho súdu opatrením č. 4, sp. zn. Spr 846/22 z 1. júna 2022, ktorým v čl. XXIV doplnil JUDr. Petra Štífta ako predsedu senátu, pričom toto opatrenie bolo vydané týždeň po vyhlásení napadnutého rozsudku a z poslednej strany tohto opatrenia vyplýva, že Sudcovská rada najvyššieho súdu prerokovala návrh zmien a doplnení, vrátane návrhu na určenie JUDr. Petra Štífta ako predsedu senátu 31. mája

2021, teda predmetné opatrenie retroaktívne stanovilo účinnosť ustanovení, ktorými bol JUDr. Peter Štift určený za predsedu senátu spätne ku dňu 1. mája 2022, t. j. do obdobia pred vyhlásením napadnutého rozsudku.

52. Uvedená spätná úprava rozvrhu práce, podľa názoru obvineného, vyvoláva absurdnú a neprípustnú hrozbu manipulácie v zloženiach senátov. Obvinený tiež poukázal na § 9 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce v platnom znení, podľa ktorého je povinnosťou predsedu súdu vydať dodatok s dostatočným časovým predstihom, spravidla 15 dní, pred navrhovanou účinnosťou zmeny rozvrhu práce tak, aby sa so zmenou rozvrhu práce mohli oboznámiť sudcovia, súdni úradníci, ďalší zamestnanci príslušného súdu, ktorých sa zmena týka a zamestnanci ministerstva.

53. V tejto súvislosti obvinený poukázal aj na bod 88. zoznamu kritérií právneho štátu CDL-AD (2016) 007 stanovených Benátskou komisiou, tiež na nález ústavného súdu z 28. januára 2021, sp. zn. III. ÚS 287/2020 a na nález Ústavného súdu Českej republiky z 15. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15.

54. Obvinený ďalej uviedol, že predseda senátu má v štruktúre senátu dominantné postavenie, pričom Trestný poriadok predsedovi senátu priznáva samostatnú rozhodovaciu právomoc, ako napr. predvolávanie na verejné zasadnutie, preverovanie splnenia podmienok pre jeho konanie, podávanie správy o stave vecí na verejnom zasadnutí, rozhodovanie o výsluchu obžalovaného a jeho samotné vedenie, rozhodovanie o vykonávaní ďalších dôkazov vrátane ich samotného vykonávania, vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania, či vyhlasovanie rozsudku a jeho odôvodnenie. Právomoci predsedu senátu v odvolacom konaní aplikoval JUDr. Peter Štift ako nezákonne určený predseda senátu, preto vadou nezákonnosti sú následne postihnuté aj všetky úkony odvolacieho verejného zasadnutia, vrátane jeho výsluchu, ostatných vykonaných dôkazov, ako aj samotné vyhlásenie napadnutého rozsudku, čo indikuje naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Obvinený zdôraznil, že dominantnejšie postavenie predsedu senátu v porovnaní s jeho členmi sa prejavuje aj v zákonných ustanoveniach o porade a hlasovaní vrátane hlasovania o rozsudku.

55. V nadväznosti na uvedené obvinený citoval z rozhodnutí EŠLP týkajúcich sa zákonnosti súdu a jeho zloženia, poukázal na doktrínálny výklad z prostredia Českej republiky, ako aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Českej republiky.

56. Dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku sú, podľa názoru obvineného, naplnené tým, že orgány činné v trestnom konaní a súdy viedli samostatné trestné konanie proti nemu pre podporu údajnej zločineckej skupiny J. a samostatné trestné konanie proti obvineným z členstva v údajnej zločineckej skupine J., ktoré konanie je aktuálne vedené na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021, čo zásadne obmedzilo nielen jeho právo na obhajobu, ale porušilo aj jeho právo na zákonného sudcu.

57. Uvedený postup je, podľa názoru obvineného, v rozpore s § 18 v spojení s § 21 ods. 3 Trestného poriadku o spoločnom konaní s ohľadom na zjavný súvis trestných činov prejednávaných v samostatných konaniach. Obvinený zdôraznil, že už v písomnom stanovisku k obžalobe zo 7. júla 2021 uviedol, že je neprípustné vedenie dvoch samostatných konaní a hodnotenie trestnoprávnej zodpovednosti za podporu zločineckej skupiny, ktorej ne/existencia vrátane jej zákonných znakov sa ešte len dokazuje v samostatnom konaní, napriek tomu súd prvého stupňa nespojil obe trestné veci na spoločné konanie, hoci mu v tom nebránila žiadna okolnosť a upozornil, že súd tak urobil v prípade obvineného JUDr. A. X., na ktorého bola podaná obžaloba aj pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, keď jeho trestnú vec vedenú pod sp. zn. 1 T 6/2021 spojil s trestnou vecou Ing. Ľ. D. a spol., ktorá je vedená pod sp. zn. 1 T 11/2021.

58. Obvinený ďalej uviedol, že nespojenie jeho trestnej veci na spoločné konanie s trestnou vecou Ing. Ľ. D. a spol. vedenou pod sp. zn. 1 T 11/2021 zapríčiniť aj to, že trestné konanie proti nemu bolo vedené pred samosudkyňou namiesto senátu, a teda v rozpore s § 18 ods. 2 Trestného poriadku v

spojení s čl. 48 ods. 1 Ústavy, čo znamená, že súd rozhodol o veci v nezákonnom zložení.

59. Vedenie samostatných konaní v rozpore s § 18 v spojení s § 21 ods. 3 Trestného poriadku zásadne obmedzilo, podľa názoru obvineného, aj jeho právo na obhajobu, čo zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

60. Neumožnením účasti na hlavnom pojednávaní v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 11/2021 nemal žiadnu možnosť zúčastniť sa výsluchu 18-tich obžalovaných v konaní, v ktorom sa dokazuje ne/existencia údajnej zločineckej skupiny J., za podporu ktorej ho odsúdil súd prvého stupňa, nemal žiadnu možnosť zúčastniť sa na výsluchoch svedkov, čítaní listinných dôkazov a vykonávaní ďalších dôkazov v predmetnom konaní a nemal žiadnu možnosť uvádzať okolnosti, navrhnúť, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na svoju obhajobu, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky tak, ako mu ich priznáva § 34 ods. 1 Trestného poriadku.

61. V dôsledku uvedeného ho súd prvého stupňa odsúdil pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, a to bez toho, aby v konaní dokazoval ne/existenciu samotnej zločineckej skupiny, jej personálne zloženie, štruktúrovanosť a ďalšie znaky tak, ako sú upravené v § 129 ods. 4 Trestného zákona. Napadnutým rozsudkom bol síce vo veci tohto skutku spod obžaloby oslobodený, avšak pre neho z menej priaznivého dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že skutok sa stal, avšak nie je trestným činom. Obvinený vyjadril názor, že umožnenie jeho účasti v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2021 mohlo pri uplatnení jeho obhajobných práv viesť pre neho k priaznivejšiemu dôvodu oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, teda že skutok sa nestal, poukazujúc pritom na nález ústavného súdu z 18. marca 2010, sp. zn. II. ÚS 121/2010 s tým, že napriek jeho žiadosti mu účasť na konaní pod sp. zn. 1 T 11/2021 a ani nazretie do dotknutého spisu nebolo umožnené.

62. Obvinený ďalej uviedol, že súdy mu v trestnom konaní hromadne odmietli vykonať desiatky ním navrhovaných a predkladaných dôkazov, ktoré boli spôsobilé vyvrátiť existenciu údajnej zločineckej skupiny J., a teda vyvrátiť, že sa dopustil skutku v bode III.1 napadnutého rozsudku. Obvinený označil mená konkrétnych osôb, ktorých navrhol vypočuť ako svedkov, pričom označené osoby nemal možnosť vypočuť ani v konaní vedenom proti jeho osobe a ani v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2021 a napriek tejto skutočnosti súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach vyslovili záver o existencii údajnej zločineckej skupiny J..

63. V rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. e) Trestného poriadku obvinený namietal, že v priebehu súdneho konania vznesol celkom tri námietky zaujatosti samosudkyne, pričom prvá námietka z 13. mája 2021 ostala súdom nepovšimnutá a o námietkach z 25. augusta 2021 a 13. septembra 2021 súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku vôbec nekonal.

64. K námietke zaujatosti z 13. mája 2021, ku ktorej súd prvého stupňa nezaujal žiadne stanovisko, a to ani v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo 7. júla 2021, na ktorom oboznamoval podania obhajoby doručené súdu a spôsob ich vybavenia, doplnil, že táto bola založená na skutočnosti, že samosudkyňa v odôvodnení uznesenia o väzbe z 11. mája 2021 nerešpektovala zásadu prezumpcie nevinoty, nakoľko použila viaceré vyjadrenia, ktoré vyvolali pochybnosť o jej nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci, ako aj k osobe obvineného, pričom predmetné neprávoplatné uznesenie bolo sprístupnené verejnosti prostredníctvom médií, čím rovnako došlo k porušeniu prezumpcie nevinoty v intenciách Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní.

65. Obvinený vyjadril nesúhlas s argumentáciou odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozsudku na str. 205 uviedol, že o námietke zaujatosti sa konalo s tým, že táto skutočnosť bola obvineným namietaná aj v sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 11. mája 2021, sp. zn. 3 T 5/2021, pričom najvyšší súd sa vo svojom uznesení z 18. mája 2021, sp. zn. 2 Tost 27/2021 predmetnou námietkou zaoberať a skonštatoval, že k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty nedošlo. Podľa názoru obvineného toto

konštatovanie odvolacieho súdu predstavuje obchádzanie § 31 a nasl. Trestného poriadku, ktoré sa vyznačuje samostatným procesným zákonným postupom. Samosudkyňa mala najskôr samostatným uznesením podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku rozhodnúť o námietke zaujatosti, pričom proti takému uzneseniu by obvinený mal právo podať sťažnosť. V tejto súvislosti vyslovil obvinený domnienku, že o namietanej zaujatosti tak mohol rozhodovať iný senát (nie 2T) a dospieť k inému záveru.

66. Obvinený ďalej upozornil na znenie ustanovenia § 32 ods. 4 Trestného poriadku a doplnil, že ak by samosudkyňa rozhodla o podanej námietke zaujatosti, mal by právo na účinný opravný prostriedok proti takému uzneseniu, v dôsledku čoho by súd prvého stupňa nemohol 20. septembra 2021 vyhlásiť rozsudok. Tým, že námietka zaujatosti z 13. mája 2021 ostala nepovšimnutá, zostala otvorená aj otázka zákonnosti samosudkyne, ktorá viedla hlavné pojednávanie. Obvinený zdôraznil, že meritórnemu rozhodnutiu vo veci musí nevyhnutne predchádzať právoplatné rozhodnutie o námietke zaujatosti poukazujúc pritom na stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 15/06.

67. Podľa názoru obvineného teóriou najvyššieho súdu vyslovenou v napadnutom rozsudku došlo aj k odňatiu jeho práva na zákonom garantovaný účinný opravný prostriedok, t. j. sťažnosť podľa § 32 ods. 4 Trestného poriadku proti uzneseniu o námietke zaujatosti, ktoré bola samosudkyňa povinná vydať podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku, pričom právo na účinný opravný prostriedok mu priznáva aj čl. 13 Dohovoru a čl. 47 Charty EÚ.

68. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax ústavného súdu - rozhodnutia, sp. zn. II. ÚS 384/19, II. ÚS 428/2020.

69. O druhej námietke zaujatosti z 25. augusta 2021 súd prvého stupňa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal dôvodiac na hlavnom pojednávaní konanom 3. septembra 2021, že ide o opakované podanie, o ktorom už bolo rozhodnuté s tým, že táto námietka zaujatosti bola založená na skutočnosti, že odôvodnenie uznesenia o väzbe z 13. augusta 2021 nerešpektovalo zásadu prezumpcie nevinny.

70. Ani v tomto prípade obvinený nesúhlasil s argumentáciou odvolacieho súdu, ktorý na str. 205 napadnutého rozsudku uviedol, že táto skutočnosť bola namietaná aj v samotnej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 13. augusta 2021, sp. zn. 3 T 5/2021, pričom najvyšší súd sa v uznesení z 26. augusta 2021, sp. zn. 2 Tost 47/2021 zaoberal aj touto námietkou a opäť konštatoval, že k porušeniu zásady prezumpcie nevinny nedošlo, teda uvedenú skutočnosť priamo posúdil sťažnostný súd pri rozhodovaní o danej čiastkovej otázke. Obvinený sa vo vzťahu k druhej námietke zaujatosti odvolal na svoju argumentáciu k prvej námietke zaujatosti a zopakoval, že v kontexte dovolacej argumentácie uvedené mimoriadne vážne pochybenie podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku zakladá dôvod na zrušenie nielen napadnutého rozsudku, ale aj rozsudku súdu prvého stupňa.

71. O tretej námietke zaujatosti z 13. septembra 2021 samosudkyňa taktiež podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonala dôvodiac na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2021, že námietka nebola podaná bezodkladne.

72. Obvinený v súvislosti s treťou námietkou zaujatosti poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní konanom 3. septembra 2021 súd okrem iného oboznámil aj úradný záznam prokurátora ÚŠP GP SR JUDr. Z. O. zo 6. októbra 2020, z obsahu ktorého vyplynulo, že JUDr. Ľ. A. v rámci svojho vyťaženia uviedol informácie o korupčnej trestnej činnosti v prostredí Okresného súdu Nitra - konkrétne vypovedal o sudkyňi menovaného súdu pochádzajúcej zo Š., pričom malo ísť o kauzu fingovaného prepadu pancierového vozidla s peniazmi patriaceho firme W., kde bol obvinený konkrétny človek s priezviskom F., ktorý bol zadržaný a bol na neho podaný návrh na vzatie do väzby s tým, že o väzbe rozhodovala sudkyňa zo Š., za ktorou mal ísť advokát JUDr. K., ktorý mal sudkyňi odovzdať úplatok za to, že obvineného nezoberie do väzby. Obvinený ďalej uviedol, že sa bezprostredne pred vznesením námietky zaujatosti z internetových stránok Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky dozvedel, že Mgr. Pamela Záleská pôsobila od roku 2008 ako sudkyňa Okresného súdu Nitra, pričom o tejto skutočnosti sa vo vyšetrovacom a ani v súdnom spise nenachádza žiadna zmienka.

73. Obvinený doplnil, že JUDr. Z. O. vypovedal aj na hlavnom pojednávaní, pričom z jeho svedeckej výpovede vyplynulo, že okolnosti uvedené v úradnom zázname mali vyústiť do trestného konania vo vzťahu ku konkrétnym osobám, pričom v pozícii subjektu trestného konania môže vstupovať aj samosudkyňa Mgr. Pamela Záleská, ktorá skutočnosť opodstatňuje pochybnosť o jej nezáujatosti a o jej pomere k prejednávanej veci tak, ako to ustanovuje § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

74. V tejto súvislosti obvinený vyjadril názor, že samosudkyňa mala v intenciách § 32 ods. 1 Trestného poriadku sama oznámiť svoju zaujatosť a umožniť nadriadenému súdu, aby o tejto zásadnej skutočnosti rozhodol.

75. V kontexte dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), resp. e) Trestného poriadku obvinený namietal, že samosudkyňa jeho návrh na odňatie a prikázanie veci na rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici z 1. júla 2021 v rozpore s § 23 ods. 1 Trestného poriadku nepredložila na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktorým postupom súd prvého stupňa zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 Charty EÚ, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, § 2 ods. 7 Trestného poriadku, ako aj do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

76. Obvinený uviedol, že dôležitými dôvodmi na odňatie a prikázanie veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici bola skutočnosť, že podstatná časť svedkov pochádzala z prostredia ÚŠP GP SR, pričom prokurátori ÚŠP GP SR prichádzali na pravidelnej báze pri jednotlivých úkonoch trestného konania do kontaktu so sudcami súdu prvého stupňa, ktorý fakt znásobuje skutočnosť, že súd prvého stupňa, ako aj ÚŠP GP SR sídlili v jednej budove, čo zvyšovalo riziko interakcie medzi jednotlivými svedkami a sudcami a čo mohlo mať zrejmy vplyv na zákonnosť priebehu hlavného pojednávania, šírenie informácií zo spisu jednotlivým svedkom a nepovolaným osobám, šírenie informácií o dokazovaní v konaní ešte nevypočutým svedkom a pod.

77. Nadväzujúc na uvedené obvinený poukázal na výpoveď svedka JUDr. A. S. z 19. februára 2021, ktorý opisoval stretnutie so svedkom JUDr. O. E., ktorý mu povedal, že sa má pripraviť na to, že Ing. D. bude prepustený z väzby odvolávajúc sa na rozhodnutie najvyššieho súdu, v ktorom mal najvyšší súd naznačiť, že sudca pre prípravné konanie sa dostatočne nezaoberal peňažnou zárukou, pričom svedok JUDr. A. S. predpokladal, že JUDr. O. E. mal uvedenú informáciu buď od sudcu JUDr. O. D. alebo sudcu JUDr. O. G., ktorí mu to zrejme neoficiálne povedali. Uvedená výpoveď, podľa názoru obvineného, dokazuje, že medzi sudcami súdu prvého stupňa a prokurátormi ÚŠP GP SR v minulosti reálne dochádzalo k interakcii a odovzdávaniu si neoficiálnych informácií týkajúcich sa trestných konaní, pričom skutočnosť, že 16 rokov pôsobil ako špeciálny prokurátor, nepochybne zvyšovala záujem o informácie o jeho konaní.

78. Obvinený doplnil, že sudcovia súdu prvého stupňa vydali rozsudky vo vzťahu k osobám obvineným pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorí boli uznaní vinnými zo skutkov založených na rôznych aktivitách v prospech údajnej zločineckej skupiny J.. Z uvedeného je potom zrejmé, že prevažná časť sudcov súdu prvého stupňa už pred vyhlásením rozsudku v jeho veci nadobudla ustálené presvedčenie o existencii spomínanej skupiny, pre podporu ktorej bol rozsudkom súdu prvého stupňa odsúdený, čo objektívne zapríčiňuje nemožnosť nestranného prejednávania jeho trestnej veci sudcami súdu prvého stupňa.

79. Uvedené skutočnosti, podľa názoru obvineného, v ich vzájomnej súvislosti predstavovali dôležité dôvody, pre ktoré bolo potrebné jeho trestnú vec odňať súdu prvého stupňa a prikázať ju na rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

80. Obvinený vyjadril nesúhlas s argumentáciou odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa sa s návrhom obvineného na odňatie a prikázanie veci vysporiadal zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021 poukazujúc na stanovisko

trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 16. júna 2021, sp. zn. Tpj 37/2021 (S 48/2021) a doplnil, že samosudkyňa na hlavnom pojednávaní jeho návrh vybavila vyjadrením, že niet žiadnej takej skutočnosti, ktorá by bola spôsobilá vyvolať konanie o vylúčení konkrétne jej samotnej, z čoho vyplýva, že jeho návrh na odňatie a prikázanie veci hodnotila výlučne v intenciách námietky zaujatosti jej samej podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pritom medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci patria aj okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie, avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci (uznesenie najvyššieho súdu z 24. júna 2021, sp. zn. 5 Ndt 20/2021), prípadne zaujatosť všetkých sudcov príslušného súdu z vykonávania úkonov trestného konania (S 48/2021).

81. Obvinený namietal, že nezákonný postup sudkyne súdu prvého stupňa, ktorá jeho návrh na odňatie veci a jej prikázanie Krajskému súdu v Banskej Bystrici nepredložila na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky odvolací súd neodstránil, v dôsledku čoho sú splnené podmienky aj pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku.

82. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal správnosť právnej kvalifikácie skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku ako zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, a to odhliadnuc od toho, že spáchanie skutku i naďalej popiera. Nesprávna právna kvalifikácia predmetného skutku podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku zásadne ovplyvnila jeho postavenie v jeho neprospech, a to z dôvodu, že súd pri ukladaní trestu vychádzal z nesprávnej sadzby trestu odňatia slobody.

83. Obvinený vyjadril názor, že dotknutého skutku sa nemohol dopustiť v súvislosti s právomocou, a teda ani zodpovednosťou verejného činiteľa podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona, pretože uvedené ustanovenie vyžaduje v prípade trestných činov verejných činiteľov kumulatívne konanie v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou, pritom pri zisťovaní obsahu právomoci verejného činiteľa treba vo všeobecnosti vychádzať zo všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich pôsobnosť, oprávnenia a povinnosti konkrétneho subjektu v postavení verejného činiteľa, a teda v tomto kontexte je skutok potrebné vykladať v intenciách zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „Zákon o prokuratúre“).

84. V tejto súvislosti obvinený zopakoval svoju argumentáciu z odvolacieho konania, že JUDr. I. M. nikdy nedal prokurátorský pokyn vedúci k zabezpečeniu nepodania sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 21. júla 2017, sp. zn. 2 Tp 2/2017 a poukázal na § 6 ods. 2 Zákona o prokuratúre, podľa ktorého pokyn vydaný podriadenému prokurátorovi musí mať písomnú formu a táto nemusí byť zachovaná v prípade, ak vec neznesie odklad, avšak pokyn daný inou formou musí nadriadený prokurátor zopakovať do 48 hodín v listinnej podobe alebo elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom, inak je pokyn neplatný. Obvinený zdôraznil, že menovanej nikdy nedal nielen písomný pokyn nepodať takú sťažnosť, ale ani ústny pokyn, ktorý by dodatočne písomne zopakoval, pričom upozornil, že takýto záver vyplýva aj z napadnutého rozsudku, ktorý v skutkovej vete neuviedol, že by JUDr. I. M. uložil prokurátorský pokyn, ale jeho údajné konanie definoval tak, že mal intervenovať a zabezpečiť nepodanie sťažnosti, ktorý záver odvolací súd ozrejmlil na str. 129 až 131 napadnutého rozsudku.

85. Obvinený ďalej poukázal na § 6 ods. 8 Zákona o prokuratúre, ktorý upravuje zákaz tzv. negatívneho pokynu nadriadeného prokurátora podriadenému prokurátorovi, v rámci ktorého nie je možné dať ani pokyn, aby sa nepodal riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok v neprospech obvineného, ako aj na § 6 ods. 4 Zákona o prokuratúre, podľa ktorého je podriadený prokurátor povinný odmietnuť splnenie pokynu, ak by jeho splnením spáchal trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo disciplinárne previnenie, pričom odmietnutie splnenia pokynu je povinný písomne odôvodniť. V tejto súvislosti obvinený doplnil, že JUDr. I. M. nikdy nebola stíhaná za disciplinárne previnenie v súvislosti s nepodaním sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 21. júla 2017, sp. zn. 2 Tp 2/2017, a teda, podľa názoru obvineného, aj z tejto okolnosti možno vyvodiť, že jej nikdy negatívny pokyn nedal.

86. V ďalšom obvinení citoval obsah úradného záznamu JUDr. I. M. z 20. júla 2017, v ktorom sa uvádza, že špeciálny prokurátor rozhodol, že v prípade, že by súd prijal peňažnú záruku, môže toto rozhodnutie akceptovať a nepodávať sťažnosť, z čoho potom vyplýva, že menovanej nedával negatívny pokyn nepodávať sťažnosť, nikdy ju neusmernil a ani nijak nezabezpečil, aby sťažnosť nepodala, naopak z obsahu úradného záznamu vyplýva, že rozhodnutie podať, resp. nepodať sťažnosť bolo ponechané na vôli a rozhodnutí menovanej a konanie obvineného nebolo konaním ani v súvislosti s jeho právomocou a ani zodpovednosťou tak, ako to vyžaduje § 128 ods. 1 Trestného zákona a zároveň skutková podstata zločinu podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Obvinený tiež uviedol, že pokiaľ JUDr. I. M. neuložil a ani objektívne nemohol uložiť tzv. negatívny prokurátorský pokyn, nemohol byť naplnený ani prvok moci a už vôbec nie prvok rozhodovania, ako imanentnej zložky pojmu právomoc.

87. Podľa názoru obvineného konanie špecifikované v skutkovej vete II.1 napadnutého rozsudku ako „intervenovať a zabezpečiť“ nie je zákonom zverenou právomocou podľa Zákona o prokuratúre a ani podľa žiadneho iného osobitného zákona. Takto popisované konanie preto nie je konaním verejného činiteľa podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona, v dôsledku čoho opis tohto skutku nespĺňa zákonné znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona.

88. Správna právna kvalifikácia skutku v bode II.1 skutkovej vety napadnutého rozsudku, by, podľa názoru obvineného, mohla zodpovedať prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, a to z dôvodu, že v skutku v bode II.1 skutkovej vety napadnutého rozsudku mu nie je kladené za vinu prijatie odmeny za jeho vlastné konanie, resp. rozhodovanie vo veci nahradenia väzby Ing. L. D., ale za pôsobenie na zastupujúcu prokurátorku, aby táto nepodala sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica.

89. V kontexte dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal, že odvolací súd v napadnutom rozsudku zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu podľa § 50 ods. 3 Ústavy, právo na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru, pričom tieto práva boli porušené aj v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, t. j. v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v prípravnom konaní.

90. Obvinený zdôraznil, že v priebehu prípravného konania, ako aj súdneho konania navrhol vypočutie 30-tich svedkov, 3 konfrontácie, obstaranie 17 dôkazov, prečítanie približne 70 listín, ktoré boli súčasťou spisu, resp. ktoré predložil a oboznámenie 2 obrazovo-zvukových záznamov, avšak jeho dôkazom orgány činné v trestnom konaní, súd prvého stupňa a ani odvolací súd bez vecného, adekvátneho odôvodnenia, arbitrárne nevyhoveli poukazujúc pritom na § 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 295 ods. 2 v spojení s § 298 Trestného poriadku, rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky, na tzv. Perna test (rozhodnutie ESLP vo veci Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESLP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05), rozsudok ESLP vo veci Vásaráb a Paulus proti Slovenskej republike z 15. decembra 2022 (sťažnosť č. 28081/19 a 29664/19).

91. Vo vzťahu k hodnoteniu vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených poukázal obvinený na uznesenie ústavného súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 758/2016, ako aj na rozsudok ESLP vo veci Adamčo proti Slovenskej republike z 12. novembra 2019 (sťažnosť č. 45084/14).

92. Obvinený reagujúc na vyjadrenie najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku k osobám spolupracujúcich obvinených uviedol, že za získanú výhodu je potrebné považovať aj využitie inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia podľa § 205 Trestného poriadku, čo možno vyvodiť z rozhodnutia Adamčo proti Slovenskej republike.

93. Vo vzťahu k inštitútu spolupracujúceho obvineného obvinený zhrnul, že: (i) podmienkou použitia

výpovede takéhoto obvineného je okrem iného dôsledné hodnotenie jeho výpovede vrátane jej motivácie, (ii) je potrebné hodnotiť aj osobnostné rysy spolupracujúceho obvineného, jeho motiváciu k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní a súladnosť jeho výpovede s ostatnými dôkazmi, (iii) je potrebné zvážiť, že kajúcnik môže vypovedať úplne či čiastočne nepravdivo s vedomím, že čím viac sa povie, tým väčšie môžu byť výhody, ktoré mu budú poskytnuté, (iv) je potrebné poznať rozsah dohody medzi spolupracujúcim obvineným a prokurátorom pre účely posúdenia vierohodnosti takej výpovede, a to aj pre vedenie obhajoby osôb, ktoré usvedčuje.

94. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku považoval obvinený naplnený aj zásadným porušením jeho práva na obhajobu v intenciách porušenia zásady rovnosti strán podľa § 2 ods. 14 Trestného poriadku, resp. rovnosti zbraní. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že orgány činné v trestnom konaní, súd prvého stupňa a aj odvolací súd bez relevantného odôvodnenia v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku hromadne odmietli vykonať dovedna viac ako 120 dôkazov, ktoré v konaní navrhol vykonať (a ktoré v dovolaní aj označil) a na strane druhej súd prvého stupňa a aj odvolací súd vyhovel prakticky všetkým dôkazným návrhom prokurátora.

95. Obvinený príkladmo poukázal na vypočutie spolupracujúcich obvinených A. Y. a T. B. na návrh prokurátora, ktorí vypovedali aj ku skutku III.1 napadnutého rozsudku a odmietnutie jeho návrhu na vypočutie údajných členov zločineckej skupiny J., ďalej vypočutie JUDr. M. ako intervenujúcej prokurátorky prítomnej pri výsluchu Ing. Ľ. D. a odmietnutie jeho návrhu na vypočutie obhajcu Ing. Ľ. D. - JUDr. W. S., sudcu JUDr. O. G. ako sudcu pre prípravné konanie a tiež sudcu najvyššieho súdu JUDr. O. D., ktorý vydal uznesenie zo 17. júla 2017, sp. zn. 5 Tost 23/2017, ktoré viedlo k prepusteniu Ing. Ľ. D. z väzby, či umožnenie prokurátorovi postupom podľa § 269 Trestného poriadku prečítať všetky ním navrhované listiny pochádzajúce z iných trestných konaní a neumožnenie prečítania listín pochádzajúcich z iných trestných konaní, ktorých prečítanie navrhol obvinený, a to najmä uznesení o vznesení obvinení za manipuláciu dôkazov vo vzťahu k jeho trestnej veci.

96. Obvinený vyjadril názor, že ním predkladané a navrhované dôkazy boli spôsobilé výrazne posilniť jeho dôkazné postavenie do miery ovplyvňujúcej záver súdu v otázke viny, avšak súd tieto dôkazy bez adekvátneho odôvodnenia odmietol vykonať.

97. Naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v postupe orgánov činných v trestnom konaní v rozpore s tzv. „doktrínou disclosure“ založenou na tom, že tieto orgány majú povinnosť oboznámiť obhajobu so všetkými dôkazmi relevantnými pre vyšetrovanie, aj keby ich obžaloba v procese nemienila využiť, a to hlavne pokiaľ ide o dôkazy, ktoré môžu spochybníť obžalobu a ktoré môžu obhajobe pomôcť. „Doktrínu disclosure“ možno považovať za jeden z aspektov princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti, pričom čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyžaduje, aby orgány obžaloby odhalili obhajobe všetok dôkazný materiál v ich držbe, nech už svedčí v prospech alebo neprospech obvineného.

98. V tejto súvislosti obvinený označil dôkazy, ktorými dozorujúca prokuratúra disponovala avšak v konaní ich nepredložila, napriek jeho opakovaným dôkazným návrhom, konkrétne zápisnicu o výsluchu obvineného JUDr. Ľ. A. z 18. septembra 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, kde menovaný popieral spáchanie trestnej činnosti, ďalej písomnú správu Slovenskej informačnej služby z 26. mája 2021, sp. zn. SIS-54/23-D-38-12/2021 o ovplyvňovaní výpovedí svedkov, ktorá potvrdzuje zjavné podozrenia z nezákonnej manipulácie svedeckých výpovedí, ako aj ostatných dôkazov, ďalej kompletný a aktuálny vyšetrovací spis v trestnej veci prípravy vraždy O. Č. vedený na Národnej kriminálnej agentúre pod ČVS: PPZ-164/NKA-ST2-2020 vrátane rozhodnutia vo veci samej, a to vo vzťahu ku skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku, či všetky uznesenia o vznesení obvinení k osobám spolupracujúcich obvinených A. Y., JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I. a listiny súvisiace s rozhodovaním o väzbe Ing. Ľ. D..

99. K tvrdeniu odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku na str. 208, že zo spisu nevyplýva, že by obvinenému neboli sprístupnené všetky dôkazy, ktoré boli zabezpečené a vykonané v konaní o prejednávanej veci, obvinený namietal, že zo spisu nemôže vyplývať, že mu neboli sprístupnené dôkazy,

ktoré sa v tomto spise nenachádzali, pretože ich orgány činné v trestnom konaní odmietli predložiť.

100. Obvinený ďalej namietal porušenie ustanovení § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku v jeho neprospech potom, ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, čo zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uvedeným postupom bolo okrem porušenia práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky porušené aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru a čl. 47 Charty EÚ, ako aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy, pričom tento nezákonný procesný postup viedol aj k odňatiu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru a čl. 47 Charty EÚ.

101. Obvinený vo vzťahu k iným skutkovým záverom uviedol, že je primárne úlohou súdu prvého stupňa, aby zistil a ustálil skutkový stav, pričom nie je žiadúce, aby skutkový stav zistený v rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd menil, pretože by tým došlo k znemožneniu domáhať sa v opravnom konaní preskúmania takého „nového“ skutkového stavu, preto odvolací súd nemôže sám vo veci zistenia skutkového stavu rozhodnúť protichodne oproti rozhodnutiu súdu prvého stupňa poukazujúc pritom na závery nálezu ústavného súdu z 23. marca 2021, sp. zn. I. ÚS 17/2021 a právnu teóriu, podľa ktorej je zásadne neprípustné, aby odvolací súd sám rozhodol rozsudkom bez toho, aby nevykonal žiadne dôkazy a menil by skutkový stav zistený súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní.

102. Podľa názoru obvineného odvolací súd po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa úplne nanovo hodnotil celú dôkaznú situáciu, pričom dospel k iným skutkovým záverom, čím neprípustne nahradil činnosť súdu prvého stupňa a pritom odmietol vykonať viac ako 120 ním navrhovaných dôkazov. Odvolací súd preto napadnutým rozsudkom porušil kasačný, resp. apelačný princíp v jeho neprospech.

103. Obvinený príkladmo poukázal na zistenia odvolacieho súdu, v ktorých odvolací súd vyjadril vecnú nesprávnosť rozsudku súdu prvého stupňa a zdôraznil, že napadnutý rozsudok obsahuje prakticky nové a v mnohých dôkazných okolnostiach aj iné skutkové úvahy a závery, a to naprieč celým znením jeho odôvodnenia.

104. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že mu orgány činné v trestnom konaní neposkytli informácie o obvinení v rozsahu garantovanom čl. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní (ďalej len „Smernica 2012/13/EÚ“), o poskytnutie ktorých žiadal písomnou žiadosťou zo 16. apríla 2021, čo obmedzilo jeho právo na obhajobu podľa čl. 5 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. a), písm. b) Dohovoru, pričom na neposkytnutie dôležitých informácií o podstate obvinenia upozorňoval aj v rámci stanoviska k obžalobe predneseného na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021.

105. Obvinený citoval skutok v bode 1 uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 a namietal, že z opisu skutku v bode 1 neboli zrejmé, aké informácie a o akých prebiehajúcich trestných konaniach na ÚŠP GP SR a komu konkrétne ich mal poskytovať a ani akú činnosť, ktorá mala sťažovať dokumentovanie trestnej činnosti skupiny a smerovať k zachovaniu jej existencie a celistvosti, mal údajne vyvíjať. Opis skutku v bode 1 uznesenia o vznesení obvinenia tak bol podľa obvineného vymedzený neurčito, nepreskúmateľne a v rozpore s čl. 6 ods. 1 Smernice 2012/13/EÚ.

106. Rovnako tak obvinený citoval aj skutok v bode 3 uznesenia o vznesení obvinenia a uviedol, že z jeho opisu a ani z jeho odôvodnenia nebolo vôbec zrejmé, z akých konkrétnych dôkazov malo vo vzťahu k JUDr. L. A. vyplývať podozrenie zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, ktorá okolnosť mala bezprostredný význam pre hodnotenie trestnoprávnej zodpovednosti pre uvedený skutok, a to aj z pohľadu zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

107. Neposkytnutie požadovaných informácií o obvinení, a to ani najneskôr pri podaní obžaloby, podľa

názoru obvineného, odôvodňovalo odmietnutie obžaloby a vrátenie veci do prípravného konania podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, pričom v prípade poskytnutia požadovaných informácií v úvode trestného konania mohol na tieto reagovať, a to aj v rámci výkonu obhajoby.

108. Obvinený ďalej namietal, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vychádzali z nesprávneho predpokladu o čase začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, pričom negatívny dopad predmetného nesprávneho výkladu sa prejavil v procese dokazovania na hlavnom pojednávaní, kedy súd obmedzil jeho právo na predloženie skoršej zápisnice o výsluchu svedka podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, čím mu fakticky odňal právo na preverenie vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených, a to aj s ohľadom na prítomnosť zjavných a zásadných rozporov v ich výpovediach, ktoré tvorí principiálny základ spravodlivého súdneho konania v intenciách čl. 6 Dohovoru a v jeho medziach práva na obhajobu.

109. Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 obvinený vyvodil, že trestné stíhanie vo veci uvedeného zločinu vo vzťahu k jeho osobe začalo 17. augusta 2020, pritom uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vo veci zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona zo 17. augusta 2020, ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 je založené v spise.

110. Obvinený uviedol, že na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021 súd prvého stupňa zamietol jeho návrh, aby bola svedkovi A. Y. predložená zápisnica o výsluchu tohto svedka z 19. augusta 2020 za účelom odstránenia rozporov v jeho výpovedi, a to s odôvodnením, že ide o zápisnicu o výsluchu pred začatím trestného stíhania, ktoré podľa názoru súdu prvého stupňa začalo 22. októbra 2020 a obdobne súd prvého stupňa postupoval aj na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021, kedy obvinený žiadal, aby bola svedkovi JUDr. Ľ. A. podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku predložená zápisnica o výsluchu tohto svedka z 15. októbra 2020. K názoru o začatí trestného stíhania 22. októbra 2020 sa priklonil aj odvolací súd, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku na jeho strane 200.

111. Pokiaľ ale by bol záver, že trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku bolo začaté 22. októbra 2020, správny, potom by všetky dôkazy, na ktoré odkazuje odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia, boli obstarané pred začatím trestného stíhania vo veci, a teda v rozpore s § 199 ods. 5 a § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Uznesenie o vznesení obvinenia totiž možno vydať len na podklade trestného oznámenia alebo skutočností zistených po začatí trestného stíhania. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nebolo vydané na podklade trestného oznámenia, mohlo byť v súlade so zákonom vydané len na podklade skutočností zistených po začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

112. Ak teda súd prvého stupňa ako aj najvyšší súd zhodne konštatovali začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku 22. októbra 2020, to potom znamená, že uznesenie o vznesení obvinenia je založené na dôkazoch, ktoré neboli zistené po začatí trestného stíhania, z čoho potom, podľa názoru obvineného, vyplýva záver o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia ako imanentného podkladu vedenia celého trestného konania, podanej obžaloby, ako aj rozsudku súdu prvého stupňa a napadnutého rozsudku.

113. Obvinený tiež namietal, že súd prvého stupňa bez relevantných dôvodov nevyhovel jeho žiadosti zo 7. júna 2021 o zmenu poradia výsluchov svedkov podľa § 261 ods. 1 Trestného poriadku a v nadväznosti na to nevyhovel ani jeho žiadosti z 15. septembra 2021 na opätovné prepočutie spolupracujúceho obvineného JUDr. Ľ. A..

114. Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol, že sa obvinený v lehote od doručenia obžaloby nevyjadril k určeniu poradia výsluchu svedkov a toto poradie nenamietal ani pri výsluchu na súde o väzbe obvinený upozornil, že podľa § 261 ods. 1 Trestného poriadku mal možnosť namietat poradie výsluchu svedkov až potom, ako súd toto poradie určil, čo sa dozvedel až na výsluchu v súvislosti s rozhodovaním o väzbe podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku. Podľa názoru obvineného je otázka poradia výsluchov

svedkov bezprostredne spojená s potrebou času a možnosťami na prípravu obhajoby tak, ako to ustanovuje čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru a čl. 50 ods. 3 Ústavy, preto súd prvého stupňa od neho nemohol očakávať, že pri výsluchu v súvislosti s rozhodovaním o väzbe ihneď a bez uváženia namietne poradie výsluchu svedkov, a to bez bližšieho vyhodnotenia taktiky obhajoby.

115. Obvinený nesúhlasil ani s argumentom súdu prvého stupňa, že dôvodom na odmietnutie navrhovanej zmeny poradia výsluchov svedkov bola aj skutočnosť vyexpedovania predvolaní svedkov na hlavné pojednávanie poukazujúc pritom na § 247 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého je svedkov na hlavné pojednávanie potrebné predvolať aspoň tri dni vopred, t. j. pred termínom hlavného pojednávania. Žiadosť obvineného bola súdu doručená takmer mesiac pred začatím hlavného pojednávania, teda súd mal na zmenu poradia výsluchov svedkov dostatočný časový priestor.

116. Obvinený napokon namietal aj tvrdenie súdu prvého stupňa, že v návrhu na zmenu poradia výsluchov svedkov neoznámil žiadne dôvody, pre ktoré taký návrh podáva, keďže v drvivej väčšine prípadov sú takéto dôvody vecou taktiky obhajoby, a preto by bolo absurdné, aby súd od neho žiadal, aby ozrejmoval a odhaľoval túto taktiku, v dôsledku čoho by sa s touto taktikou oboznámila aj prokuratúra. Odhliadnuc od uvedeného obvinený v písomnom návrhu na vykonanie dôkazov zo 16. júna 2021 súdu ozrejmil, že dôvod navrhovanej zmeny poradia výsluchov svedkov spočíval v systematike kladenia otázok svedkom, ktoré majú vzájomný súvis a nadväznosť, pričom v rámci obhajoby mal zámer jednotlivými otázkami nadväzujúco preverovať pravdivosť a vierohodnosť jednotlivých svedeckých výpovedí.

117. Ako prvých navrhol vypočúť svedkov O. D.W., Ing. K. Z., PhD. a JUDr. A. W.Č., PhD., čo obvinený odôvodnil potrebou ozrejmienia okolností možného ovplyvňovania výpovedí ostatných svedkov, čím sledoval zámer, aby boli najskôr prioritne ozrejmené okolnosti zákonnosti obstarávania dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní v priebehu prípravného konania, pričom v prípade, ak by sa uvedené podozrenia v úvode hlavného pojednávania výsluchmi menovaných svedkov potvrdili, bolo by nezákonné vykonávanie nezákonne ovplyvnených dôkazov a ak by aj súd k ďalšiemu dokazovaniu pristúpil, bolo by možné svedkov konfrontovať s okolnosťami, ktoré by z výsluchov menovaných svedkov vyplynuli. Obvinený preto nesúhlasil s tvrdením odvolacieho súdu na strane 204 napadnutého rozsudku, že okolnosti možného nezákonného ovplyvňovania svedeckých výpovedí nie sú takou skutočnosťou, ktorá by viedla k nutnosti vypočutia daných svedkov skôr.

118. Obvinený tiež namietal, že samosudkyňa súdu prvého stupňa v rozpore s § 249 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku nevyvlúčila verejnosť z hlavného pojednávania, ktorý nezákonný procesný postup narušil nielen ochranu utajovaných skutočností, ale mal priamy a bezprostredný negatívny vplyv aj na výpovede jednotlivých svedkov.

119. Obligatorným dôvodom vylúčenia verejnosti na celé hlavné pojednávanie podľa § 249 ods. 3 Trestného poriadku bola ochrana utajovaných skutočností, ktoré boli prejednávané v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Konkrétne išlo o dva zberné spisy, tvoriace utajovanú prílohu vyšetrovacieho spisu, ktorých obsahom boli aj listiny špecifikované v opise skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku označené stupňom utajenia „Vyhradené“.

120. K ohrozeniu utajovaných skutočností malo dôjsť na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021, kedy svedok JUDr. Ľ. A. podrobne popisoval obsah predmetných písomností, pričom prepis zachytávajúci obsah výpovede menovaného svedka v tejto časti bol zachytený aj na internetových písomných prenosoch a zároveň v zápisnici o hlavnom pojednávaní z uvedeného dňa.

121. Obvinený nesúhlasil s argumentáciou odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku, že verejnosť hlavného pojednávania bola žiaduca vzhľadom na osobu obvineného a povahu skutkov, ku spáchaniu ktorých malo dôjsť v súvislosti s výkonom verejnej funkcie, pretože zákonný dôvod vylúčenia verejnosti nemôže ustupovať záujmu na verejnosti hlavného pojednávania z dôvodu jeho osoby a povahy stíhaných skutkov.

122. Iným dôležitým dôvodom pre vylúčenie verejnosti bol, podľa názoru obvineného, značný únik informácií o obsahu vykonávaných dôkazov, čo umožnilo vzájomné ovplyvňovanie a koordináciu výpovedí svedkov, dôkazom čoho sú, podľa názoru obvineného, výpovede svedkov JUDr. Ľ. A. a A. D., ktorí na hlavnom pojednávaní potvrdili, že vypovedali pod vplyvom znalosti o priebehu hlavného pojednávania zo dňa, ktorý predchádzal ich svedeckej výpovedi a rovnako svedok A. Y. potvrdil, že o priebehu konania má informácie z médií.

123. Ďalším dôvodom pre vylúčenie verejnosti z hlavného pojednávania bola, podľa názoru obvineného, činnosť médií v kontexte porušovania zásady prezumpcie nevinoty. Obvinený uviedol, že médiá vo väčšine prípadov verejnosť informovali spôsobom, ktorý negatívne prezentoval jeho osobu a navodzoval predčasnú mienku o jeho vine. Uvedený faktor tak negatívne vplýval na súdne konanie a zásadným spôsobom zasahoval do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na závery Benátskej komisie, ktorá v rámci vymedzenia základných kritérií právneho štátu okrem iného konštatovala, že je treba sa vyvarovať neúmyselnému, či úmyselnému ovplyvňovaniu príslušného súdu zo strany iných štátnych zložiek vyslovovaním predčasných úsudkov o skutkovom stave, čo platí aj pre niektorých súkromných mienkotvorcov, akými sú napr. médiá, ďalej na konštantnú judikatúru EŠLP, podľa ktorej princíp prezumpcie nevinoty musia dodržiavať nielen sudcovia a ďalšie orgány štátu, ale aj médiá, ako aj na právnu doktrínu, podľa ktorej nepriateľská tlačová kampaň proti obvinenému porušujúca prezumpciu nevinoty môže za určitých okolností zakladať zodpovednosť štátu, pokiaľ informácie publikované v tlači evidentne pochádzajú z vyšetrovacieho spisu alebo policajných zdrojov a orgány štátu neprijali primerané opatrenia, aby tomu zabránili.

124. Obvinený poukázal na svoj návrh na vylúčenie verejnosti z 21. júna 2021, v ktorom súd tiež žiadal, aby v súlade s § 253 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku zakázal verejnosti, vrátane predstaviteľov médií, vyhotovovanie okrem iného aj písomných prenosov z celého priebehu hlavného pojednávania a tiež zakázal médiám publikovať akoukoľvek formou informácie o obsahu dôkazov vykonávaných na hlavnom pojednávaní poukazujúc pritom na ústavného súdu z 22. marca 2017, sp. zn. I. ÚS 145/2017.

125. Svoju požiadavku zakázať médiám informovať verejnosť o obsahu vykonávaných dôkazov, resp. zakázať tzv. online písomné prenosy z hlavného pojednávania obvinený zopakoval aj ústne na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021 s poukazom na to, že médiá v čase prerušenia hlavného pojednávania vykonali rozhovor so svedkom JUDr. Ľ. A., ktorý sa podrobne vyjadroval ku skutkovým okolnostiam a objasňoval médiám obsah svojej výpovede, pričom obdobná situácia nasledovala aj po skončení hlavného pojednávania 8. júla 2021, kedy sa JUDr. Ľ. A. opätovne vyjadroval k rôznym okolnostiam súvisiacim s prejednávanou trestnou vecou. Obvinený ďalej uviedol, že médiá v čase prebiehajúcich pojednávacích dní zverejňovali aj kompletne zvukové nahrávky z výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní.

126. Obvinený nesúhlasil s argumentáciou odvolacieho súdu, že ak nedôjde k vylúčeniu verejnosti, súd nemá zákonnú možnosť obmedziť právo informovania verejnosti o priebehu hlavného pojednávania inými formami, poukazujúc pritom na trestné konanie vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 1 T 11/2021, v ktorom senát 4. novembra 2021 vyhlásil opatrenie podľa § 253 ods. 5 písm. c) Trestného poriadku, ktorým zakázal vyhotovovanie zvukových záznamov z priebehu hlavného pojednávania, prítomnosť médií na hlavnom pojednávaní pripustil len po predchádzajúcej akreditácii, a v ktorom predseda senátu konštatoval, že informovanie o priebehu hlavného pojednávania spôsobom bezprostrednej citácie bude považovaný za rovnocenný zvukovému prenosu, ktorý je zakázaný, z čoho obvinený vyvodil, že tvrdenie najvyššieho súdu o zákonnej nemožnosti obmedziť informovanie verejnosti o prebiehajúcim konaní nie je pravdivé.

127. Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), b), c), e), g) a i) Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 11, ods. 14, ods. 16 a ods. 17, § 18, § 21 ods. 3, § 23, § 31 ods.

1, § 32 ods. 3, ods. 4, ods. 6, § 34 ods. 1, ods. 2, § 168 ods. 1, § 199, § 201 ods. 6 písm. a), § 206 ods. 1, § 249 ods. 3, ods. 4, § 250 ods. 3, § 251 ods. 2, § 253 ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 261 ods. 1, § 272 ods. 3, § 274 ods. 1, § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ako aj v ustanoveniach § 56, § 57 ods. 1, § 129 ods. 4, § 329 ods. 2 a § 128 ods. 1 Trestného zákona v jeho neprospech, ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

128. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 91 zákona o súdoch z dôležitých dôvodov vec prikázal na prerokovanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici, alternatívne, aby podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku nariadil, aby vec znova prejednal a rozhodol iný sudca súdu prvého stupňa a zároveň, aby ho podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku nevzal do väzby.

129. Podané dovolanie obvinený doplnil o ďalšiu argumentáciu, ktorú zameral na analýzu skutkov v napadnutom rozsudku, hodnotenie benefitov jednotlivých spolupracujúcich obvinených a ich vierohodnosť a podozrenia z nezákonnej manipulácie dôkazov.

130. V úvode poukázal na uznesenie ústavného súdu z 23. marca 2023, sp. zn. I. ÚS 182/2023, ktorým ústavný súd odmietol jeho ústavnú sťažnosť, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jeho argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti má skúmať predovšetkým najvyšší súd v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

131. Obvinený preto s poukazom na závery citovaného uznesenia ústavného súdu namietal, že napadnutý rozsudok je výsledkom neúplných a nesprávnych skutkových zistení, ako aj nesprávneho a svojvoľného hodnotenia dôkazov, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady prezumpcie neviny a v jej intenciách aj zásady „in dubio pro reo“ (poukázujúc pritom na závery nálezu Ústavného súdu Českej republiky zo 6. marca 2020, sp. zn. II. ÚS 2929/18) a práva na spravodlivé súdne konanie v jeho neprospech. Skutkové závery napadnutého rozsudku sú, podľa názoru obvineného, v zjavnom rozpore s vykonanými dôkazmi a v mnohých častiach nemajú odraz vo vykonaných dôkazoch.

132. Vo vzťahu ku skutku v bode III.1 napadnutého rozsudku obvinený namietal nesprávnosť, resp. neúplnosť skutkových zistení odvolacieho súdu a v tej súvislosti aj nesprávnosť, nedostatočnosť a arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku a zdôraznil, že tento skutok sa nikdy nestal.

133. Obvinený namietal, že odvolací súd v napadnutom rozsudku konštatoval záver o existencii zločineckej skupiny J. len na podklade jednej svedeckej výpovede, a to výpovede svedka A. Y., ktorý doposiaľ nie je právoplatne odsúdený za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, t. j. údajnej zločineckej skupiny J. a poznamenal, že i naďalej existuje možnosť, že dotknutý svedok nemusí byť vo vlastnom trestnom konaní za členstvo v zločineckej skupine J. odsúdený. Podľa názoru obvineného totiž existencia zákonných znakov zločineckej skupiny nevyplývala ani z výpovede menovaného svedka z 19. augusta 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, pričom súd prvého stupňa a ani odvolací súd mu bez relevantného dôvodu neumožnili prečítanie zápisnice o tejto výpovedi. Obvinený citoval pasáže z výpovedí svedka A. Y. z prípravného konania z 30. októbra 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, ako aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021, z ktorých vyvodil, že v období, kedy začal prichádzať do kontaktu s osobami v súčasnosti obžalovanými pre členstvo v zločineckej skupine J. nevedel, že by malo ísť o zločineckú skupinu, ale domnieval sa, že ide o partiu ľudí podnikajúcich v sektore súkromných bezpečnostných služieb (ďalej aj ako „SBS“), pričom zároveň popisoval obchodné spoločnosti, ktoré spolupracovali vo sfére SBS, mali zamestnancov, sám bol v takej spoločnosti zamestnaný a neskôr si založil vlastnú spoločnosť (v oblasti SBS), z čoho potom vyplýva, že medzi osobami, ktoré svedok považoval za členov zločineckej skupiny J., existoval pracovnoprávny - zamestnanecký vzťah.

134. Z výpovedí svedka A. Y. ďalej, podľa názoru obvineného, vyplýva, že neexistoval žiaden iniciačný

proces jeho vstupu do zločineckej skupiny J. a keď sa sám rozhodol pracovne osamostatniť, jeho krok nepodliehal schváleniu žiadnej z osôb, ktorá je v súčasnosti obžalovaná pre členstvo v označenej zločineckej skupine. Svedok teda o svojej budúcnosti rozhodoval sám vrátane jeho ďalšieho kontaktu s osobami, ktoré sú obžalované pre členstvo v uvedenej zločineckej skupine.

135. Záonné definičné znaky zločineckej skupiny podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona, podľa názoru obvineného, neobjasnil ani odvolací súd v napadnutom rozsudku s tým, že doposiaľ nebolo v žiadnom trestnom konaní vykonané komplexné dokazovanie vo vzťahu k existencii, štruktúrovanosti, personálnemu zloženiu a ďalším zákonným znakom zločineckej skupiny J., ale aktuálne sa vedie v konaní na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021. Uvedené skutočnosti majú podstatný význam aj v kontexte časti skutkovej vety bodu III.1 napadnutého rozsudku, podľa ktorej mali byť obvinení a Mgr. Z. členmi skupiny odmeňovaní prostredníctvom osôb JUDr. A. a Mgr. I., čím mali takýmto súčinným konaním vytvárať nenáležité výhody pre členov zločineckej skupiny J. a tiež aj pre skupinu ako takú. Pokiaľ teda A. Y., Mgr. L. I., JUDr. E. A. a ani ďalšie osoby vystupujúce proti nemu v pozícii svedkov neboli odsúdení za členstvo v zločineckej skupine J., potom, podľa názoru obvineného, nemôže objektívne obstať ani výrok súdu o tom, že sa stala časť skutku založená na údajnom odmeňovaní jeho osoby členmi zločineckej skupiny.

136. Obvinený ďalej poukázal na dôkazy, ktoré navrhoval vykonať vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktoré však súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd odmietli vykonať bez relevantného odôvodnenia a označil mená obžalovaných, ktorí v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2021 popreli spáchanie skutkov, kladených im za vinu, vrátane skutku právne kvalifikovaného podľa § 296 Trestného zákona, namietali hrubú nezákonnosť dokazovania a vypovedali o nezákonných manipuláciách dôkazov vrátane svedeckých výpovedí v ich trestnom konaní a pripomenul, že osoby ním navrhnutých svedkov, stíhaných v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2021, mali podľa obžaloby patriť do riadiaco-rozhodovacej, riadiaco-výkonnej, ako aj výkonnej zložky, a preto vykonanie ním navrhovaných dôkazov malo ťažiskový význam z hľadiska dokazovania ne/existencie zločineckej skupiny J., jej personálneho zloženia, ako aj jej zákonných znakov.

137. Podľa názoru obvineného nie je vôbec zrejmé, ako logicky mohol odvolací súd konštatovať záver o existencii zločineckej skupiny J., pokiaľ Špecializovaný trestný súd môže v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2021 dospieť k záveru o jej neexistencii. Záver odvolacieho súdu o jej existencii je preto, podľa názoru obvineného, svojvoľným a dôkazne nelogickým záverom, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

138. Za nelogický považoval obvinený tiež oslobodzujúci výrok podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že skutok sa stal, ale nie je trestný činom, pretože súčasťou skutkovej vety je aj záver o existencii štruktúrovanej skupiny osôb zameranej na páchanie trestnej činnosti vrátane poskytovania úplatkov, pričom prijal logicky nezrozumiteľný skutkový záver o tom, že sa skutok stal, ale nie je trestným činom.

139. Obvinený ďalej poukázal na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, a to uznesenie z 24. januára 2023, sp. zn. 4 Tostš 1/2023, v ktorom najvyšší súd uviedol, že pre záver o existencii zločineckej skupiny musí byť okrem jej štruktúry v jej rámci dôkazne preukázaný aj určitý stupeň kontroly, určitá spätná väzba, vyvodenie dôsledkov, aj keď len v zmysle vylúčenia člena z takejto organizácie so stratou dosahovania príjmu z jej činnosti za účelom zabezpečenia ďalšieho úspešného fungovania dotknutej skupiny, pričom dôkazné bremeno zaťažuje prokurátora a tiež na závery uznesenia z 11. októbra 2022, sp. zn. 4 To 7/2022, podľa ktorých Dohovor Organizácie spojených národov proti nadnárodnému organizovanému zločinu a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/841/SVV z 24. októbra 2008 o boji proti organizovanému zločinu uvažujú o jednej forme organizovaného zločinu, pričom platná právna úprava Slovenskej republiky rozlišuje dve formy, a to zločineckú skupinu a organizovanú skupinu, pričom zločinecká skupina je skupinou vertikálne členenou, kde najvyšší súd zopakoval podmienky vyslovenia záveru o existencii zločineckej skupiny, ktoré však v konaní vedenom proti nemu neboli vôbec

preukázané a ani dokazované.

140. Čo sa týka právoplatných rozsudkov Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k osobám E. D., X. O., A. X., J. D., A. Z., Z. D., F. A., G. A. a Mgr. E. Z., na ktoré odvolací súd poukazoval ako na dôkaz o existencii zločineckej skupiny J., k ním obvinený uviedol, že išlo o rozsudky, ktorými boli schválené dohody o vine a treste, teda ani v jednom prípade nešlo o rozsudok vyhlásený na základe vykonaného dokazovania k zákonným znakom zločineckej skupiny a zároveň ani jedna z uvedených osôb nebola odsúdená ako osoba, ktorá mala byť čelným predstaviteľom zločineckej skupiny J. a ani členom jej riadiaco-rozhodovacej zložky, naopak väčšina z uvedených osôb bola odsúdená pre zločin podľa § 296 Trestného zákona vo forme činnosti pre zločineckú skupinu podľa § 129 ods. 6 Trestného zákona, teda nie za členstvo v nej. Predmetné rozsudky preto, podľa názoru obvineného, nie sú a ani nemôžu byť dôkazom o existencii zločineckej skupiny J., o jej štruktúrovanosti a ani o jej konkrétnom personálnom zložení na jednotlivých úrovniach jej štruktúry.

141. V tejto súvislosti poukázal na závery rozsudku ESĽP vo veci Navalnyy a Ofitserov z 23. februára 2016, sťažnosť č. 46632/13 a č. 28671/14, v ktorom ESĽP odmietol použitie rozsudkov schvaľujúcich dohodu o vine a treste s iným obvineným ako dôkaz v prebiehajúcom trestnom konaní s odôvodnením, že sa domnieva, že riziko vydania protichodných rozsudkov bolo faktorom, ktorý odrádzal sudcov od zisťovania pravdy a znižoval ich schopnosť vykonávať spravodlivosť.

142. Vo vzťahu ku skutku pod bodom II.1 napadnutého rozsudku obvinený namietal, že argumentácia odvolacieho súdu týkajúca sa jeho motívu, resp. pohnútky je nielen zmätočná, ale nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. je s ním v extrémnom rozpore. Zo žiadneho dôkazu totiž nevyplývala existencia vopred daného prísľubu, dohody, resp. predpokladu, že za údajnú intervenciu vo veci rozhodovania o väzbe Ing. Ľ. D. má byť vyplatená finančná čiastka, resp. úplatok. Tvrdenie odvolacieho súdu, že obvinený sám z vlastnej iniciatívy nežiadal finančné prostriedky, ale tieto mu mali byť ponúknuté za to, že zabezpečí nepodanie sťažnosti v prípade, ak súd rozhodne o prepustení Ing. Ľ. D. z väzby pri jej nahradení nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak, pokiaľ svedok JUDr. Ľ. A. tvrdí, že k údajnému odovzdaniu finančnej hotovosti malo dôjsť zhruba týždeň po prepustení Ing. D. z väzby a táto mala pre obvineného predstavovať neočakávanú a nepožadovanú odmenu, z ktorej navyše mal byť prekvapený, potom pred prepustením Ing. D. z väzby nemohol mať žiaden zisťovaný motív nenáročného bezpracného získania finančných prostriedkov.

143. Podľa názoru obvineného súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vyhodnotili nesprávne príčinný vzťah medzi údajným úplatkom a činnosťou, ktorá by mala patriť do obstarávania vecí všeobecného záujmu podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nález ústavného súdu z 1. apríla 2009, sp. zn. I. ÚS 402/08 a uviedol, že pokiaľ mal byť pre neho úplatok neočakávaný a nepožadovaný, potom zjavne nemohol byť preukázaný ani vzťah medzi údajným úplatkom a konaním, ktoré nemohlo byť motivované údajným poskytnutím úplatku.

144. Za nesprávne považoval obvinený aj nadväzujúce úvahy odvolacieho súdu v súvislosti s jeho motívom prevzatia úplatku v tom, že suma úplatku nemohla dotvárať motiváciu jeho konania a touto nemohla byť ani túžba po majetku, keďže údajná odmena mala byť pre neho neočakávaná a nepožadovaná.

145. V ďalšom obvinený vyčítal súdom nižšieho stupňa, nekritické a neobjektívne zhodnotenie, podľa jeho názoru, zjavných rozporov v časových, miestnych a ďalších skutkových okolnostiach vo výpovediach svedkov A. Y., JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I.. Obvinený citoval z výpovedí jednotlivých svedkov, poukazoval na jednotlivé rozdiely v ich výpovediach, z ktorých vyplýva, že A. Y. popisoval okolnosti týkajúce sa zabezpečenia prepustenia Ing. Ľ. D. z väzby ako telefonickú záležitosť vybavenú z Chorvátska v časovom úseku asi pol hodiny a JUDr. Ľ. A. ako dlhšie trvajúci proces trvajúci rádovo niekoľko dní, resp. týždeň či dva, pozostávajúci z viacerých osobných stretnutí v Bratislave, pritom nejde o rozpory v nepodstatných okolnostiach, ale o rozpory týkajúce sa štátu, v ktorom malo byť vybavované prepustenie Ing. D. z väzby, časového trvania takého vybavovania i jeho spôsobu, pričom

takto diametrálne odlišne popisovaný skutkový dej nie je a objektívne nemôže byť výsledkom plynutia času na pamäťovú stopu.

146. Obvinený tiež namietal dôveryhodnosť spolupracujúceho obvineného A. Y. ako svedka, poukazujúc na časti jeho jednotlivých výpovedí, ktoré sa v čase menili, a to aj v kontexte návštev vyšetrovateľa NAKA Z. Ď., príslušníkov operatívneho oddelenia NAKA, ktorí dotknutého svedka navštevovali pred jednotlivými výsluchmi a porovnával jeho vyjadrenia, keď A. Y. si na jednej strane nepamätal interiér reštaurácie v Trenčine, kde mali prebehnúť dve stretnutia, pri ktorých s ním mal obvinený prísť do kontaktu a na strane druhej sa sám chválil svojimi pozorovacími zručnosťami, ktoré nadobudol činnosťou pre zločineckú skupinu. V tejto súvislosti obvinený rozporoval záver odvolacieho súdu, že ide o uveriteľné tvrdenia tohto svedka, že si pamätal, aké vozidlo mal v tom čase obvinený používať, keď po prvýkrát sa o farbe, značke a evidenčnom čísle vozidla zmienil až pri výsluchu 30. októbra 2020, teda až potom, ako mal v procesnom postavení obvineného prístup k celému spisu vrátane zápisnice o prehliadke vozidla obvineného, hoci v predchádzajúcich piatich výsluchoch sa o vozidle vôbec nezmieňoval, pričom zároveň si nespomínal na interiér reštaurácie.

147. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodovaciu činnosť týkajúcu sa hodnotenia výpovedí svedkov, ktorých výpovede obsahujú rozpory (R 30/1966, R 38/1970, uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 8. apríla 2021, sp. zn. 4 To 29/2020).

148. Vzhľadom na to, že Ing. D. v inom konaní vypovedal o podvode zosnovanom A. Y. a Mgr. L. I. v súvislosti s jeho prepustením z väzby, táto jeho výpoveď poskytuje relevantnú verziu skutkového deja, ktorá vyvracia tvrdenia svedkov A. Y., JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I. a zároveň dáva relevantnú odpoveď na otázku, prečo A. Y. proti obvinenému vypovedal po prvýkrát až 19. augusta 2020, pretože A. A. (poznámka - ktorý mal Ing. D. oznámiť, že A. Y. jeho prepustenie z väzby nijako nevybavil) zomrel začiatkom augusta 2020, preto už nemohol svojou svedeckou výpoveďou vyvrátiť tvrdenia A. Y., JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I.. Nesprávny bol preto, podľa názoru obvineného, postup súdu, ktorý odmietol jeho návrh na vypočutie Ing. D..

149. Obvinený ďalej namietal stanovisko odvolacieho súdu k výpovedi svedka K. X., ktorý výpovedi menovaného svedka neuveril, hoci táto úplne vyvrátila výpoveď A. Y. a v nadväznosti na to aj výpovede JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I., keďže odvolací súd neuviedol žiadne vecné dôvody takého charakteru a intenzity, ktoré by odôvodňovali záver o nevierohodnosti tohto svedka. Obvinený z výpovedí svedka K. X. zo 4. februára 2021 a 7. júla 2021, ako aj konfrontácie tohto svedka so svedkom A. Y. vyvodil, že K. X. nepozná A. Y., ďalej že tento poprel stretnutie, na ktorom by boli prítomní svedok, obvinený a A. Y. a zároveň to, že svedok poprel, že by niekedy v mene obvineného žiadal finančnú hotovosť za prepustenie Ing. D. z väzby. Uvedené tak, podľa názoru obvineného, potvrdzuje, že K. X. nemal žiaden dôvod a ani motiváciu konať v prospech Ing. D..

150. Za svojvoľné, nepreskúmateľné a arbitrárne považoval obvinený aj hodnotenie svedeckej výpovede O. I. odvolacím súdom. Svedok O. I. opisoval okolnosti týkajúce sa prevodu pozemku na B. ulici, avšak tvrdenia A. Y. o tom, že peniaze na úplatok mal mať od neho, označil za klamstvo a výmysel. Obvinený namietal, že v nadväznosti na to, že výpoveď A. Y. ohľadne pôvodu údajného úplatku bola vyvrátená svedkom O. I., si odvolací súd vytvoril novú verziu o možnom zdroji peňažných prostriedkov na údajný úplatok, keď uviedol, že pokiaľ ich A. Y. nemal od O. I., mohol nimi disponovať z predaja pozemku na B. ulici. Je pritom neprípustné, aby odvolací súd takúto situáciu vyriešil tým, že si vytvoril vlastný skutkový variant, ktorým vyplnil medzeru v dokazovaní (NS SSR 3 Tz 112/1970). Obvinený v tejto súvislosti zdôraznil, že pôvod, resp. existencia peňažných prostriedkov, z ktorých mal byť poskytnutý údajný úplatok, je skutkovou, resp. dôkaznou okolnosťou zásadného významu tvoriacou súčasť dejovej línie, ktorá musí byť dôkazne kompaktná a nepretržitá.

151. Vo vzťahu ku geolokalizačným dátam zachytávacím umiestnenie mobilného telefónu A. Y. v období, v ktorom mal byť skutok spáchaný obvinený zdôraznil, že odvolací súd nevzal na zreteľ, že znalecký posudok č. 27/2021 obsahuje okrem iných dát aj dáta o pripojení k bezdrôtovým sieťam,

bluetooth pripojenia a tiež dostupné možnosti wi-fi pripojení, ktoré zachytávajú polohu mobilného telefónu aj bez takých aktivít s ním, aké popísal odvolací súd. Príloha predmetného znaleckého posudku obsahuje omnoho viacej dát, ku ktorým sa znalec Ing. A. P. na hlavnom pojednávaní nevyjadroval, pritom tieto dáta rovnako zaznamenávajú polohu mobilného telefónu A. Y., a to podstatne podrobnejšie, ako dáta popisované odvolacím súdom. Z dát tvoriacich prílohu znaleckého posudku by pritom, podľa názoru obvineného, vyplynulo, že A. Y. v roku 2017 nenavštívil lokalitu reštaurácie oproti hokejovému štadiónu B. J. v J., čo potvrdzuje, že A. Y. nehovoril pravdu o jeho stretnutiach s K. X., avšak súdy bez relevantných dôvodov nevyhoveli jeho návrhu na oboznámenie prílohy znaleckého posudku.

152. Obvinený ďalej analyzoval časti výpovede svedkyne JUDr. I. M., ktoré majú vykazovať známky zmätočnosti, a ktoré boli vyvrátené inými dôkazmi, pričom tieto, podľa jeho názoru, nasvedčujú závažným pochybnostiam o autenticite jej úradného záznamu nesúhlasiac pritom s názorom odvolacieho súdu o nadbytočnosti jeho návrhu na obstaranie dozorového spisu príslušného prokurátora, pretože tento by mohol okrem iného ozrejmiť napr. poradie, dátum vloženia, a teda aj samotnú relevanciu predmetného úradného záznamu. Bez ohľadu na uvedené však obsah úradného záznamu preukazuje, že menovanej prokurátorke nikdy nedal pokyn nepodávať sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, nikdy ju neusmernil a nijak nezabezpečil, aby nepodala sťažnosť, pretože z jej úradného záznamu vyplýva, že rozhodnutie o ne/podaní sťažnosti bolo ponechané na jej vôli a rozhodnutí. Táto skutočnosť potom vyvracia tvrdenie obsiahnuté v opise skutku, podľa ktorého mal „zabezpečiť“ nepodanie sťažnosti proti uzneseniu súdu, ktorým bola väzba Ing. D. nahradená. Sama JUDr. I. M. navrhla súdu, aby zväzil rozhodnutie o prijatí peňažnej záruky, čo vyplýva zo Zápisnice o výsluchu obvineného Ing. D.Č. z 21. júla 2017, sp. zn. 2 Tp 2/2017.

153. Za arbitrárne a nesprávne považoval obvinený aj hodnotenie výpovede svedka Mgr. A. S., ktorý v roku 2017 vykonával dozor v trestnej veci zločineckej skupiny J., citujúc z výpovede svedka na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2021, kedy svedok okrem iného potvrdil, že mu obvinený nikdy nedával žiadne pokyny a ani usmernenia v žiadnej veci a nikdy u neho ani neintervenoval a tiež to, že konanie JUDr. M. pochopil tak, že sama dospela k záveru o zákonnosti rozhodnutia súdu, t. j. že nie je potrebné podávať sťažnosť proti uzneseniu o nahradení väzby Ing. D.Č., ako aj z výpovede svedka z prípravného konania z 19. februára 2021, kedy sa svedok vyjadril, že ako dozorový prokurátor v trestnej veci Ing. D. by postupoval obdobne ako zastupujúca prokurátorka JUDr. M.. V rozpore s výpoveďami svedka je tak záver odvolacieho súdu, podľa ktorého by tento svedok zotrval na svojom pôvodnom negatívnom stanovisku k žiadosti o prepustenie Ing. D. z väzby a nesúhlasil by s jeho prepustením na slobodu pri nahradení väzby peňažnou zárukou. Odvolací súd navyše nevzal do úvahy, že pôvodné negatívne stanovisko k žiadosti Ing. D. o prepustenie z väzby je zo 16. júna 2017 a zároveň ani to, že sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o neočakávanom a nepožadovanom úplatku, čo vylučuje záver o jeho prísluše.

154. Rovnako tak za nesprávny hodnotiaci záver považoval obvinený vyjadrenie odvolacieho súdu k jeho správe z 25. júla 2017, sp. zn. VII/2 Gv 161/16/1000 pre Generálneho prokurátora SR v tom zmysle, že mal predpokladať, že generálny prokurátor si skutočnosti uvedené v predmetnej správe nebude overovať u dotknutých prokurátorov podriadených obvinenému, pretože predmetná správa je súčasťou dozorového spisu, ktorým i naďalej disponoval Mgr. A. S., resp. zastupujúci prokurátori, ktorí sa mohli kedykoľvek „ozvať“, pokiaľ by k obsahu správy mali výhrady.

155. Obvinený ďalej upozornil na obsah výpovede svedka JUDr. O. Č., ktorý uviedol, že podľa neho zo strany obvineného nebol daný JUDr. I. M. pokyn nepodávať sťažnosť proti uzneseniu o nahradení väzby Ing. D., pretože v opačnom prípade by bola JUDr. M. povinná splnenie negatívneho pokynu odmietnuť, t. j. mohla sa sama rozhodnúť, ako v danej veci postupovať a zároveň potvrdil, že trestný odbor Generálnej prokuratúry SR preskúmal trestnú vec nahradenia väzby Ing. D. a nezistil žiadne porušenie zákona.

156. Ďalšie výhrady obvineného smerovali k záveru odvolacieho súdu o nepotrebnosti vypočutia svedka Z. I. vo vzťahu ku skutkom v bodoch II.1 a III.1 napadnutého rozsudku, keďže potreba takéhoto

postupu vznikla, podľa názoru obvineného, s ohľadom na obsah výpovede svedka A. Y. na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021, z ktorej vyplynula priama angažovanosť Z. I. vo veci údajného úplatku za prepustenie Ing. D. z väzby. Obvinený zdôraznil, že potreba vypočutia dotknutého svedka vyplýva aj z toho, že je jedným z obžalovaných v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021, pričom menovaný v predmetnom trestnom konaní popiera akúkoľvek trestnú činnosť, z čoho obvinený vyvodil, že výpoveď svedka Z. I. v jeho trestnej veci by významne oslabil výpoveď A. Y., čím by sa posilnilo jeho dôkazné postavenie.

157. Obvinený pripomenul aj potrebu vypočutia sudcov JUDr. O. G. a JUDr. O. D., ktorých vypočutie považovala za potrebné aj prokuratúra, ako aj súd prvého stupňa ešte v štádiu rozhodovania o jeho väzbe, pričom z výpovedí menovaných sudcov by mali vyplynúť okolnosti rozhodovania o prepustení Ing. D. z väzby, ktoré nevyplývajú zo žiadnych dôkazov.

158. Za nesprávne, nekritické a arbitrárne obvinený považoval aj závery súdu prvého stupňa o nezistení možnosti koordinovania výpovedí svedkov JUDr. E. A., A. Y. a Mgr. L. I., s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd a zopakoval svoje návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré by potvrdili opak.

159. Za nesprávny považoval obvinený aj postup odvolacieho súdu, ktorý spochybnil relevanciu záverov uznesenia najvyššieho súdu z 3. augusta 2021, sp. zn. 4 Tost 33/2021, v ktorom najvyšší súd vyslovil potrebu vyhodnotiť dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu ÚIS sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021 z dôvodu, že z jeho obsahu plynú závažné skutočnosti vyvolávajúce podozrenia o skresľovaní dôkaznej situácie v iných trestných veciach aj za prispenia orgánov činných v trestnom konaní. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že vyšetrovateľ ÚIS vydal 18. marca 2022 pod sp. zn. ČVS: UIS-64/OPOZ-2022 uznesenie o začatí trestného stíhania, kde má postavenie poškodeného, pričom z tohto uznesenia má vyplývať, že malo dôjsť k nezákonnej manipulácii výpovedí svedkov JUDr. E. A., A. Y. a Mgr. L. I. práve v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok.

160. Vo vzťahu ku skutku v bode III.2 napadnutého rozsudku obvinený namietal, že z obsahu zápisnice o trestnom oznámení MVDr. Z. D. z 30. decembra 2019 a ani z uznesenia o začatí trestného stíhania vydaného 30. marca 2020 pod sp. zn. ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020 nevyplýva, že by JUDr. E. A. mal byť podozrivým zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona a zdôraznil, že MVDr. Z. D. sa mal sťažovať na konanie pracovníkov KÚFS v období roku 2013, pričom JUDr. E. A. začal vykonávať funkciu riaditeľa KÚFS až od 15. septembra 2014. V nadväznosti na uvedené obvinený nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že táto skutočnosť nie je určujúca, pretože naopak táto okolnosť má podstatný význam z hľadiska nepreukázania motívu, resp. pohnútky. Ak totiž z predmetných listín, ktoré mal obvinený odovzdať JUDr. A. nevyplývalo voči osobe JUDr. A. žiadne podozrenie, potom neexistuje ani žiaden motív, resp. pohnútky, prečo by mal JUDr. A. informovať o takom neexistujúcom podozrení, pritom jediným dôkazom o tom, že mal predmetné listiny odovzdať JUDr. A., je len výpoveď menovaného, pričom táto nie je podporená žiadnymi inými dôkazmi.

161. Obvinený tiež upozornil, že JUDr. A. na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021 vypovedal, že uvedené listiny videl po prvýkrát až po jeho zadržaní, z čoho potom vyplýva, že po celý čas dispozície s nimi si ich nepozeral, avšak v obálke s predmetnými listinami sa nachádzali aj listiny z prostredia KÚFS, ktorých autorom bol on sám, pritom otázka, ako sa predmetné listiny dostali do obálky, ktorú JUDr. A. ani len neotvoril, ostala v konaní nezodpovedaná. Argumentáciu najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku ohľadne spôsobu zaistenia listín pri domovej prehliadke považoval obvinený za svojvoľnú úvahu, preto sa neopiera o žiaden v konaní vykonaný dôkaz.

162. Obvinený ďalej namietal aj ustálenie miesta spáchania tohto skutku - „kancelária na 6. poschodí“, pretože JUDr. A. v prípravnom konaní vypovedal, že stretnutie medzi ním a obvineným mohlo byť v F., no na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021 už nevypovedal, že by k údajnému odovzdaniu listín malo dôjsť v kancelárii na 6. poschodí v budove F. v I..

163. V súvislosti so skutkom v bode II.2 napadnutého rozsudku právne kvalifikovaným ako prečin

ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona obvinený namietal, že odvolací súd nekriticky odkázal na jedinou priamu svedeckú výpoveď JUDr. A. a nepriame svedecké výpovede Mgr. L. I., hoci z výpovedí svedkyň A. D. a A. A. vyplynulo, že listiny uvedené v skutkovej vete v bode II.2 napadnutého rozsudku objektívne nemohol mať k dispozícii, pričom táto skutočnosť vyplýva podporne aj z výpovede prokurátora ÚŠP GP SR Mgr. A. S..

164. Poukazujúc na výpoveď svedkyne A. D., ktorá uviedla, že si za 17 rokov nepamätá, že by obvinený žiadal o nazretie do listín podliehajúcich stupňu utajenia, o vyhotovenie fotokópií takých listín a taktiež, že by jej uložil pokyn informovať ho o utajovaných písomnostiach v pôsobnosti ostatných prokurátorov, obvinený namietal hodnotenie tejto svedeckej výpovede odvolacím súdom, ktorý uviedol, že z výpovede svedkyne vyplynulo, že ak by si niekto chcel vyhotoviť fotokópiu z utajovaných písomností bez dodržania predpísaného postupu, bolo by to možné. Uvedené závery, podľa názoru obvineného, nemajú odraz vo vykonanom dokazovaní a sú zároveň závermi hypotetickými neodrážajúcimi skutočnosti, resp. udalosti priamo vnímané menovanou svedkyňou. Obvinený ďalej namietal, že odvolací súd opomenul uviesť kompletne znenie tej pasáže výpovede svedkyne, kde uviedla, že nemá vedomosť o tom, že by boli vyhotovované fotokópie z utajovaných písomností bez dodržania postupu predpísaného v zmysle vyhlášky. Poukazujúc na nález Ústavného súdu Českej republiky zo 17. mája 2007, sp. zn. IV. ÚS 260/05 obvinený vyjadril názor, že selektívny spôsob hodnotenia výpovede svedkyne je v rozpore aj so zásadou zákazu deformácie dôkazu, t. j. zákazu vyvodzovania skutkových zistení, ktoré v žiadnom zmysle nevyplývajú z vykonaného dôkazu, pritom odvolací súd hodnotil výpoveď svedkyne takým spôsobom, že si vyberal len časti hodiace sa do zamýšľaného hodnotiaceho úsudku.

165. Obdobne odvolací súd, podľa názoru obvineného postupoval aj pri hodnotení svedeckej výpovede A. A., keď v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol žiadnu okolnosť, z ktorej by malo vyplývať, že mu poskytla listiny, resp. ich fotokópie špecifikované v skutkovej vete v bode II.2 napadnutého rozsudku, pretože z výpovede menovanej svedkyne vyplýva, že jej nikdy nezadal požiadavku k lustrácii listín týkajúcich sa konkrétneho mena, a to ani osoby JUDr. A. a zároveň svedkyňa nikdy nedisponovala utajovanými listinami, ktoré sa nachádzali v pracovných priestoroch svedkyne A. D..

166. K hodnoteniu výpovede svedka Mgr. A. S. odvolacím súdom obvinený uviedol, že toto nesie znaky výkladu „vytrhnutých“ častí výsluchu v jeho neprospech v rozpore s ich reálnym dôkazným kontextom, pretože z výpovede tohto svedka okrem iného vyplynulo, že nevyhotovoval žiadne fotokópie z vyšetrovacieho spisu vo veci prípravy vraždy O. Č., nikto ho o vyhotovenie takých kópií nepožiadala, nemá vedomosť, že by niekto také fotokópie vyhotovoval a utajované písomnosti sa uchovávali v kancelárii A. D., z ktorej výpovede zasa vyplynulo, že listiny špecifikované v skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku nemal k dispozícii. Podľa názoru obvineného tak z výpovede svedka Mgr. A. S. jednoznačne vyplynulo, že objektívne nemohol mať k dispozícii listiny špecifikované v opise skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku, čo potom znamená, že odvolací súd tento dôkaz deformoval a účelovo vykladal tak, aby zapadal do jeho zamýšľaného úsudku.

167. Podľa názoru obvineného neobstojí ani poukaz odvolacieho súdu na svedeckú výpoveď svedka Mgr. L. I., pretože z výpovede tohto svedka vyplýva, že nemal vedomosť o pôvode listín, ktoré mu mal ukazovať JUDr. A. v Chorvátsku, navyše svedok listiny popisoval odlišne od popisu uvádzaného svedkami JUDr. A. a A. D., pričom vo vzťahu k posledne menovaným svedkom obvinený poukázal na možnosť zosúladiť výpovedí týchto svedkov, keďže A. D. na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2021 potvrdil, že sa 7. júla 2021 stretol s JUDr. A., ktorý vypovedal na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021, ako aj to, že s JUDr. A. sa stretáva jeden alebo dvakrát do týždňa.

168. V súvislosti s výsluchom svedka A. D. obvinený ďalej namietal, že tento svedok bol vypočutý 12. apríla 2021 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, teda vo veci, v ktorej mu bolo vznesené obvinenie, pričom neexistovala žiadna prekážka, ktorá by bránila vypočutiu tohto svedka v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, teda v konaní po vylúčení jeho trestnej veci na samostatné konanie tak, aby mohol svedkovi klásť otázky a tiež to, že z poučenia svedka pred

jeho výsluchom je zrejme, že vyšetrovateľ svedkovi sugestívne oznámil, že listiny mal JUDr. A. odovzdať práve on. Obvinený zdôraznil, že na hlavnom pojednávaní chcel poukázať na rozpory vo výpovedi svedka z 12. apríla 2021, avšak sudkyňa na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2021 konštatovala, že zápisnica o výsluchu bude oboznámená postupom podľa § 269 Trestného poriadku, nakoniec však tento jeho návrh na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2021 odmietla, pričom ani odvolací súd mu prečítanie zápisnice o výsluchu tohto svedka neumožnil.

169. Obvinený ďalej poukázal na výpoveď svedka E. Z. na hlavnom pojednávaní konanom 11. augusta 2021 v kontexte výpovede JUDr. A., z ktorých, podľa názoru obvineného, vyplynula potreba vypočítania JUDr. I. I., právoplatne odsúdeného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 27. mája 2021, sp. zn. 7 T 3/2021, pre skutok, z ktorého popisu vyplýva, že bol priamo zapojený do skutkového deja v súvislosti so skutkom v bode II.2 napadnutého rozsudku, ako aj potreba vypočítania v tom čase viceprezidentky Policajného zboru O. A., ďalej bývalého riaditeľa Národnej kriminálnej agentúry I. Y. a A. D.. Obvinený vyjadril názor, že vypočítanie (nielen) menovaných svedkov by mohlo viesť k iným skutkovým záverom ohľadne skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku, avšak orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd prvého stupňa a najvyšší súd jeho návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere odmietli a nekriticky si osvojili výpoveď JUDr. A..

170. Obvinený nesúhlasil ani s tvrdením odvolacieho súdu, že neboli zistené také výhody či benefity, ktoré by boli v rozpore so zákonnou úpravou, a ktoré by poukazovali na skutočnosť, že svedecké výpovede sú nepravdivé, nezodpovedajúce skutočnosti a že by ich účelom bolo zakrývanie vlastnej trestnej činnosti, získanie výhody vo vlastnej trestnej veci, či nejaká forma osobnej pomsty k jeho osobe.

171. Poukazujúc na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (uznesenie z 8. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 758/2016), rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Českej republiky (uznesenie z 13. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 859/13) a tiež na rozsudok EŠLP vo veci Adamčo proti Slovenskej republike obvinený namietal, že je povinnosťou súdov vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality svedectiev spolupracujúcich osôb s tým, že výpoveď spolupracujúceho obvineného majúceho špecifické postavenie, ktorý formálne vypovedá ako svedok o možnej trestnej činnosti iných osôb, nie je možné považovať za koniec dokazovania, ale naopak začiatok, pričom takáto výpoveď by sa nemala preceňovať, ale naopak dôsledne preverovať vrátane motivácie spolupracujúceho obvineného spolupracovať s prokuratúrou.

172. Svedectvo spolupracujúceho obvineného nesmie, podľa názoru obvineného, stáť osamote, je potrebné ho hodnotiť prísne kriticky, pričom musia byť hodnotené okrem iného aj jeho osobnostné rysy a súladnosť jeho výpovede s ostatnými dôkazmi zhromaždenými vo veci.

173. Vo vzťahu k svedkovi JUDr. A. obvinený uviedol, že tomuto svedkovi bolo vo viacerých trestných veciach podľa § 205 Trestného poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia a približne po dvoch mesiacoch od vzatia do väzby bol príkazom prokurátora z 13. novembra 2020, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000-108 prepustený z väzby na slobodu s ohľadom na jeho spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, keď 2. novembra 2020 vypovedal ako svedok proti nemu v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020 a v dňoch 11. a 12. novembra 2020 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-321/NKA-BA2-2020 (pozn. „F.“) s tým, že uznesením zo 14. júna 2022 prokurátor ÚŠP GP SR tomuto svedkovi podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie pre dva zločiny prijímania úplatku s odôvodnením, že ide o procesný postup nadväzujúci na jeho spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní. Prepustenie JUDr. A. z väzby má podľa obvineného určujúci charakter z dôvodu mimoriadnej motivácie vypovedať proti nemu nepravdivo, pokiaľ je v hre jeho osobná sloboda, pričom obvinený upozornil, že prokurátor vyčkával s prepustením JUDr. A. z väzby až do jeho výpovede v trestnej veci označovanej ako „F.“. Tento časový aspekt potom podľa obvineného potvrdzuje, že prepustenie JUDr. A. z väzby bolo výhodnou odmenou za jeho svedeckú výpoveď.

174. Obvinený k osobe JUDr. A. ďalej uviedol, že je trestne stíhaný pre množstvo skutkov, medzi ktorými je aj skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin s hornou hranicou trestnej sadzby

20 rokov s tým, že o trestnej činnosti tohto svedka, ktorou sa mal obohacovať rádovo v miliónoch eur, malo vypovedať množstvo svedkov. S ohľadom na rozsah trestnej činnosti, ktorej sa mal svedok dopustiť, obvinený namietal rozpor so zásadou proporcionality závažnosti trestnej činnosti, ktorej sa mal JUDr. A. dopustiť v porovnaní s tou, o ktorej vypovedá.

175. Obvinený nesúhlasil s tézou odvolacieho súdu, že rozhodnutie JUDr. A. pomôcť si je realizovateľné v prípade, ak hovorí pravdu a rizikové v prípade, ak sa ním uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať, pretože v takom prípade by mu hrozilo len trestné stíhanie pre trestný čin krivej výpovede a krivej prisahy. Porovnaním trestnej sadzby za taký trestný čin (ktorá je podstatne nižšia) s trestnou sadzbou, ktorá svedkovi hrozí v prípade uznania viny za ním spáchané trestné činy, je rizikovosť prípadnej nepravdivej výpovede svedka len iluzórna.

176. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že vyšetrovateľ v podnete na vzatie do väzby odôvodňoval existenciu kolúzneho dôvodu väzby tak, že JUDr. A. chladnokrvným kalkulom vopred pripravoval a upravoval dôkazy, ktoré mali následne svedčiť o jeho nevine a tieto aj predložil vyšetrovateľovi, pričom v príkaze na prepustenie z väzby zánik kolúzneho dôvodu väzby odôvodňoval spoluprácou svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorá však zánik tohto dôvodu väzby nemôže odôvodňovať a v tejto súvislosti namietal, že prokurátorovi pri prepustení JUDr. A. z väzby neprekážalo, že v návrhu na jeho väzobné stíhanie odôvodňoval existenciu kolúzneho dôvodu väzby závažnosťou trestnej činnosti páchanej s vysokou profesionalitou, odbornosťou, znalosťou vyšetrovania, prepojením na orgány činné v trestnom konaní a súdy, vybudovaním kontaktov, a to aj medzi členmi údajnej zločineckej skupiny a v neposlednom rade aj opakovaným kolúznym správaním, ktoré vyšetrovateľ označil ako chladnokrvný kalkul.

177. Obvinený tiež namietal, že prokurátor v príkaze na prepustenie z väzby uviedol, že JUDr. A. prejavil kladný postoj vo vzťahu ku všetkým trestným stíhaniam, v ktorých mu doposiaľ bolo vznesené obvinenie, pretože svedok na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021 jednoznačne poprel akékoľvek aktivity v prospech údajnej zločineckej skupiny J., teda JUDr. A. sa ani len nepriznal ku všetkej trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu, poukazujúc pritom na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 22. februára 2017, sp. zn. 6 Tost 6/2017, ako aj v uznesení zo 14. marca 2017, sp. zn. 6 Tost 9/2017 uviedol, že väzba obvineného nesmie byť prostriedkom na jeho donútenie k priznaniu sa k trestnej činnosti, resp. že prepustenie obvineného z väzby po tom, ako sa priznal k trestnej činnosti a začal usvedčovať spolupáchateľov nasvedčuje tomu, že väzba mohla byť prostriedkom k vynúteniu priznania.

178. Na podporu svojich záverov obvinený poukázal na odôvodnenie príkazu na prepustenie JUDr. A. z väzby, v ktorom prokurátor k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že tento dôvod je už s poukazom na rozsiahle výpovede JUDr. A. Ó. oslabený až vymiznutý s tým, že JUDr. A. doposiaľ nebol súdne trestaný, pred vzatím do väzby vykonával funkciu riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy, čo odôvodňuje predpoklad riadneho vedenia života po prepustení z väzby a pokračovania v deklarovanej spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní, pritom prokurátor v jeho (obvineného) prípade nevidel neexistenciu uvedeného dôvodu väzby, hoci aj on doposiaľ nebol súdne trestaný a vykonával funkciu špeciálneho prokurátora. Uvedené tak, podľa názoru obvineného, preukazuje, že prepustenie JUDr. A. z väzby malo všetky aspekty výhodnej odmeny za spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom ide o odmenu, ktorá nemá oporu v Trestnom poriadku a zároveň dáva odpoveď na otázku, aký motív by mal JUDr. A. vypovedať nepravdivo vo vzťahu k jeho osobe. Obvinený zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2018, sp. zn. 2 Tost 39/2018, v ktorom najvyšší súd uviedol, že priznanie sa obvineného k trestnej činnosti nemôže odôvodňovať zánik väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

179. Obvinený preto nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu v tom smere, že prepustenie JUDr. A. z väzby po tom, ako sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti, je pochopiteľné, legitímne a logické rozhodnutie a zdôraznil, že prokurátor tak urobil až po tom, ako začal vypovedať proti obvinenému, hoci k spáchaniu trestnej činnosti, ktorá sa mu kládla za vinu v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-

254/NKA-BA2-2020, sa priznal už 1. resp. 15. októbra 2020. Obvinený tiež vyslovil názor, že prokurátor sa svojím postupom vo vzťahu k JUDr. A. dostal do oslabenej pozície, pretože uveril jeho svedeckej výpovedi, za spoluprácu ho odmenil prepustením z väzby na slobodu, čím v ďalšom priebehu vyšetrovania vylúčil možnosť, že by jeho výpoveď hodnotil ako nepravdivú, pričom tým zároveň stratil aj potrebnú úroveň objektivity, čo zrejme podstatne prispelo k tomu, že orgány činné v trestnom konaní odmietli všetky ním navrhované dôkazy, ktoré by svedeckú výpoveď JUDr. A. vyvrátili.

180. V kontexte hodnotenia osoby JUDr. A., jeho osobnostných črt, vierohodnosti, ako aj motivácie vypovedať proti nemu obvinený citoval z návrhu vyšetrovateľa zo 17. septembra 2020 na vzatie JUDr. A. do väzby v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, z ktorého malo vyplynúť, že JUDr. A. v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné predložil vyšetrovateľovi upravenú zvukovú nahrávku, čo orgány činné v trestnom konaní označili ako chladnokrvný kalkul a citoval aj z výpovedí svedka Mgr. L. I. zo 7. decembra 2020 a 2. novembra 2020 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020, z ktorých malo vyplynúť, že Mgr. L. I. páchal rozsiahlu ekonomickú a korupčnú trestnú činnosť v spolupráci s JUDr. A., ďalej že JUDr. A. mali byť vo forme úplatkov vyplatené rádovo milióny eur z rôznych zdrojov a tiež, že JUDr. A. organizoval páchanie rozsiahlej trestnej činnosti, a to aj formou zneužitia právomocí plynúcich z funkcie riaditeľa KÚFS, pričom súdy nižšieho stupňa odmietli oboznámiť obsah predmetných zápisníc o výsluchoch Mgr. L. I. postupom podľa § 269 Trestného poriadku napriek ich povinnosti dôsledne preverovať okrem iného aj osobnostné rysy a motiváciu spolupracujúceho obvineného vypovedať určitým spôsobom.

181. Obvinený označil aj ďalšie zápisnice o výsluchoch Ing. PhDr. A. S., Ing. A. L., Ing. A. L.T.G., Mgr. I. Y., ktoré súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd odmietli oboznámiť postupom podľa § 269 Trestného poriadku napriek ich povinnosti dôsledne preverovať okrem iného aj osobnostné rysy a motiváciu spolupracujúceho obvineného vypovedať určitým spôsobom.

182. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že v uznesení Generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 26. januára 2022, sp. zn. IV/3 Pz 111/21/1000-5 bola svedecká výpoveď JUDr. A. vyhodnotená ako nedôveryhodná okrem iného s odôvodnením, že argument o pochopiteľnosti slabej pamäťovej stopy neobstojí a nemôže ospravedlňovať rozpory vo svedeckých výpovediach, ktoré sú vykladané v neprospech obvineného.

183. K osobe JUDr. A. obvinený ešte vyslovil predpoklad, že menovaný bol príslušníkom Slovenskej informačnej služby, resp. bol pre ňu činný, pričom tento predpoklad oprel o články zverejnené na internete a vyjadrenie JUDr. A. na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021, kedy na otázku, či bol niekedy činný pre Slovenskú informačnú službu odpovedal, že nebude odpovedať na otázky, kde by svojou odpoveďou porušil zákon o ochrane utajovaných skutočností, čím nepriamo potvrdil svoju činnosť v prospech Slovenskej informačnej služby. V tejto súvislosti obvinený namietal, že mu súd neumožnil prečítanie predmetných článkov a že neskúmal, či a v akom rozsahu JUDr. A. plnil služobné úlohy v prospech Slovenskej informačnej služby a či a do akej miery sa tieto týkali trestného konania vedeného proti osobe obvineného.

184. Za podstatné považoval obvinený aj to, že JUDr. A. bolo obvinenie vznesené 17. septembra 2020 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, pričom následne vypovedal proti nemu v procesnom postavení svedka v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, teda JUDr. A. mal v procesnom postavení obvineného prístup k obsahu vyšetrovacieho spisu najneskôr od vznesenia obvinenia, čo mu umožnilo korigovanie jeho výpovedí v trestnom konaní vedenom proti obvinenému po vylúčení jeho veci na samostatné konanie. Uvedené napokon JUDr. A. potvrdil na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021, kedy uviedol, že ako obvinený mal zo spisu vedeného pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 všetky informácie, teda vedel všetko, vrátane obsahu výpovedí svedkov Mgr. L. I. a A. Y., čo v podstate znamená, že JUDr. A. nemohol v procesnom postavení svedka vypovedať nezaujato, objektívne, k čomu pristupuje fakt, že mal vedomosť o obsahu výpovede

A. Y. z hlavného pojednávania konaného 7. júla 2021, čo sám potvrdil na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021. Uvedeným spôsobom došlo ku križovaniu výpovedí, keď JUDr. A. a Mgr. L. I. vypovedali v jeho trestnej veci v procesnom postavení svedka, avšak materiálne ide o osoby obvinené v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, čo za problematické označil aj najvyšší súd v rozsudku zo 7. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 7/2017.

185. Obvinený tiež poukázal na genézu výpovedí JUDr. A., ktorý v prípravnom konaní vypovedal opakovane, pričom ešte pred sudcom pre prípravné konanie 19. septembra 2020 poprel spáchanie časti skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu, následne sa 1. októbra 2020 stručne priznal k spáchaniu všetkých skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu a ďalej odmietol vypovedať. Následne bol 6. októbra 2020 vyťažovaný prokurátorom ÚŠP GP SR, o čom existujú dva úradné záznamy, pričom bol vyzvaný, aby uviedol všetky skutočnosti súvisiace s korupciou, o ktorých má vedomosť, čo aj urobil, avšak ani jedna z informácií sa netýkala osoby obvineného, pritom v procesnom postavení obvineného 15. októbra 2020 uviedol trestnoprávne relevantné okolnosti proti osobe obvineného, hoci len deväť dní predtým napriek výzve, neuviedol vo vzťahu k osobe obvineného žiadnu informáciu súvisiacu s korupciou. Obvinený preto vyslovil názor, že je dôvodné sa domnievať, že výpoveď JUDr. A. bola ovplyvnená dohodou s orgánmi činnými v trestnom konaní o spôsobe jeho výpovede, pričom zisťnosť motívu vypovedať určitým spôsobom v očakávaní prepustenia na slobodu potvrdzuje aj vyjadrenie JUDr. A. pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie 19. septembra 2020, kde prejavil ochotu spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní s tým, že to navrhol preto, aby prokurátor zvážil upustenie od návrhu na jeho väzobné stíhanie.

186. V tejto súvislosti obvinený upozornil, že JUDr. A. po prvýkrát vypovedal proti jeho osobe 15. októbra 2020, avšak médiá informovali verejnosť už 24. septembra 2020, že vypovedá proti vysokopostavenému prokurátorovi, navyše z internetového článku vyplýva, že JUDr. A. mali policajti z NAKA navštíviť v dňoch 22., resp. 23. septembra 2020, avšak vo vyšetrovacích spisoch ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 a ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020 a ani v súdnom spise sa nenachádza žiadna zápisnica, resp. záznam o tom, že by sa tak stalo, pričom obvinený bol zadržaný až 22. októbra 2020.

187. Obvinený ďalej poukázal na výsluch Mgr. L. I.Ö. z 28. septembra 2020, kedy menovaný v odpovedi na otázku, či má vedomosť o tom, či sa JUDr. A. pozná s obvineným uviedol, že do doby nahliadnutia do výpovede JUDr. A. o tom nevedel, pritom JUDr. A. vo vzťahu k jeho osobe vypovedal po prvýkrát až 15. októbra 2020, z čoho potom vyplýva, že Mgr. L. I. bola pred 28. septembrom 2020 poskytnutá výpoveď JUDr. A. spreď uvedeného dňa, v ktorej sa musel vyjadrovať k osobe obvineného. V súdnom spise sa však nachádza len zápisnica o výsluchu JUDr. A. z 19. septembra 2020, kde sa k osobe obvineného nevyjadroval, čo vyvoláva podozrenie, že súdny spis neobsahuje všetky zápisnice, resp. záznamy o výpovediach JUDr. A.

188. Pre hodnotenie osobnostných rysov, motivácie vypovedať v pozícii spolupracujúceho obvineného, samotnej vierohodnosti výpovede JUDr. A. má, podľa názoru obvineného, význam okrem iného aj medializovaný rozhovor s Ing. K. Z., PhD., bývalým riaditeľom Slovenskej informačnej služby, v ktorom sa menovaný vyjadril, že disponuje závažnými informáciami o manipulovaní svedeckých výpovedí s tým, že mu JUDr. A. mal povedať, že v záujme vlastného prepustenia z väzby na slobodu sa priznal aj ku skutkom, ktoré nespáchal a s týmto motívom vypovedal vo vzťahu k iným osobám. Ani v tomto prípade súd prvého stupňa a ani najvyšší súd obvinenému neumožnili prečítanie predmetného článku a odmietli aj jeho návrh na predvolanie Ing. K. Z., PhD. ako svedka a jeho vypočutie.

189. Obvinený ďalej vyjadril názor, že vypočutie Ing. K. Z., PhD. ako svedka bolo dôvodné aj s ohľadom na obsah zápisnice z 11. marca 2021, ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021, z ktorej vyplynulo, že JUDr. A. sa mal vyjadríť, že zo svojho trestného konania „vykorčuľoval“ a šancu na druhý život mu dali prokurátori JUDr. Michal Šúrek a JUDr. Ondrej Repa a zároveň to, že po svojom prepustení z väzby sa opakovane stretol s JUDr. I. I., ktorému poskytol informáciu, že má byť zadržaný a prostredníctvom prokurátorov mu vybavoval, aby k tomu nedošlo a mohol sa prihlásiť u vyšetrovateľa Č., čo, podľa názoru obvineného, preukazuje, že JUDr. A. vo svojich výpovediach klamal. Aj v tomto prípade však

súdy oboch stupňom odmietli jeho návrh na vypočutie Ing. K. Z., PhD., ako aj návrh na oboznámenie predmetnej zápisnice postupom podľa § 269 Trestného poriadku.

190. Obvinený napokon predložil výpis z Listu vlastníctva č. XXXX preukazujúci, podľa jeho názoru, že JUDr. A. sa zbavuje svojho nehnuteľného majetku v obci O. a poukázal na to, že JUDr. A. nebol zaistený žiaden hnutel'ny majetok, žiadne peňažné prostriedky na bankových účtoch a ani žiaden prípadný majetok v zahraničí, a preto, ak JUDr. A. vlastní peňažné prostriedky na bankových účtoch, rôzne majetkové práva a hnutel'ne veci, s týmito môže voľne disponovať.

191. Vo vzťahu k osobe A. Y. obvinený označil uznesenia o vznesení obvinenia, z ktorých vyplýva, že menovaný je stíhaný pre závažné skutky, okrem iného aj za obzvlášť závažný zločin s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od 20 do 25 rokov alebo na doživotie, preto v prípade, ak by nevypovedal pravdu, nemá čo stratiť. A. Y. naopak získal, a to tým, že v trestnej veci obvineného mu bolo podľa § 205 Trestného poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia a pre ostatné skutky bolo uznesením z 10. februára 2022, sp. zn. ČVS: PPZ-274/NKA-BA2-2020 podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku prerušené trestné stíhanie, pričom v trestnej veci obvineného vypovedal aj o vlastnej korupčnej činnosti, pre ktorú mu doposiaľ nebolo vznesené obvinenie, čo možno považovať za nezákonné zvýhodnenie.

192. Obvinený ďalej zdôraznil, že A. Y. bol prepustený z väzby príkazom prokurátora z 30. októbra 2020, sp. zn. VII/2 Gv 125/20/1000 v deň, keď vypovedal v trestnej veci vedenej proti obvinenému pod sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, pričom takýto spôsob prepustenia z väzby je určujúci pre jeho motiváciu vypovedať proti obvinenému nepravdivo. Skutočnosť, že prokurátor obvineného neprepustil z väzby po tom, ako sa v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 priznal k spáchaniu trestnej činnosti a o tejto vypovedal, ale až po tom, ako vypovedal 30. októbra 2020 v trestnej veci vedenej proti obvinenému pod ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, podľa názoru obvineného, naznačuje, že prokurátor čakal na správny okamih, pretože nemal istotu, že A. Y. zopakuje svoju výpoveď v konaní vedenom proti obvinenému.

193. Obvinený tiež poukázal na trvanie väzby A. Y., ktorý bol do väzby vzatý uznesením z 30. októbra 2019 a po prvýkrát začal vypovedať a spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní až v auguste 2020, z čoho potom, podľa názoru obvineného, vyplýva, že s orgánmi činnými v trestnom konaní začal spolupracovať až pod ťarchou dlhotrvajúceho väzobného stíhania, ako aj na svedeckú výpoveď Ing. Ľ. D. na hlavnom pojednávaní konanom 14. júla 2021, kde Ing. D. ozrejmil možnú motiváciu A. Y. vypovedať krivo s tým, že jeho krivú výpoveď nemôžu vyvrátiť ďalší na trestnej činnosti zainteresovaní, a to Mgr. L. I. a A. A., ktorí sú už mŕtvi. Obvinený doplnil, že A. Y. ešte v marci 2020 žiadal o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Z. Ď., pretože mu nebol umožnený telefonický a ani osobný kontakt s jeho rodinou, pričom postup vyšetrovateľa označil ako neľudský, drastický a neprimeraný. Prvá návšteva družky A. Y. vo výkone väzby bola umožnená 25. augusta 2020, len 6 dní po tom, ako A. Y. v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 po prvýkrát 19. augusta 2020 vypovedal proti obvinenému. Povolenie návštev po 10-tich mesiacoch výkonu väzby bolo, podľa názoru obvineného, odmenou pre A. Y. za výpoveď proti obvinenému, v dôsledku čoho bola namiesto aplikácia § 119 ods. 5 Trestného poriadku o dôkaze získanom nezákonným donútením, pritom prístup orgánov činných v trestnom konaní k výkonu väzby A. Y. dokumentuje komunikácia príslušníkov NAKA v rámci komunikačnej skupiny „W.“ v aplikácii WhatsApp, kde sa k žiadostiam A. Y. o umožnenie telefonického kontaktu s jeho rodinou vyjadrovali posmešne, z čoho potom vyplýva zrejma zaujatosť príslušníkov NAKA, absencia ich nestrannosti, a teda aj nezákonnosť vyšetrovaní, ktoré viedli.

194. V ďalšom obvinený konštatoval, že na A. Y. bol v trestnej veci vedenej ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, pre podozrenie z manipulácií svedeckých výpovedí v rôznych konaniach, 5. augusta 2021 vydaný príkaz na zatknutie a 11. augusta 2021 európsky zatýkací rozkaz, pričom v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-274/NKA-BA2-2020 boli tiež vydané príkaz na zatknutie a európsky zatýkací rozkaz, a to 27. augusta 2021. A. Y. bol však 9. septembra 2021 zadržaný na hraničnom priechode Medveďov vyšetrovatel'kou NAKA za prítomnosti operatívneho pracovníka NAKA mjr. X. A. a následne sudcom Špecializovaného trestného súdu 10. septembra 2021 vzatý do väzby z dôvodov

opakovanej útekovvej a preventívnej väzby, z ktorej bol 13. decembra 2021 prepustený za jej súčasného nahradenia dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou vo výške 100 tis. Eur, pričom v rámci primeraných obmedzení a povinností mu súd uložil obmedzenie vycestovať do zahraničia mimo štátov Európskej únie a do štátov Európskej únie najdlhšie na dobu 10 dní, a to hoci obvinený v minulosti utiekol do Chorvátska, kde sa skrýval a vyhýbal úkonom trestného konania, v čase prepustenia z väzby bol stíhaný aj pre zločin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 344 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a tiež pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 188 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, v prípade ktorého možno väzbu nahradiť len za existencie výnimočných okolností, ktoré zrejme súd u A. Y. videl napriek množstvu okolností, ktoré v rozhodovacej praxi súdov odôvodňujú ďalšie trvanie väzby bez jej nahradenia. Uvedené skutočnosti tak, podľa názoru obvineného, navodzujú zjavný dojem poskytnutia neprimeraných benefitov, ktoré nemajú oporu ani v Trestnom zákone a ani v Trestnom poriadku.

195. A. Y. boli tiež poskytnuté majetkové benefity, čo obvinený vyvodil z toho, že mu nebol zaistený majetok napriek tomu, že v čase vznesenia obvinenia v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-105/NKA-BA2-2019 (28. októbra 2019) bolo možné vzhľadom na právnu kvalifikáciu jedného zo stíhaných skutkov očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na to, že A. Y. je vlastníkom nehnuteľností v Chorvátsku, ktoré inzeroval na chorvátskom internetovom portáli na predaj za sumu 1.090.000,- Eur a tiež má majetkovú účasť vo viacerých obchodných spoločnostiach, pričom prokurátor majetok A. Y. zaistil až uznesením z 26. januára 2022, sp. zn. VII/2 Gv 125/20/1000, v ktorom poukázal na jeho rozsiahly majetok, hoci o ňom mal vedomosť. A. Y. tak mohol so svojím majetkom voľne nakladať, čoho dôkazom je aj prevod jeho obchodného podielu v spoločnosti S. S., s.r.o. (teraz D.M.K. S., s.r.o.) s dátumom zápisu v obchodnom registri 24. februára 2021, pričom išlo o ekonomicky aktívnu spoločnosť, ktorá v roku 2019 dosiahla celkové výnosy 1.448.329,- Eur a rovnako tak prevod jeho obchodného podielu v spoločnosti A. s.r.o. s dátumom zápisu v obchodnom registri 22. februára 2022. Nezaistenie majetku obvineného je preto, podľa názoru obvineného, potrebné tiež považovať za poskytnutie benefitu s tým, že na spomínané uznesenie o zaistení majetku A. Y. z 26. januára 2022 nadväzovalo uznesenie z 10. februára 2022, sp. zn. ČVS: PPZ-274/NKA-BA2-2020, ktorým vyšetrovatelka podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku prerušila jeho trestné stíhanie, s predchádzajúcim súhlasom prokurátora ÚŠP GP SR zo 7. februára 2022, čím došlo k prerušeniu účinkov zaistenia jeho majetku a umožneniu mu s majetkom ďalej voľne nakladať.

196. Obvinený ďalej namietal, že nebol zaistený ani majetok ďalšieho svedka, ktorý vypovedal proti nemu, a to T. B., ktorý je vlastníkom značného množstva nehnuteľností, pričom na túto námietku odvolací súd v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval.

197. Orgány činné v trestnom konaní tak, podľa názoru obvineného, uplatnili selektívny prístup, pretože jemu, na rozdiel od A. Y. a T. B., majetok v konaní zaistili. Menovaným spolupracujúcim obvineným tak orgány činné v trestnom konaní poskytli nenáležitú majetkovú výhodu v podobe nezaistenia majetku, ktoré je potrebné v trestnom konaní vyhodnotiť v kontexte vierohodnosti ich svedeckých výpovedí.

198. K osobe svedka Mgr. L. I. obvinený uviedol, že tomuto boli vznesené obvinenia pre viacero skutkov, pričom porovnaním hrozby dlhoročného trestu odňatia slobody a prípadnej hrozby uloženia podmieneného trestu odňatia slobody v prípade krivej výpovede neobstojí téza odvolacieho súdu, podľa ktorej je jeho rozhodnutie „pomôcť si“ realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu a naopak rizikové pre prípad, že sa ním uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Podľa názoru obvineného by preto Mgr. L. I. nemal svojou nepravdivou výpoveďou čo stratiť. Naopak, menovaný svedok získal, a to prepustením z väzby na slobodu príkazom prokurátora a dočasným odložením vznesenia obvinenia v trestnom konaní vedenom proti obvinenému.

199. Obvinený poukázal na to, že Mgr. L. I.Ö. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie z 30. septembra 2020 a z väzby bol prepustený príkazom prokurátora z 11. decembra 2020. Aj v tomto prípade bol svedok z väzby prepustený s odôvodnením, že sa priznal ku všetkým skutkom, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie a od začiatku svojho trestného stíhania spolupracuje s orgánmi

činnými v trestnom konaní a vypovedá vo vzťahu k dvom zločineckým skupinám a rozsiahlej ekonomickej a korupčnej trestnej činnosti.

200. Obvinený zdôraznil, že vyšetrovateľ v podnete pre prokurátora na vzatie Mgr. L. I. do väzby 28. septembra 2020 odôvodňoval existenciu kolúzneho dôvodu väzby jeho profesionalitou, odbornosťou, znalosťou vo vzťahu k metódam vyšetrovania a dokumentovania trestnej činnosti, kontaktmi v súvislosti s jeho minulým pôsobením v Slovenskej informačnej službe, ako aj predchádzajúcim kolúznym konaním nielen v jednom prípade, pričom prokurátor sa s odôvodnením predmetného podnetu stotožnil, avšak už 9. decembra 2020 vyšetrovateľ tieto dôvody nevidel a prokurátorovi doručil podnet na prepustenie svedka z väzby, z čoho potom, podľa názoru obvineného vyplýva, že motivácia svedka k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní a zároveň aj k nepravdivým svedeckým výpovediam má celkom zjavné dôvody. Obvinený opakovane poukázal na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu, podľa ktorej priznanie sa obvineného k stíhanej trestnej činnosti ako dôvod jeho prepustenia z väzby je v rozpore s medzinárodnými zmluvami, Ústavou, ako aj § 121 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že väzba obvineného nesmie byť prostriedkom na jeho donútenie k priznaniu sa k trestnej činnosti a podľa ktorej takéto odôvodnenie prepustenia obvineného z väzby naznačuje, že väzba mohla byť prostriedkom k vynúteniu priznania, čo je nezákonné.

201. Obdobne tak obvinený porovnal odôvodnenie existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v čase podania návrhu na vzatie Mgr. L. I. do väzby, kedy bol tento dôvod väzby odôvodňovaný charakterom trestnej činnosti, spôsobom jej páchania, tvrdením o trestnej činnosti ako o neoddeliteľnej súčasť života svedka, ako aj tvrdením, že jeho bezúhonná minulosť je odrazom miery latentnosti páchania trestnej činnosti a vysokej sofistikovanosti v tomto smere, s odôvodnením zániku tohto dôvodu väzby v čase prepustenia svedka z väzby jeho spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní a tiež jeho bezúhonnou minulosťou. Kým v čase podania návrhu na vzatie svedka do väzby bola jeho bezúhonná minulosť dôkazom latentnosti a sofistikovanosti páchania trestnej činnosti, pri prepustení z väzby bola naopak faktorom odôvodňujúcim neexistenciu obavy z možného pokračovania v páchaní trestnej činnosti. Z uvedeného je potom zrejmé, že prokurátor odôvodňoval potrebu väzobného stíhania Mgr. L. I. tými istými dôvodmi, ktoré boli prítomné aj v čase vydania príkazu na jeho prepustenie z väzby na slobodu.

202. Obvinený napokon zdôraznil aj časové súvislosti, keď prokurátor Mgr. L. I. neprepustil z väzby po tom, ako sa 15. októbra 2020 v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 priznal k páchaní trestnej činnosti a o tejto vypovedal, ale až 11. decembra 2020, teda štyri dni po tom, ako vypovedal proti obvinenému v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020, čo naznačuje, že prokurátor čakal na správny časový okamih a tiež to, že svedok absolvoval proces tzv. „preparácie obvineného“, kedy si musel svoje prepustenie z väzby zaslúžiť výmenou za svoju výpoveď. Aj v tomto prípade, podľa názoru obvineného, prokurátor stratil potrebnú úroveň objektivity, pretože bezhranične uveril výpovedi svedka, čím fakticky v ďalšom priebehu vyšetrovania vylúčil možnosť, že by mohol vypovedať nepravdivo poukazujúc pri tom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (IV. ÚS 156/2022, IV. ÚS 14/2019, III. ÚS 758/2016), podľa ktorej je potrebné v prípade spolupracujúceho svedka v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí vykonať dôslednú preverku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu.

203. Obvinený ďalej upozornil na skutočnosť, že Mgr. L. I. pri výsluchu 28. a 30. septembra 2020 poprel akékoľvek aktivity v prospech údajnej zločineckej skupiny J., avšak 15. októbra 2020 vypovedal v pozícii obvineného na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo 17. septembra 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, pričom sa v rámci spontánnej časti výsluchu vyjadroval aj ku skutočnostiam, ktoré neboli predmetom uznesenia o vznesení obvinenia, a to konkrétne ku skutočnostiam pomoci pri prepustení Ing. Ľ. D. z väzby. Svoju výpoveď v tejto časti začal slovami: „Ku skutku, bodu dva uznesenia...“, hoci skutok v bode 2 uznesenia o vznesení obvinenia je právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné a navyše za tento skutok bolo obvinenie vznesené JUDr. Ľ. A. a nie Mgr. L. I.. Mgr. L. I. sa pri výsluchu 15.

októbra 2020 vyjadroval aj k okolnostiam týkajúcim sa prípravy úkladnej vraždy O. Č., a to v kontexte listín, ktorými mal disponovať JUDr. E. A., pričom ani tieto okolnosti nemali žiaden súvis s uznesením o vznesení obvinenia zo 17. septembra 2020.

204. Z týchto skutočností, potom, podľa názoru obvineného, vyplýva, že Mgr. L. I. sa pri výsluchu 15. októbra 2020 vyjadroval ku skutočnostiam z uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2020, ktorým bolo vznesené obvinenie JUDr. E. A., Mgr. L. I. a jeho osobe, a ktoré musel mať pred výsluchom 15. októbra 2020 k dispozícii, pričom vzhľadom na rozsah uznesenia z 22. októbra 2020 a zadržanie obvineného v ranných hodinách je zrejmé, že vyšetrovateľ musel predmetné uznesenie pripravovať už niekoľko dní vopred. Obvinený doplnil, že okolnosti týkajúce sa listín z trestnej veci prípravy úkladnej vraždy O. Č. vyplývajú z opisu skutku 4/ uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2020, pričom Mgr. L. I. sa pri výsluchu 15. októbra 2020 vyjadroval aj ku skutkovým okolnostiam týkajúcim sa E. Z., X. Z., Y. G., B. A. a A. B., ktorí figurujú v opise skutku v bode 5/ uznesenia o vznesení obvinenia z 22. októbra 2020. Obvinený v tejto súvislosti namietal, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nijak nevysvetlil to, že Mgr. L. I. pri výsluchu 15. októbra 2022 vypovedal ku skutku v bode 2/, ktorý je obsahom uznesenia o vznesení obvinenia až z 22. októbra 2022.

205. Z hľadiska hodnotenia hodnovernosti výpovede Mgr. L. I. má tiež význam skutočnosť, že A. Y. mal v inej trestnej veci zabezpečovať koordináciu výpovede Mgr. L. I. so Y. Š., čo, podľa názoru obvineného, vyplýva z opisu skutku v bode 4/ uznesenia o vznesení obvinenia A. Y. pre zločin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 344 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.

206. Obvinený napokon dodal, že Mgr. L. I. nebol zaistený žiaden hnutelný majetok, žiadne peňažné prostriedky na bankových účtoch a ani žiaden prípadný majetok v zahraničí, čo vyplýva z uznesenia prokurátora z 28. januára 2021, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, a to napriek tomu, že z úradného záznamu príslušníka 2. operatívneho oddelenia NAKA mjr. B. z 21. októbra 2020 plynie, že Mgr. L. I. je spolu s jeho manželkou vlastníkom bytu v bytovom dome Chorvátsku. Z uvedeného potom, podľa názoru obvineného, vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní poskytli Mgr. L. I. zjavný majetkový benefit.

207. V ďalšom obvinený nesúhlasil ani s vyjadrením odvolacieho súdu k možnosti manipulovania svedeckých výpovedí v konaní vedenom proti nemu, poukazujúc pritom na uznesenie ÚIS sp. zn. ČVS: UIS-64/OPOZ-2022, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu so zločinom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, kde z opisu skutku vyplýva, že príslušníci Policajného zboru zaradení v pôsobnosti Národnej kriminálnej agentúry mali počas dokumentovania trestných vecí vedených okrem iného aj proti obvinenému pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA-2020 a po vylúčení trestnej veci obvineného pod ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020 priamo alebo prostredníctvom inej osoby ovplyvňovať a inštruovať osoby vystupujúce v predmetných konaniach v postavení svedkov, a to najmä JUDr. E. A., A. Y. a Mgr. L. I..

208. Obvinený zdôraznil, že začať trestné stíhanie je možné len v prípade, ak existuje dôvodné podozrenie, že sa skutok stal a že vykazuje známky trestného činu, pričom musí ísť o podozrenie, ktoré vzniklo na základe penza dôkazov určitej kvality a v tejto súvislosti odvolaciemu súdu vytýkal, že nekriticky vyhodnotil relevanciu predmetného uznesenia, nijako nepreveriac jeho obhajobu v tomto smere. Ďalej uviedol, že opomínanie povinnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyhľadávať dôkazy v prospech obvineného nasvedčuje predčasnému presvedčeniu o jeho vine, a teda aj porušeniu zásady prezumpcie neviny a zásady voľného hodnotenia dôkazov.

209. Poukázal aj na uznesenie o vznesení obvinenia ÚIS z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, z obsahu ktorého vyplýva, že Z. Z. zabezpečoval manipuláciu, resp. koordináciu svedeckých výpovedí A. Y. a T. B. a tiež závažné podozrenie, že výpovede svedkov, ktorí vypovedali v trestnom konaní proti nemu boli koordinované, resp. manipulované aj orgánmi činnými v trestnom konaní. Z odôvodnenia predmetného uznesenia ďalej vyplýva, že 18. augusta 2020 navštívil A. Y. vo výkone väzby

vyšetrovateľ NAKA Z. Ď. nevykonajúc žiaden procesný úkon, pričom táto návšteva sa uskutočnila len deň pred jeho výsluchom, kedy 19. augusta 2020 po prvýkrát vypovedal vo vzťahu k obvinenému a tiež to, že Y. Š. vypovedala, ako na ňu v súvislosti s jej výpoveďou v inom trestnom konaní vplýval A. Y., s tým, že jej mal povedať, že ju vezme za policajtní, ktorí jej povedia, čo má hovoriť a ona to len zopakuje, čo vylučujú vierohodnosť výpovede A. Y..

210. Podľa názoru obvineného, A. Y. spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní výmenou za poskytnutie výhod v jeho trestnom konaní, a to aj vo forme ponechania na slobode, čo mu 20. júla 2021 umožnilo uniknúť pred zadržaním a utiecť do Chorvátska, kde sa vyhýbal trestnému konaniu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na uznesenie o vznesení obvinenia z 26. augusta 2021, sp. zn. 3 Kv 32/21/1100, ktorým bolo prezidentovi Policajného zboru plk. JUDr. Ing. Z. D. vznesené obvinenie pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné v súbehu so zločinom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v podstate na tom skutkovom základe, že bez relevantného dôvodu pokynom ukončil činnosť Mobilnej zásahovej jednotky Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, ktorá mala v súčinnosti s policajtní ÚIS vykonať zaisťovacie úkony vo vzťahu k osobám A. Y., T. B. a Z. Z..

211. Záveru o spolupráci A. Y. s orgánmi činnými v trestnom konaní výmenou za poskytnutie výhod, podľa názoru obvineného nasvedčuje aj uznesenie ÚIS z 13. septembra 2021, sp. zn. ČVS: UIS-352/OISZ-2021, ktorým bolo vznesené obvinenie Z. Ď. pre skutok založený na manipulácii svedeckej výpovede T. B. v prospech A. Y., pričom z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že na NAKA prebiehal proces poskytovania nezákonných výhod A. Y., a to prostredníctvom osôb Z. Z. a T. B.

212. Spolupráca A. Y. s orgánmi činnými v trestnom konaní, podľa názoru obvineného vyplýva, aj z uznesenia ÚIS zo 14. septembra 2021, sp. zn. ČVS: UIS-340/OISZ-2021, ktorým bolo vznesené obvinenie vyšetrovateľom NAKA Z. Ď., O. Č., Š. A. a A. S. na tom skutkovom základe, že O. Č., Z. Ď. a A. S. mali vyhotoviť uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku tak, že skutok v ňom uvedený vytvorili na základe nimi vykonštruovaných skutočností vo vzťahu k vymyslenej trestnej činnosti, a to tak, aby bola účelovo založená pôsobnosť prokurátora ÚŠP GP SR s tým, že takto vyhotovené uznesenie mal podpísať Š. A.. Podľa názoru obvineného uvedené skutočnosti podporujú dôvodnú pochybnosť, že skutok založený na existencii zločineckej skupiny J. mohol byť vykonštruovaný.

213. Obvinený napokon poukázal na ním predložené listinné dôkazy majúce preukazovať zjavné podozrenia z nezákonnej manipulácie dôkazov, vrátane výpovedí svedkov, ktorí vypovedali v trestnom konaní proti nemu.

214. V tejto súvislosti obvinený opakovane poukázal na rozsudku ESLP vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. februára 2016, konkrétne bod 109, v ktorom ESLP uviedol, že odsúdenie spolupracujúcej osoby s využitím dohody o vine a treste spochybnilo postavenie takejto osoby ako svedka v inom konaní, keďže takýto svedok mal vo vlastnom záujme zotrvať na svojich výpovediach, pretože ak by jeho skoršia výpoveď bola odhalená ako nepravdivá, rozsudok vydaný na základe dohody o vine a treste by mohol byť zrušený, čím by mu bol odňatý vyjednaný znížený trest, a to v kontexte hodnotenia svedeckých výpovedí JUDr. A., Mgr. I. a Y., ktorí sa pôvodne ako obvinení k spáchaniu skutku, ktorý je obvinenému kladený za vinu nepriznávali, pričom krátko po ich priznaní boli prepustení z väzby a trestné konanie v ich prípadoch smeruje k uzatvoreniu dohôd o vine a treste, resp. k inému odklonu v trestnom konaní. Obvinený taktiež poukázal na bod 119 citovaného rozhodnutia, v ktorom ESLP vyslovil potrebu skúmania tvrdení sťažovateľa o politicky motivovanom trestnom konaní.

215. V kontexte výpovede svedka Mgr. L. I. z 3. novembra 2020 poukázal obvinený na rozsudky ESLP vo veci Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015 a vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011 týkajúce sa trojstupňového testu spravodlivosti konania ako celku v prípade pripustenia ako dôkazu výpovede svedka vypočutého v prípravnej fáze konania, ktorý nebol vypočutý v konaní pred súdom. Obvinený namietal, že v konaní neexistovali, resp. boli postupom

všeobecných súdov popreté, vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré by kompenzovali obhajobe spôsobené problémy v dôsledku prijatia výpovede svedka Mgr. L. I., v dôsledku čoho nemožno konanie ako celok hodnotiť ako spravodlivé, keďže všeobecné súdy odmietli vykonať obvineným navrhované dôkazy pre účely preverenia vierohodnosti výpovede menovaného svedka.

216. Obvinený tiež poukázal na ďalšie rozsudky ESEF.

217. V ďalšom obvinený zhrnul skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru, odôvodňujú nesprávne, nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie napadnutého rozsudku a zakladajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietajúc, že odvolací súd dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým záverom:

- o existencii zločineckej skupiny J. v časti výroku III.1 napadnutého rozsudku, pretože doposiaľ nebolo v žiadnom trestnom konaní vykonané komplexné dokazovanie o jej ne/existencii, pričom bez vecného odôvodnenia odmietol vykonať obvineným navrhnuté dôkazy k predmetnému skutku,

- v časti výroku II.1 napadnutého rozsudku, kde sa ako o dôkaz oprel o predovšetkým navzájom odlišné a rozporuplné svedecké výpovede JUDr. E. A., Mgr. L. I. a A. Y. a svedecké výpovede Ing. E. D., K. X. a O. I. hodnotil deformáciou ich dôkaznej hodnoty, pričom v prípade svedka O. I. vytvoril vlastnú verziu skutkového deja v časti pôvodu peňažných prostriedkov určených na úplatok a zároveň odmietol vypočítať svedka Z. I., ktorý mal byť podľa výpovede A. Y. priamo zapojený do akcie prepustenia Ing. E. D. z väzby,

- v časti výroku III.2 napadnutého rozsudku, kde sa dôkazne oprel výlučne o rozporuplnú a nedôveryhodnú svedeckú výpoveď JUDr. E. A.,

- v časti výroku v bode II.2 napadnutého rozsudku, kde arbitrárne uveril výpovedi jediného priameho svedka JUDr. E. A. a zároveň v rozpore so zásadou zákazu deformácie dôkazov vyhodnotil svedecké výpovede A. A., A. D. a Mgr. A. S.,

- v súvislosti s celkom zjavným podozrením z nezákonnej manipulácie dôkazov, a namietajúc, že odvolací súd vyhodnotil benefity, resp. výhody poskytnuté spolupracujúcim obvineným v rozpore s rozhodovacou činnosťou najvyšších vnútroštátnych, ako aj európskych súdnych autorít.

218. V ďalšom doplnení podaného dovolania obvinený namietal, že orgány činné v trestnom konaní a súdy oboch stupňov porušili jeho základné práva garantované v čl. 5 ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 2, čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a), písm. b) Dohovoru, ktoré porušenia viedli aj k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), písm. c) Dohovoru a čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 5 Ústavy v dôsledku jeho väzobného stíhania a následne aj výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody.

219. Poukazujúc na rozsudky ESEF vo veciach Merabishvili proti Gruzínsku z 28. novembra 2017, Azizov a Novruzlu proti Azerbajdžanu z 18. februára 2021, Gusinskyi proti Rusku z 19. mája 2004, a Lutsenko proti Ukrajine z 3. júla 2012, obvinený z čl. 18 Dohovoru vyvodil tzv. zákaz zneužitia právomoci, ktorého aplikovateľnosť sa vzťahuje na tzv. zastretý účel trestného konania, kedy by orgány štátu mohli zneužiť trestné stíhanie vrátane väzby a výkonu trestu pre iné účely, ako pre vyšetrovanie a postih trestnej činnosti.

220. Obvinený ďalej uviedol, že do funkcie špeciálneho prokurátora bol zvolený celkom trikrát, pričom ku dňu jeho zadržania 22. októbra 2020 ju vykonával viac ako 16 rokov. Jeho zadržaniu pritom mala predchádzať zo strany vtedajších opozičných politických strán za podpory médií masívna a rozsiahla antikampaň, ktorej obsahom bola jeho škandalizácia na podklade vyfabulovaných a nepravdivých tvrdení, a to aj v kontexte spájania jeho osoby s politickou stranou SMER-SSD, jej členmi a nominantmi. Na podporu tohto tvrdenia obvinený príkladom poukázal na mediálne vyjadrenia viacerých politikov vrátane K. X. už ako ministerky investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie po jeho zadržaní,

pričom zdôraznil, že K. X. ako ministerka a predsedníčka vládnej strany „Za ľudí“ označovala jeho väzobné stíhanie spolu s väzobným stíhaním ďalších osôb v množnom čísle ako „plníme sľuby“ a opakovaným odkazom na prepojenie jeho osoby a ostatných osôb na v tom čase opozičnú politickú stranu SMER-SSD. Podľa obvineného je spojenie „plníme sľuby“ dôkazom toho, že trestné stíhanie jeho osoby, ako aj ďalších obvinených nie je ničím iným, len výsledkom „politckej objednávky“.

221. Obdobne tak poukázal na vyjadrenie X. A. zo septembra roku 2019, neskoršieho ministra vnútra, ktorý k jeho osobe uviedol, že pod jeho dohľadom sa mu niektoré osoby pokúsili zničiť život, pritom malo ísť o reakciu na udelenie súhlasu obvineného ako špeciálneho prokurátora s vykonaním prehliadky vozidla, pri ktorej bol nájdený USB kľúč, na ktorom mal X. A. neoprávnene zhromažďovať utajované skutočnosti. V tejto súvislosti obvinený poukázal na výpoveď kpt. Mgr. O. D. zo 14. apríla 2021 vo veci vedenej Úradom inšpekčnej služby pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorá má v spojení s medializovanými vyjadreniami X. A. potvrdzovať snahu X. A. hľadať vinníka jeho vlastného trestného stíhania z minulosti v osobách, ktoré boli mediálne spájané s politickou stranou SMER-SSD, vrátane osoby obvineného.

222. Z doslovných prepisov zvukových záznamov z kancelárskych priestorov obvinených vyšetrovateľov NAKA (pozn. O. Č. a spol.), obsiahnutých v uznesení Generálneho prokurátora SR zo 4. februára 2022, sp. zn. IV/3 GPT 117/21/1000, podľa názoru obvineného, vyplýva, že špeciálny prokurátor JUDr. B. P. spolu s prokurátorom ÚŠP GP SR JUDr. Z. D. absolvovali stretnutie s ministrom vnútra X. A., účelom ktorého malo byť aj poskytnutie informácií o trestnom konaní ministrovi vnútra, ktorý sa mal pred vtedajším prezidentom Policajného zboru Z. D. vyjadriť, že je na strane vyšetrovateľov NAKA. Uvedené tak, podľa názoru obvineného, dokumentuje previazanosť vyšetrovateľov, ktorí viedli vyšetrovanie a vykonávali úkony v trestnom konaní vedenom proti nemu, ako aj prokurátorov ÚŠP GP SR, vrátane špeciálneho prokurátora, na vtedajšieho ministra vnútra.

223. Mediálne vyjadrenia negatívneho charakteru mali pokračovať aj po zadržaní obvineného a jeho obvinení, pričom pri jeho zadržaní 22. októbra 2020 boli prítomní už aj zástupcovia médií, ktorí boli zjavne vopred informovaní o zaisťovacích úkonoch proti jeho osobe. Išlo pritom najmä o vyjadrenia U. A. ako predsedu najsilnejšej vládnej politickej strany a zároveň predsedu vlády, ktoré boli v rozpore so zásadou prezumpcie nevinoty, keďže obvineného považoval za „mafiu“, ktorej ide „po krku“, ako aj vyjadrenia člena politickej strany OĽaNO O. D., K. X. podpredsedníčky vlády a ministerky investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie SR, W. I., poslanca NR SR a člena politickej strany SaS, O. K., podpredsedu NR SR a podpredsedu vládnej strany Za ľudí, ktorých vyjadrenia obvinený citoval.

224. Za významnú obvinený tiež považoval skutočnosť, že JUDr. B. P. v minulosti z pozície advokáta zastupoval U. A. v trestnom konaní, pričom do funkcie špeciálneho prokurátora bol zvolený po prijatí zákona č. 241/2020 Z. z. novelizujúceho zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, ktorý umožnil, aby za špeciálneho prokurátora mohol byť zvolený nielen prokurátor generálnej prokuratúry, ale aj občan Slovenskej republiky, teda osoba, ktorá nie je prokurátorom a v tejto súvislosti poukázal na prejav Igora Matoviča ako predsedu vlády na schôdzi NR SR 23. júla 2020, ktorý, podľa jeho názoru, preukazuje, že prijatie novely zákona o prokuratúre bolo výsledkom neutíchajúcich snáh o jeho „odstránenie“ z funkcie špeciálneho prokurátora a jeho nahradenie osobou, ktorá bude trestne stíhať politických oponentov, členov opozičných politických strán a osoby s nimi mediálne a spoločensky spájané.

225. V tejto súvislosti obvinený citoval z vyjadrenia JUDr. B. P., ktorý v rámci potvrdenia svojej kandidatúry uviedol, že jeho cieľom bude po prípadnej úspešnej voľbe „vyčistiť Augiášov chliev v našom štáte“, ako aj na vyjadrenie JUDr. B. P. už ako špeciálneho prokurátora v rozhovore, v ktorom verejne vystúpil proti jeho osobe.

226. Obvinený tiež upozornil na stretnutie JUDr. B. P. ešte ako advokáta v lete 2020 so sudcami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, medzi ktorými bol aj JUDr. O. D., ktorý ako člen senátu 4T najvyššieho súdu vydal uznesenie z 10. novembra 2020, sp. zn. 4 Tost 44/2020, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o jeho vzatí do väzby s tým, že toto uznesenie, bolo následne zrušené

nálezom ústavného súdu z 22. júna 2021, sp. zn. III. ÚS 39/2021, ktorý konštatoval porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu z dôvodu absencie nestrannosti sudcu JUDr. O. D..

227. Za dôkaz o tom, že JUDr. B. P. bol do funkcie špeciálneho prokurátora zvolený zo strany poslancov strany OĽaNO s víziou trestného stíhania predstaviteľov opozície, podľa názoru obvineného, preukazuje vyjadrenie O. D. po voľbe špeciálneho prokurátora, kedy Juraj Krúpa uviedol, že „nervozita a panika niektorých predstaviteľov opozície už dnes ukazuje, že sme si zvolili správne.“

228. V tejto súvislosti poukázal na medializovaný rozhovor, v ktorom kpt. Mgr. O. D. potvrdil, že cieľom vyšetrovateľov NAKA bolo trestné stíhanie predstaviteľov politickej strany SMER-SSD, osôb mediálne spájaných s touto politickou stranou, teda z nej „urobiť“ zločineckú skupinu, pričom v tejto súvislosti im spolupracujúci obvinený „naservíroval“ jeho osobu, ako aj na výpoveď kpt. Mgr. O. D. na hlavnom pojednávaní konanom 7. marca 2023 v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 6 T 2/2022, z ktorej je zrejmé, že menovaný disponuje informáciami, ktoré môžu preukazovať nezákonný priebeh vyšetrovanej trestnej veci vedenej proti obvinenému.

229. Skutočnosti uvádzané kpt. Mgr. O. D. odráža, podľa názoru obvineného, zvuková nahrávka z 22. októbra 2020, zachytávajúca rozhovor osôb I. S., Z. D. a A. Š. v motorovom vozidle, vrátane vyjadrenia I. S. o predpoklade, že jedinou možnosťou obhajoby obvineného v trestnom konaní je spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní a výpovede proti JUDr. X. L. ako lídrovi politickej strany SMER-SSD. I. S. v trestnom konaní v tom čase zastupoval JUDr. B. P. ako advokát.

230. Obvinený ďalej uviedol, že skutočným cieľom trestného stíhania osôb obvinených vo veci údajnej zločineckej skupiny J. bolo stíhať vybrané osoby najmä z prostredia prokuratúry, Policajného zboru, súdov a advokácie, čo vyvodil z toho, že už v roku 2004 orgány činné v trestnom konaní vyšetrovali podozrenie zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny J., avšak s negatívnym záverom, keďže okrem nich aj súdy, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospeli k záveru o jej neexistencii. Na podporu uvedeného obvinený poukázal na výpoveď Z. K., obžalovaného v trestnej veci údajnej zločineckej skupiny J. vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 4. novembra 2021 vypovedal, že operatívci B. a A. za ním prišli po prvýkrát v auguste roku 2020 s tým, že má istých 23, resp. 24 rokov, ale majú ponuku od vyšetrovateľa na 13 rokov a možno po dohode s prokurátorom aj na 0 rokov, a to za podmienky, že bude vypovedať proti policajtom, prokurátorom a sudcom, ďalej na výpoveď Ing. J. L., ktorý ako obžalovaný v rovnakej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom 3. novembra 2021 vypovedal, že sa mu v Prešove 25. septembra 2017 vo výsluchovej miestnosti predstavili dvaja páni s tým, že sú od vyšetrovateľa Ď., jeho prípad je jasný, dostane niekde medzi 20-25 rokov, ale že majú pre neho riešenie, ako by sa mohol dostať z väzby von a vyhnúť sa aj trestu, ak by okrem spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní vypovedal o korupčnej činnosti sudcov, prokurátorov a advokátov a tiež na výpoveď E. Z. v rovnakej trestnej veci, kde ako obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom 7. decembra 2021 vypovedal, že príslušníci NAKA mu mali povedať, že vedia, že s údajnou zločineckou skupinou J. nemá nič spoločné, avšak požadovali od neho, aby svedčil proti advokátovi JUDr. O. W..

231. V tejto súvislosti obvinený opakovane poukázal na A. Y., ktorý proti nemu vypovedal, a ktorému bol počas výkonu väzby odopieraný kontakt s jeho rodinou, a to od jeho vzatia do väzby 28. októbra 2019 až do 25. marca 2020, kedy mu bol povolený telefonický kontakt. A. Y. vypovedal proti nemu 19. augusta 2020, pričom už 25. augusta 2020 mu bola umožnená návšteva blízkej osoby a ďalšia 28. septembra 2020. Príslušníci NAKA sa pritom mali posmešne vyjadrovať k opakovaným žiadam A. Y. o umožnenie telefonického kontaktu s rodinou, čo dokumentuje ich komunikácia v rámci skupiny „W.“ v aplikácii WhatsApp, z čoho vyplýva ich zaujatosť, absencia nestrannosti, a teda aj nezákonnosť vyšetrovaní vedených týmito osobami. Sám A. Y. pritom podmienky väzby opísal ako drastické a neľudské, pričom po desiatich mesiacoch takéhoto väzobného stíhania 19. augusta 2020 vypovedal nielen proti obvinenému, ale aj proti JUDr. E. A..

232. Aj JUDr. Ľ. A. spočiatku po jeho zadržaní 17. septembra 2020 poprel spáchanie trestnej činnosti a korupčnú trestnú činnosť vo vzťahu k osobe obvineného, pričom proti obvinenému začal vypovedať až 15. októbra 2020. Obvinený zdôraznil, že z výpovede JUDr. Ľ. A. tiež vyplýva, že príslušníci NAKA sa mali zaujímať, kto všetko by mal problém, ak by bol A. „zobratý“, čo potvrdil aj kpt. Mgr. O. D., ktorý 26. apríla 2021 v trestnej veci vedenej na ÚIS pod ČVS: UIS-156/OISZ-2021 vypovedal, že cieľ bol „stiahnuť A. ako najväčšieho vypaľovača z obehu.“

233. O zastretom motíve trestného stíhania obvinených v trestnej veci údajnej zločineckej skupiny J. so skutočným cieľom dosiahnuť trestné stíhanie osôb z prostredia súdov, prokuratúry, polície a advokácie, podľa názoru obvineného, svedčí aj SMS Z. J., rod. D. z 9. januára 2023, stíhaného v predmetnom trestnom konaní v pozícii kľúčového spolupracujúceho obvineného adresovaná JUDr. A. X., z ktorej vyplýva, že mu vyšetrovateľ NAKA Z. Ď. mal povedať, že menovaný advokát má byť pre príslušníkov NAKA cestou k osobám JUDr. X. L. a JUDr. B. P., ďalej že Z. J., rod. D. mal robiť len to, čo mu bolo nariadené a na NAKA mal byť vydieraný a tiež to, že mu vyšetrovateľ NAKA O. Č. mal diktovať obsah výpovedí na Ing. Ľ. D. a JUDr. A. X., pretože nič nevedel. Obvinený doplnil, že Z. J., rod. D. v predmetnej trestnej veci skutočne vypovedal o korupčnej trestnej činnosti JUDr. B. P..

234. Ďalšou skutočnosťou nasvedčujúcou zastretému politickému motívu jeho trestného stíhania je, podľa názoru obvineného, fakt, že uznesením vyšetrovateľa O. Č. z 5. novembra 2020 pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 mu v trestnej veci označovanej názvom policajno-zaistovacej akcie „OČISTEC“ bolo vznesené obvinenie pre skutky právne kvalifikované ako zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné a zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, pričom obvinenie bolo vznesené aj ďalším funkcionárom Policajného zboru, ktorí vykonávali svoje funkcie v období, kedy politická strana SMER-SD bola súčasťou vládnej koalície, čo sa pretavilo aj do skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia, podľa ktorej mal obvinený spolu s ďalšími obvinenými konať „najmä v prospech členov politickej strany SMER-SD, ktorí takto získavali neoprávnené výhody v politickom súboji.“

235. Na uznesenie o vznesení obvinenia z 5. novembra 2020 pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 nadväzovalo uznesenie o vznesení obvinenia z 19. apríla 2022 pod ČVS: PPZ-230/NKA-VY4-2021, ktorým bolo vznesené obvinenie okrem iných osôb aj PaedDr. J. M., Ing. E. I., JUDr. X. L. a JUDr. X. D. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého sa obvinené osoby mali dopustiť na tom skutkovom základe, že mali zosnovať zločineckú skupinu z osôb, ktoré sú stíhané v trestnej veci „F.“, v ktorej je stíhaný aj obvinený pre podporu tejto zločineckej skupiny, pričom znenie skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia odráža záver, že cieľom trestného stíhania nielen obvineného, ale aj ďalších osôb, bola snaha orgánov činných v trestnom konaní trestnoprávnymi prostriedkami odstrániť z verejného života vybrané osoby spájané s politickou stranou SMER-SSD.

236. V ďalšej časti doplnenia dovolania obvinený poukázal aj na príspevok U. A. k obrazovej snímke s označením „Právoplatne odsúdených 17 osôb“ z 11. augusta 2022, zverejnený na jeho verejne dostupnom profile na sociálnej sieti Facebook, v ktorom obvineného medzi ďalšími 17-timi osobami označil ako súčasť „mafiaľského brloha“ s tým, že obrazová snímka bola zverejnená na tlačovej konferencii vtedajšieho prezidenta Policajného zboru K. G., pričom U. A. vo svojich mediálnych vyjadreniach prezentoval verejnosti zadržanie a obvinenie vybraných osôb, predovšetkým politických oponentov z prostredia politickej strany SMER-SSD a s ňou mediálne spájaných osôb ako svoj osobný úspech.

237. Dôkazom o zneužívaní trestného práva, v rozpore s čl. 18 Dohovoru, na odstraňovanie vybraných osôb z funkcií, ako aj na odstraňovanie politických oponentov, je, podľa názoru obvineného, aj vystúpenie U. A. s faktickou poznámkou v NR SR 18. februára 2022, kedy obvineného a ďalších obvinených vyzýval, aby počas výkonu väzby a prebiehajúceho trestného konania začali vypovedať proti JUDr. X. L., v tom čase opozičnému lídrovi pod príslubom výrazne nižšieho trestu. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že počas výkonu väzby ho opakovane navštívili neznámi príslušníci Policajného zboru

s ponukou prepustenia z väzby v prípade, ak bude vypovedať o korupčnej trestnej činnosti vedúcich predstaviteľov strany SMER-SSD, prípadne sudcov, prokurátorov a vyšetrovateľov.

238. Obvinený poukázal aj na verejné vystúpenia U. A. a X. S. po tom, ako bola 15. decembra 2022 vyslovená poslancami NR SR nedôvera, kedy menovaní v súvislosti s rokovaniami o termíne predčasných volieb uprednostňovali čo najneskorší termín z dôvodu, aby orgány činné v trestnom konaní mali čo najviac času ukončiť v tom čase prebiehajúce trestné konania, čo podľa obvineného preukazuje politickú angažovanosť do priebehu trestných konaní vedených proti jeho osobe.

239. V tejto súvislosti poukázal obvinený na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo 4. júna 2008, sp. zn. 7 Tdo 549/2008, definujúce kvalifikačné znaky politických procesov v kontexte podmienok trestnej zodpovednosti prokurátorov a sudcov za postup v trestnom konaní v prospech politického režimu.

240. Obvinený zhrnul, že všetky ním uvádzané skutočnosti nasvedčujú záveru, že jeho trestné stíhanie bolo vedené so zastretým motívom nezlučiteľným s čl. 18 Dohovoru a jeho cieľom bolo odstránenie jeho osoby z funkcie špeciálneho prokurátora a jej obsadenie vlastným nominantom predstaviteľov politických strán, ktoré tvorili súčasť vládnej koalície zloženej po parlamentných voľbách vo februári 2020.

241. V ďalšom doplnení svojho dovolania obvinený namietal absenciu nezávislosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní a poukázal na rozsudok ESLP vo veci Erik Adamčo proti Slovenskej republike z 1. júna 2023, sťažnosť č. 19990/20.

242. Predložil písomnú komunikáciu prostredníctvom komunikačnej aplikácie v skupine „W.“, ktorej účastníkmi boli bývalí vedúci 2. operatívneho oddelenia NAKA kpt. Mgr. O. D. a ďalší príslušníci NAKA - vyšetrovatelia O. Č.Q. a Z. Ď. a príslušníci operatívneho oddelenia L. T., X. A., X. S. a I. B.. Predmetnú skupinu mal 31. októbra 2019 vytvoriť vyšetrovateľ NAKA Z. Ď., pričom označenie „APAC“ je názvom policajno-zaistovacej akcie realizovanej 28. októbra 2019 vo vzťahu k osobám obvineným vo veci údajnej zločineckej skupiny J. s tým, že ide o dôkazy, ktoré majú byť od mesiaca máj 2023 súčasťou súdneho spisu v trestnej veci údajnej zločineckej skupiny J. vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 1 T 11/2021, ako aj súčasťou vyšetrovacieho spisu vedeného na ÚIS pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021.

243. Z predloženej komunikácie, podľa názoru obvineného, vyplýva doslova nepriateľský vzťah vyšetrovateľa Z. Ď. k obhajcom obvineného, aj s prihliadnutím na kritiku procesného postupu menovaného vyšetrovateľa, ktorú obhajcovia obvineného predniesli pri väzobnom výsluchu obvineného 25. októbra 2020. Obvineným citované vyjadrenia vyšetrovateľov Z. Ď. a O. Č., ako aj operatívnych pracovníkov, vo vzťahu k jeho osobe a jeho obhajcom sú, podľa názoru obvineného, príkladom absencie subjektívnej a objektívnej nestrannosti a odrazom negatívnej predpojatosti nielen vo vzťahu k obvinenému, ale aj vo vzťahu k jeho obhajcom. V tejto súvislosti obvinený doplnil, že väčšinu úkonov trestného konania vedeného proti nemu (ktoré aj označil) vykonal a rozhodnutia vydal vyšetrovateľ Z. Ď., ktorý sa v skupine W. opakovane prezentoval vulgárnymi a vyslovene nepriateľskými vyjadreniami nielen vo vzťahu k nemu, ale aj k jeho obhajcom.

244. Takými úkonmi boli (okrem iného) vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, vylúčenie trestnej veci obvineného zo spoločného konania na samostatné konanie, vydanie uznesení o príbratí znalcov do konania, zamietnutie všetkých dôkazných návrhov, či realizovanie úkonu preštudovania vyšetrovacieho spisu. Vyšetrovateľ Z. Ď. vykonal aj výsluch svedka Mgr. L. I. z 3. novembra 2020, zápisnica o ktorom bola prečítaná na hlavnom pojednávaní s ohľadom na úmrtie menovaného svedka. Ide pritom o ťažiskový dôkaz v trestnom konaní vedenom proti obvinenému, ktorý bol realizovaný zjavne zaujatým vyšetrovateľom, čo, podľa názoru obvineného, vylučuje celkovú spravodlivosť konania proti nemu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nález ústavného súdu z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 32/2016, v ktorom ústavný súd konštatoval, že svedecké výpovede získané v

prípravnom konaní zaujatým vyšetrovateľom, ktorý bol v neskoršej fáze vylúčený z konania, treba považovať za nezákonné dôkazy.

245. Obvinený preto navrhol, aby najvyšší súd postupom podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku vykonal, resp. oboznámil ako listinný dôkaz komunikáciu z aplikácie WhatAapp z komunikačnej skupiny W., ktorá dokumentuje zjavnú absenciu subjektívnej, ako aj objektívnej nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní, najmä vyšetrovateľa NAKA Z. Ď., čo zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

246. Poukazujúc na závery rozsudku ESLP vo veci Erik Adamčo proti Slovenskej republike konštatujúceho, že použitie výpovedí svedkov výmenou za imunitu alebo iné výhody môže vyvolať pochybnosti o spravodlivom konaní proti obvinenému a môže vyvolať zložité otázky do tej miery, že vzhľadom na svoju povahu sú takéto výpovede prístupné manipulácii a môžu byť urobené len s cieľom získať výhody ponúkané výmenou alebo z dôvodu osobnej pomsty, obvinený namietal, že vysvetlenia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu pri nezrovnalostiach v dôkazoch vyvolávajú dojem, že sa snažili odôvodniť prijatie verzie udalostí popisovaných spolupracujúcimi obvinenými a nie ich podrobiť kritickému skúmaniu, pretože ESLP konštatoval neprípustnosť argumentácie súdov, že vierohodnosť výpovedí spolupracujúcich svedkov bola potvrdená a nie spochybnená nezrovnalosťami medzi nimi a inými objektívnymi dôkazmi.

247. V tejto súvislosti obvinený namietal, že aj medzi výpoveďami spolupracujúcich obvinených A. Y., JUDr. Ľ.Í. A. a Mgr. L. I. sú, podľa jeho názoru, zásadné rozpory, no odvolací súd napriek uvedenému uzavrel, že by bolo zvláštne, keby výpovede troch svedkov, ktorí neboli prítomní pri celom skutkovom dejí, po takom dlhom časovom odstupe od skutku, boli úplne súladné bez akejkoľvek odlišnosti. V trestnej veci Erika Adamča však spolupracujúci obvinení vypovedali ku skutku, ktorý sa mal stať koncom 90-tych rokov, teda ku skutku s výraznejším časovým odstupom, pričom pred ESLP neobstalo odôvodnenie všeobecných súdov, že rozpory vo výpovediach zvyšujú ich autenticitu. V prejednávanej veci navyše sú výpovede spolupracujúcich obvinených, podľa názoru obvineného, výlučnými a jedinými dôkazmi o skutkoch, pre ktoré bol odsúdený, keďže akékoľvek ďalšie vykonané dôkazy nedokazujú žiadnu jeho korupčnú a ani inú trestnú činnosť. Podľa názoru obvineného sa súdy nižšieho stupňa nesprávne a nedostatočne zaoberali skúmaním a dôkazným hodnotením motivácie spolupracujúcich obvinených vypovedať proti nemu v kontexte poskytnutých, resp. prisľúbených benefitov.

248. Ďalším podaním obvinený v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku doplnil svoje dovolanie o argumentáciu k absencii nezávislosti a nestrannosti sudkyne súdu prvého stupňa Mgr. Pamelu Záleskej. Uviedol, že 6. augusta 2023 bola v mediálnom priestore prvýkrát publikovaná informácia o tom, že novinár A. B. zistil, že sudkyňa Mgr. Pamela Záleská strávila s novinárkou Denníka N A. J. spoločný čas v rekreačnom zariadení. Na uvedenú správu verejne reagovala 8. augusta 2023 A. J. tým, že priznala svoj blízky priateľský vzťah k dotknutej sudkyňi, pričom tento vzťah následne potvrdila aj samotná sudkyňa.

249. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že A. J. už 14. apríla 2020 publikovala svoj rozhovor s dotknutou sudkyňou, v ktorom, podľa názoru obvineného, glorifikovala dotknutú sudkyňu, pričom svoj obdiv k nej vyjadrila aj v mediálne prezentovanom stanovisku 8. augusta 2023. Sudkyňa Mgr. Pamela Záleská sa však v rámci disciplinárneho konania na zasadnutí Súdnej rady SR v dňoch 14. a 15. marca 2023 opakovane a zámerne vyhla odpovedi na otázku členky Súdnej rady SR aký typ, resp. charakter vzťahu má s dotknutou novinárkou. Obvinený upozornil, že A. J.B. pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj po jeho vydaní opakovane publikovala svoje mediálne články, rozhovory a video komentáre s útočným a až nenávisným obsahom vo vzťahu k osobe obvineného, pričom nimi nerešpektovala zásadu prezumpcie neviný obvineného.

250. Obvinený poukázal na to, že zadržaný bol 22. októbra 2020 o 07.48 hod. za prítomnosti novinárov vrátane zástupcov Denníka N, pričom príkaz na vykonanie domovej prehliadky v jeho obydli vydala dotknutá sudkyňa, pričom A. J. už o 08.16 hod. zverejnila rozsiahly článok, v ktorom v rozpore so

zásadou prezumpcie nevinny informovala o dôvodoch jeho zadržania, a to v spojitosti s trestnou vecou údajnej zločineckej skupiny J., v ktorej bol trestne stíhaný, čo vyvoláva otázky, z akého zdroja mala dotknutá novinárka informácie o dôvodoch jeho zadržania, ktoré vo svojom článku publikovala len 28 minút po jeho zadržaní, pretože je zrejmé, že s ohľadom na rozsah článku tento musel byť pripravený vopred s tým, že podrobné informácie o trestnom konaní vedenom proti nemu mala práve dotknutá sudkyňa.

251. Za potvrdenie nenávisti A. J. voči obvinenému považoval obvinený jej článok z 23. októbra 2020, v ktorom útočila na tých prokurátorov, ktorí výzvu prokurátorov na odstúpenie obvineného z funkcie špeciálneho prokurátora nepodporili.

252. Obvinený poukázal aj na článok z 25. októbra 2020 dotknutej novinárky, týkajúci sa rozhodnutia spomínanej sudkyne, ktorým bol vzatý do väzby, avšak toto uznesenie bolo vyhlásené v uvedený deň o 23.07 hod. a zápisnica o väzobnom výsluchu bola podpísaná o 23.30 hod., pričom článok dotknutej novinárky bol vydaný v čase 10.24 hod. a aktualizovaný o 23.16 hod. V predmetnom článku dotknutá novinárka analyzovala skutky, ktorých spáchanie sa mu kládlo za vinu a podrobne rozoberala dôkaznú situáciu, čo vyvoláva otázky, odkiaľ mala A. J. tak podrobné informácie o skutkovom a dôkaznom stave v trestnom konaní vedenom proti obvinenému a či existoval súvis medzi získavaním informácií dotknutou novinárkou a jej vzťahom s dotknutou sudkyňou. Na predmetný článok pritom nadväzovala účasť A. J. v relácii „Braňo Závodský Naživo“, kde ozrejmovala konkrétne kolízne a preventívne dôvody väzby, pre ktoré bol vzatý do väzby a rovnako podrobne analyzovala dôkaznú situáciu v trestnom konaní vedenom proti nemu.

253. V ďalšej časti doplnenia dovolania obvinený poukázal na publikačnú činnosť dotknutej novinárky vo vzťahu k jeho osobe, ako aj ďalším trestne stíhaným osobám, v ktorých, podľa jeho názoru, vystupovala proti nemu útočne s tým, že mediálna kriminalizácia jeho osoby zo strany dotknutej novinárky začala už 22. júla 2017 článkom s názvom „Svet špeciálneho prokurátora D.: Za osem rokov podal nula obžalôb“, ktorý obvinený vníma ako útočný až nenávistný s cieľom negatívne ovplyvniť verejnú mienku proti jeho osobe. V predmetnom článku A. J. B. poukazovala na konkrétne prípady, v ktorých nedošlo k podaniu obžalôb, a to bez znalostí konkrétnych okolností danej trestnej veci a bez elementárnych znalostí trestného konania, pričom spomínaná novinárka ho osočovala aj na tlačovej konferencii 8. marca 2017 na Generálnej prokuratúre SR, a to napriek tomu, že bola opakovane napomínaná nielen obvineným, ale aj vtedajším generálnym prokurátorom JUDr. O. L. a JUDr. Z. K., že vychádza z mylných informácií a vlastnej nevedomosti o trestných konaniach. A. J. sa mala o obvinenom negatívne vyjadrovať aj v ďalších článkoch zo 16. septembra 2019, 20. októbra 2019, 5 novembra 2020 a 8. januára 2021.

254. Obvinený vyjadril názor, že vzťah novinárky A. J. a sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej musel trvať prinajmenšom od záveru roka 2020, kedy bol vzatý do väzby, čo vyvodil zo stanoviska dotknutej novinárky, v ktorom okrem iného uviedla, že keď sa začala priateľiť s dotknutou sudkyňou, oznámila to šéfredaktorovi, v dôsledku čoho boli v redakcii prijaté opatrenia, v spojení s prehľadom datovania jednotlivých článkov, teda aj v období celého súdneho konania, v ktorom bol sudkyňou Mgr. Pamelou Záleskou odsúdený.

255. V nadväznosti na to obvinený poukázal na rozsudok EŠLP vo veci Worm proti Rakúsku z 29. augusta 1997, sťažnosť č. 83/1996/702/894, v ktorom EŠLP uviedol, že verejne činné osoby majú právo využívať záruky spravodlivého procesu stanovené v čl. 6 Dohovoru, ktoré v trestnom konaní zahŕňajú právo na nestranný súd, na rovnakom základe ako každá iná osoba. Toto musia mať novinári na pamäti, keď sa vyjadrujú k prebiehajúcim trestným konaniam, pretože hranice prípustných komentárov sa nesmú rozšíriť na vyhlásenia, ktoré by mohli, či už úmyselne alebo neúmyselne, poškodiť šance osoby na spravodlivý súdny proces alebo podkopáť dôveru verejnosti v úlohu súdov pri výkone trestného súdnictva a tiež na nález Ústavného súdu Českej republiky z 23. júna 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13, podľa ktorého sa zásada prezumpcie nevinny v horizontálnych právnych vzťahoch, teda vzťahoch medzi subjektmi s rovným postavením, uplatní ako jeden z ústavne aprobovaných dôvodov pre obmedzenie slobody prejavu. Jej účelom je jednak zamedziť tomu, aby bolo v dôsledku uplatňovania

slobody prejavu zasahované do príslušného trestného konania spôsobom vyvolávajúcim pochybnosti o nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní, najmä súdov, a nedošlo tak k ohrozeniu dôvery v rozhodovanie súdnej moci. Všeobecne platí, že prezumpcia nevinny nebráni informovaniu o trestnom konaní alebo okolnostiach, ktoré môžu opodstatňovať záver o tom, že sa niekto dopustil trestného činu, avšak vyplývajú z nej určité obmedzenia, pokiaľ ide o spôsob, akým má k takému prejavu dôjsť. V demokratickom právnom štáte sa záver o vine nesmie odvíjať od verejnej mienky, naopak musí byť procesne adekvátnym spôsobom preukázaný v trestnom konaní. To neznamena, že predmetom verejnej diskusie nemôže byť priamo otázka viny, teda či určitá osoba svojím konaním spáchala alebo nespáchala trestný čin, a že v tomto smere zásadne nie je možné zaujať akýkoľvek názor. Vždy však musí byť zrejmé, že žiadny takto prezentovaný názor, hoci sebeviac odôvodnený a skutkovo podložený, ešte s istotou neznamena, že táto osoba skutočne spáchala trestný čin, a že s konečnou platnosťou môže o vine rozhodnúť iba súd. Nie je pritom nevyhnutné, aby tieto skutočnosti boli obsiahnuté v každom prejave výslovne. Postačí, pokiaľ vyplývajú z jeho celkového vyznenia či kontextu predmetného prejavu.

256. V tejto súvislosti obvinený namietal, že forma online prenosov, ktoré dotknutá sudkyňa napriek návrhu obvineného, nezakázala, zapríčinila značný únik informácií o obsahu vykonávaných dôkazov, čo sa v neskoršom štádiu prejavilo tým, že vypočúvaní svedkovia sa vyjadrili, že sledovali dovtedajší priebeh pojednávania a vykonané dôkazy.

257. Uvedené skutočnosti, podľa názoru obvineného, zakladajú dôvodné pochybnosti o absencii nezávislosti, ako aj subjektívnej a objektívnej nestrannosti dotknutej sudkyne pre jej pomer k prejednávanej veci ako aj pomer k jeho osobe, ktoré v trestnom konaní vedenom proti nemu neoznámila. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2023, sp. zn. 32 D 15/2021 pojednávajúce o povinnosti sudcu takéto skutočnosti oznámiť.

258. Obvinený vyjadril názor, že prípadné jeho oslobodenie spod obžaloby by mohlo mať negatívny vplyv na partnerský vzťah sudkyne Mgr. Pamelý Záleskej s novinárkou A. J.B., keďže by sa dostalo do priameho názorového konfliktu s presvedčením dotknutej novinárky. Prípadné oslobodenie obvineného spod obžaloby by mohlo negatívne ovplyvniť ďalší kariérny a osobný život A. J., keďže toto by priamo vyvrátilo jej tvrdenia proti osobe obvineného a súčasne by mohlo potvrdiť jej zodpovednosť v prípadnom civilnom konaní vo veci náhrady nemajetkovej ujmy, čím rozsudok súdu prvého stupňa vydaný dotknutou sudkyňou plnil takpovediac „ochrannú funkciu“. Oslobodenie obvineného spod obžaloby by ďalej mohlo na dotknutú sudkyňu vrhnúť negatívne svetlo v očiach čitateľov článkov spomínanej novinárky, ktorá publikovala predčasné závery o vine obvineného, čím sudkyňu dostávala pod tlak tzv. mediálnej spravodlivosti. V neposlednom rade je to aj fakt, že dotknutá sudkyňa sa na zasadnutí Súdnej rady SR v dňoch 14. a 15. marca 2023 opakovane a zámerne vyhla odpovedi na otázku, aký typ, resp. charakter vzťahu má s novinárkou A. J.. V súhrne tak podľa obvineného ide o dôvody, ktoré potvrdzujú absenciu nestrannosti a nezávislosti dotknutej sudkyne.

259. V súvislosti s absenciou nezaujatosti a nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní v kontexte s predloženú komunikáciu v skupine W. poukázal obvinený na nález Ústavného súdu Českej republiky z 31. júla 2018, sp. zn. III. ÚS 4071/17, v ktorom ústavný súd vyslovil záver, že pejoratívne vyjadrenie na adresu obhajcu sťažovateľa opodstatňuje záver, že prinajmenšom z hľadiska objektívneho testu nie je možné predsedníčku senátu považovať za nestrannú, pritom z predloženej komunikácie vyplýva, že vyšetrovateľ Z. Ď. použil najvulgárnejšie vyjadrenia na adresu obhajcov obvineného - „troch mladých kokotov... Čo by sa mali kopať do riti z Bratislavy až do Trenčína“, preto aplikáciou argumentu „a minori ad maius“ možno, podľa názoru obvineného“ dospieť k záveru, že pokiaľ neverejne prednesené vyjadrenia predsedníčky senátu (pozn. zvuková nahrávka z neverejnej porady senátu) založili dôvod zaujatosti súdu, potom takýto dôvod o to viac založili vyjadrenia vo veci činného vyšetrovateľa Z. Ď..

260. V kontexte dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinený doplnil svoje dovolanie ďalším podaním, v ktorom uviedol, že 19. októbra 2023 bola v mediálnom priestore publikovaná informácia, že špeciálny prokurátor JUDr. B. P. mal od svojich podriadených kolegov dostať k narodeninám ako dar karikatúru, na ktorej je zobrazený v talári prokurátora s dvoma mečmi v

rukách, okolo neho je sedem hláv draka znázorňujúcich predstaviteľov politickej strany SMER-SSD doc. JUDr. X. L., CSc. a JUDr. X. D., generálneho prokurátora SR JUDr. A. Ž., PhD., jeho námestníka JUDr. O. D. a podnikateľa Mgr. O. G.Š.. Dve hlavy draka sú už odťaté, ležiace na zemi, pritom ide o hlavu obvineného, na ktorej JUDr. B. P. stojí nohou a hlavu podnikateľa JUDr. Y. D..

261. S poukazom na Etický kódex prokurátora, zoznam kritérií právneho štátu CDL-AD (2016) 007 stanovených Benátskou komisiou, odporúčanie Rec (2000) 19 Výboru ministrov Rady Európy o postavení prokuratúry, Správu Benátskej komisie o európskych štandardoch týkajúcich sa nezávislosti súdneho systému, obvinený vyjadril názor, že princípu nestrannosti prokuratúry sa prieči to, že JUDr. B. P. prijal vyššie uvedený dar z prostredia prokurátorov ÚŠP GP SR, čo nasvedčuje absencii nestrannosti nielen uňho, ale aj u prokurátorov ÚŠP GP SR a tomu, že trestné konanie bolo proti nemu vedené v rozpore s čl. 18 Dohovoru s tzv. zastretým motívom.

262. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 4. a 6. októbra 2023 v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 14 T 12/2021, konkrétne z výpovede svedka kpt. Mgr. O. D., podľa názoru obvineného, vyplýva, že začiatok jeho (obvineného) kauzy začína pri osobe spolupracujúceho obvineného, resp. svedka Z. D., ktorý figuruje v trestnej veci údajnej zločineckej skupiny J., pričom vyšetrovatelia NAKA O. Č. a Z. Ď. sa mali vyjadriť, že „na základe kokota D. ujebali X., B. D. a ostatných“. Z výpovede kpt. Mgr. O. D. ďalej vyplýva, že tento svedok má mať vedomosť o ďalších skutočnostiach týkajúcich sa manipulácie dôkaznej situácie v jeho neprospech, pričom na tejto manipulácii mali participovať príslušníci NAKA A., B., S., Č., Ď., T. a B., pričom o svojich tvrdeniach mal ÚIS predložiť správy, fotografie, screenshots, zvukové nahrávky a ďalej mal príkladom uviesť, že medzi dôkazmi boli fotografie z kancelárie vyšetrovateľov Ď. a Č., kde bola tabuľa, na ktorej bol A. B. a človek, ktorý prepichuje veľrybu, pričom kpt. Mgr. O. D. pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie 23. mája 2021 vo veci vedenej pod sp. zn. Tp 26/2021 vypovedal, že realizáciu akcie A. B., pri ktorej bol obvinený zadržaný, vymyslel vyšetrovateľ Z. Ď.. Obvinený v tejto súvislosti upozornil, že označenie A. B. používali príslušníci NAKA vo vzťahu k jeho osobe v komunikačnej skupine W., kde sa príslušník operatívy NAKA I. B. k jeho osobe vyjadril, že „Smrť A. B., Boh nás potrestá ak neužijeme A. B. na smrť.“ Uvedené skutočnosti potom, podľa názoru obvineného, odôvodňujú jeho návrh na vypočutie kpt. Mgr. O. D. v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe za účelom objasnenia manipulácie dôkaznej situácie v jeho neprospech.

263. Zo zápisnice o výsluchu svedka Ing. Bc. A. D.Č. na hlavnom pojednávaní konanom 6. októbra 2023 v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 14 T 12/2021, podľa názoru obvineného, vyplýva, že svedok v mesiaci september 2020 komunikoval prostredníctvom aplikácie Signal s prokurátorom ÚŠP GP SR JUDr. Michalom Šúrekom, ktorý mu napísal, že o väzbe JUDr. L. A. bude rozhodovať sudca Špecializovaného trestného súdu JUDr. M., ktorý je spolužiakom jeho otca z vysokej školy, pričom JUDr. Šúrek mal svedkovi poslať fotografiu obvineného z portálu Denníka N, ku ktorej napísal, že ďalší na rade bude obvinený a tiež to, že počas večere v reštaurácii Kubu v Auparku v Bratislave 21. septembra 2020 mal JUDr. Michal Šúrek svedkovi povedať, že 22. septembra 2020 ide s prokurátorom ÚŠP GP SR JUDr. Ondrejom Repom a príslušníkom operatívy NAKA I. B. do ústavu na výkon väzby za JUDr. L. A., aby si s ním dohodol spoluprácu s tým, že určite nejaké dôkazy na obvineného nájde.

264. Z výpovede svedka Mgr. I. Y., bývalého riaditeľa NAKA, na hlavnom pojednávaní konanom 28. júla 2023 v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 14 T 12/2021, podľa názoru obvineného, vyplýva, že kpt. Mgr. O. D. ho mal po smrti A. P. navštíviť a povedať mu, že on a ďalší policajti manipulovali niektoré kauzy, pričom ho mal navštíviť aj v marci 2021, kedy mal svedkovi uviesť, že príslušníci NAKA mali dôkazne manipulovať aj trestné konanie vedené proti obvinenému. V súvislosti s manipulovaním dôkaznej situácie mal kpt. Mgr. D. spomínať predovšetkým príslušníkov NAKA Ď., A. a B. a čiastočne aj Č., ako aj prokurátorov ÚŠP GP SR JUDr. Šúreka a JUDr. Repu. O existencii tohto rozhovoru svedčí aj zvuková nahrávka, ktorú si mal dotknutý svedok vyhotoviť, touto naďalej disponuje a je ochotný ju ako dôkaz vydať do trestného konania.

265. Z výpovede svedka Mgr. O. G. na hlavnom pojednávaní konanom 28. júla 2023 v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 14 T 12/2021, podľa názoru obvineného, vyplýva, že menovaný má mať vedomosť o tom, že trestné stíhanie vo veci prípravy vraždy vyšetrovateľa O. Č. bolo vymyslené, pričom rozsudkom odvolacieho súdu bol uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť vyzradením utajovaných skutočností z trestnej veci prípravy vraždy menovaného vyšetrovateľa, teda trestnej veci, ktorá mala byť vymyslená.

266. Obvinený ďalej označil aj pasáž z komunikácie v skupine W. z 12. a 13. novembra 2020, ktorá, podľa jeho názoru, potvrdzuje, že JUDr. Ľ. A. dostal v rámci spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní príslub prepustenia z väzby a prokurátor ÚŠP GP SR JUDr. Ľ. A. príkazom z 13. novembra 2020 prepustil z väzby, čo potvrdzuje jeho dovoláciu argumentáciu.

267. Z časti zvukových záznamov a ich doslovných prepisov získaných z nasadenia informačno-technických prostriedkov v kancelárskych priestoroch príslušníkov NAKA, podľa názoru obvineného, vyplýva jeho tvrdenie o manipulácii dôkaznej situácie a zaujatosti vyšetrovania v jeho trestnej veci s tým, že zvukový záznam a jeho doslovný prepis dokumentuje nadštandardný vzťah vyšetrovateľa Z. Ď. k svedkovi A. Y., ktorý mu mal referovať priebeh svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní vedenom proti obvinenému konanom 7. júla 2023, pričom má ísť o vzťah, ktorý sa prieči nestrannosti vyšetrovateľa podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Na zvukový záznam a jeho prepis nadväzuje priebeh hlavného pojednávania 16. septembra 2021, na ktorom svedok A. Y. vypovedal opätovne, pričom mal nadväzovať očný kontakt s prokurátorom JUDr. Šúrekovi, čo dokazuje nadštandardný vzťah svedka A. Y. aj k prokurátorovi JUDr. Šúrekovi. Vzťah menovaného svedka k prokurátorovi možno podľa obvineného subsumovať pod § 31 ods. 1 Trestného poriadku v oboch prípadoch v intenciách dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

268. Zo zvukových záznamov a časti doslovných prepisov z nasadenia informačno-technických prostriedkov vyhotovených 2. marca 2021 na podklade súhlasu Krajského súdu v Bratislave z 8. februára 2021, sp. zn. 3 Ntt 22/2021-2-D-KS BA, podľa názoru obvineného, vyplýva, že spolupracujúci obvinený Z. Z. mal vopred vedomosť o tom, čo bude svedok A. Y. 19. marca 2021 vypovedať pri konfrontácii so svedkom K. X., pričom zdôraznil, že so svedkom A. Y. bude komunikovať ešte pred samotnou konfrontáciou. Z ďalšieho zvukového záznamu zo 16. marca 2021 a jeho doslovného prepisu vyplýva, že Z. Z. mal po zadržaní A. Y., ku ktorému došlo 28. októbra 2019, absolvovať stretnutie s osobou „A. Z.“, ktorý mal Z. Z. povedať, aby si A. Y. „strážil cez právniku, že čo tam bude vypovedať“. Uvedené má mať súvis s výpoveďou kpt. Mgr. O. D. 14. apríla 2021 vo veci vedenej ÚIS pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, kedy tvrdil, že Z. Z. dokázal manažovať cez advokátov osoby, ktoré boli v kolíznych väzbách, ako majú vypovedať a myslí si, že to takto bolo aj u A. Y..

269. Dôkazy predložené obvineným v prílohe tohto doplnenia dovolania, podľa názoru obvineného, potvrdzujú dôvodnosť jeho návrhov na vypočutie svedkov kpt. Mgr. O. D., Ing. A. D.Č., Mgr. I. Y., Mgr. O. G. a návrhu na obstaranie kompletných zvukových záznamov a ich doslovných prepisov z nasadenia informačno-technických prostriedkov v kanceláriách príslušníkov NAKA. Odmietnutím týchto návrhov orgánmi činnými v trestnom konaní a následne aj súdmi bolo, podľa názoru obvineného, porušené jeho právo na obhajobu vrátane príležitosti predniesť argumenty a dôkazy spôsobilé posilniť jeho dôkazné postavenie. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodovaciu činnosť ESLP (rozsudok vo veci Topić proti Chorvátsku z 10. októbra 2013, sťažnosť č. 51355/10), ako aj Ústavného súdu Českej republiky (nález z 22. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16), z ktorej vyplýva, že pokiaľ môžu svedecké výpovede navrhnuté obhajobou, resp. obvineným zohrať významnú úlohu čo i len pri posilnení postavenia obhajoby alebo dokonca viesť k oslobodeniu spod obžaloby, mal by trestný súd aj s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“ takéto dôkazné návrhy obhajoby akceptovať, pretože zamietnutím všetkých žiadostí obhajoby a prijatím všetkých argumentov a dôkazov obžaloby súd vytvára nespravodlivú výhodu v prospech obžaloby a obvineného zbavuje akejkolvek praktickej príležitosti účinne napadnúť obvinenia proti nemu (Topić proti Chorvátsku) a zároveň, že pokiaľ je jediným usvedčujúcim dôkazom proti obvinenému výpoveď tzv. zaujatého svedka (a je bez významu, či

ide iba o jedného svedka alebo o svedkov viacerých), je nutné takúto výpoveď hodnotiť mimoriadne obozretne, pričom v situácii tvrdenia proti tvrdeniu by nemal súd zabúdať aj na motívy, ktoré mohli zaujatého svedka viesť k jeho usvedčujúcej výpovedi a výpoveď obvineného nie je možné považovať za nedôveryhodnú, či lživú iba preto, že ju urobil obvinený, ktorého výpoveď je v rozpore s výpoveďou usvedčujúceho svedka/svedkov (I. ÚS 520/16).

270. V ďalšom doplnení dovolania obvinený poukázal na nález ústavného súdu z 27. mája 2025, sp. zn. IV. ÚS 480/2024, v ktorom ústavný súd konštatoval porušenie základných práv sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s jeho právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, prisvedčiac námietkam obvineného ohľadom vzťahu sudkyne JUDr. Pamely Záleskej s novinárkou A. J..

271. V súvislosti s argumentáciou k nezákonnosti a neprimeranosti benefitov poskytnutých spolupracujúcim obvineným obvinený predložil zvukový záznam z nasadenia informačno-technických prostriedkov v kancelárii vyšetrovateľa NAKA O. Č. zo 16. júla 2021, zachytávajúci vyjadrenie príslušníkov pracovnej skupiny „F.U.“, podľa ktorého si títo uvedomovali nezákonnosť a neprimeranosť benefitov poskytnutých JUDr. Ľ. A., a to z dôvodu, že trestnou činnosťou dosahoval zisky rádovo v státisícoch eur mesačne. Obvinený poukázal na svoje podanie z 10. decembra 2024, v ktorom špecifikoval benefity poskytnuté JUDr. A., z ktorých vyplynulo, že za svoju rozsiahlu priznanú trestnú činnosť vyviazol beztrestne.

272. Vo vzťahu k absencii zápisnice o výsluchu JUDr. Ľ. A., v procesnom postavení obvineného, z 18. septembra 2020 obvinený poukázal na uznesenie ústavného súdu z 10. júna 2025, sp. zn. IV. ÚS 297/2025, z obsahu ktorého okrem iného vyplýva, že predmetná zápisnica nie je súčasťou ani vyšetrovacieho spisu v samostatnom konaní vedenom proti JUDr. A., pričom táto zápisnica, podľa vyjadrenia JUDr. A., obsahovala skutočnosti v jeho (obvineného) prospech, ktorými mohol preukázať svoju nevinu. Podľa názoru obvineného je zrejmé, že v prípade znalosti obsahu zápisnice o výsluchu JUDr. A. z 18. septembra 2020 by v rámci svojej obhajoby mohol JUDr. A. konfrontovať s jeho vlastnými tvrdeniami, ktorými popieral spáchanie trestnej činnosti.

273. V nadväznosti na svoju argumentáciu k porušeniu čl. 18 Dohovoru v jeho neprospech obvinený poukázal na aktuálne prebiehajúce konanie pred ESLP č. 34695/22 o prijatej sťažnosti bývalého českého ministra a hajtmána Davida Ratha, a to s ohľadom na skutočnosť, že úradné osoby proti nemu používali podstatne intenzívnejšie negatívne vyjadrenia, ktoré boli v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu.

274. V súvislosti s námietkou (ne)správnosti a (ne)úplnosti skutkových zistení obvinený poukázal na nález ústavného súdu z 30. októbra 2024, sp. zn. I. ÚS 245/2024, v ktorom ústavný súd dôvodil, že pokiaľ výpoveď spolupracujúcej osoby, ktorá je pre vec rozhodujúca, korešponduje s inými dôkazmi týkajúcimi sa skutočností, že sa skutok stal a aký bol jeho priebeh, automaticky to nemusí znamenať, že táto osoba hovorí pravdu aj v tom, kto s ňou mal trestnú činnosť spáchať a zároveň konštatoval, že vo všeobecnosti považuje za hrozbu pre spravodlivosť trestného konania takú prax, ak by sa vierohodnosť vypočítanej osoby odvodzovala od princípu - hovor pravdu tam, kde sa to dá overiť inými dôkazmi, budú Ťi veriť aj tam, kde sa to overiť (akýmikoľvek) inými dôkazmi nepodarí. Ústavný súd v predmetnom náleze ďalej uviedol, že pri hodnotení dôkazov je nevyhnutné mimoriadne dôsledne pomerovať riziko odhalenia z prípadného klamstva s celkovou výhodou, ktorú táto osoba získa výmenou za spoluprácu, ktorá sa nie zriedka rovná faktickej beztrestnosti, pričom výpovede spolupracujúcich a tzv. korunných svedkov, ktorí boli svojím spôsobom tiež zapojení do prípravy trestnej činnosti, resp. sa v určitých fázach konania sami na takom konaní priamo, či nepriamo podieľali a rozhodli sa spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, vo všeobecnosti treba vyhodnocovať aj z hľadiska možnosti modifikácie výpovedí, či už z ich prílišnej horlivosti, z pomsty, alebo pod vplyvom iných pohnutí.

275. V tejto súvislosti obvinený pripomenul, že skutok v bode II.1 napadnutého rozsudku je dôkazne

založený výlučne na jedinom svedkovi, ktorým je JUDr. A., keďže A. Y. a ani Mgr. L.Š. I. neboli svedkami jeho údajného korupčného správania, pričom výpovede označených svedkov sa zásadným spôsobom rozchádzajú v časových, miestnych a aj dejových líniách.

276. V kontexte dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci BAJI Trans proti Národnému inšpektorátu práce z 1. augusta 2025, č. C-544/23 k aplikácii zásady „lex mitior“ v trestnom konaní.

277. K ďalšiemu doplneniu dovolania obvinený pripojil Zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného JUDr. Ľ.Q. A. z 3. marca 2025 v trestnej veci vedenej na ÚIS pod ČVS: UIS-399/1-OISS-2024 (pozn. trestná vec zmiznutej zápisnice z 18. septembra 2020), z ktorej plynie, že JUDr. Ľ. A. mal proti nemu vypovedať pod nátlakom príslušníkov NAKA, pričom JUDr. Ľ. A. je jediným svedkom v skutkoch v bodoch II.1. a II.2. napadnutého rozsudku. Z uvedeného potom, podľa názoru obvineného, plynie, že výpovede JUDr. A. boli proti nemu obstarané v rozpore s § 119 ods. 5 Trestného poriadku (pod nátlakom), čo ich robí ako dôkaz nepoužiteľnými.

278. Obvinený ďalej uviedol, že obsah Zápisnice o výsluchu JUDr. A. z 3. marca 2025 zároveň svedčí o absencii nestrannosti vyšetrovateľa Z. Ď., ktorý viedol vyšetrovanie v jeho trestnej veci a preukazuje tak naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

279. K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý v reakcii na námietky obvineného k nestrannosti orgánov činných v trestnom konaní, konkrétne vyšetrovateľa Z. Ď. uviedol, že nebol preukázaný zákonný spôsob zabezpečenia komunikácie príslušníkov Policajného zboru v komunikačnej skupine W., a preto z nej nie je možné bez ďalšieho vychádzať. Podľa názoru prokurátora má predmetná komunikácia neformálny charakter a v nej použité hodnotiace komentáre neboli vážne mienené, navyše väčšinu z poukazovaných výrokov mali uskutočniť iní príslušníci PZ a nie Mgr. Z. Ď..

280. Prokurátor taktiež uviedol, že z predloženej komunikácie nie je možné identifikovať vzťah nepriateľstva a ani potrebný vyšší stupeň jeho intenzity medzi vyšetrovateľom a obhajcami, resp. obvineným a takýto vzťah, ktorý by bol dôvodom na vylúčenie vyšetrovateľa z vykonávania úkonov trestného konania nezakladá ani skutočnosť, že príslušníci PZ mali osobu podozrivú a neskôr obvinenú označovať krycím menom, resp. poznajúc dôkaznú situáciu mali komentovať spôsob obhajoby obvineného pred sudkyňou pre prípravné konanie. Predložený obsah komunikácie preto nevyjadruje vlastný vzťah vyšetrovateľa k obhajcom, resp. k obvinenému, ale skôr dokumentuje komunikačný štýl príslušníkov ozbrojeného bezpečnostného zboru.

281. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2022, sp. zn. 1 TdoVS 1/2022, z ktorého odvodil vyššiu toleranciu vzájomného vzťahu medzi úradnou osobou a obhajcom obvineného, ktorá je vyššia ako u ostatných osôb, ktorých sa úkony priamo týkajú, a teda pre posúdenie vzťahu medzi vyšetrovateľom a obhajcom nepostačujú identické kritériá ako pre posúdenie vzťahu vyšetrovateľa k obvinenému. Podľa názoru prokurátora majú požiadavky na nestrannosť a nezávislosť súdnej moci vyššiu kvalitatívnu úroveň ako požiadavky kladené na orgány činné v trestnom konaní, preto použitie testu subjektívnej a objektívnej nestrannosti bude najprísnejšie vo vzťahu k sudcovi, avšak v prípade policajta je na mieste miernejší prístup, t. j. to, čo bude stačiť pre vylúčenie sudcu, nemusí stačiť pre vylúčenie policajta.

282. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa dozorujúceho prokurátora, resp. ktoréhokoľvek z prokurátorov pôsobiacich na ÚŠP GP SR uviedol, že dôvodom na jeho, resp. ich vylúčenie nemôže byť len samotné vyzbieranie sa prokurátorov tohto úradu na dar pre špeciálneho prokurátora, ktorý je navyše karikatúrou. Karikatúrny obraz preto neprezumuje zaujatosť vo vzťahu k osobe obvineného a ani k predmetu konania osobitne aj z dôvodu, ak nie je preukázané, že by sa na tomto dare podieľal aj dozorujúci prokurátor, resp. že by mal predstavu o tom, na aký konkrétny dar pre špeciálneho prokurátora bude použitý jeho prípadný finančný príspevok. Ďalej poukázal aj na časové súvislosti, keď

predmetný obraz bol špeciálnemu prokurátorovi darovaný až s väčším časovým odstupom od právoplatného skončenia trestného stíhania obvineného, v dôsledku čoho mohla karikatúra reagovať len na minulé, právoplatne skončenú vec, v ktorej už prokurátor nevykonával úkony trestného konania, t. j. nemohla spätne založiť dôvod na jeho vylúčenie.

283. Prokurátor ďalej poukázal na to, že špeciálny prokurátor sa od obsahu karikatúry dištancoval a sám ju považoval za nevhodný dar a namietal, že ani prípadná zaujatosť špeciálneho prokurátora by nebola dôvodom na vylúčenie všetkých prokurátorov s dôsledkom potreby odňatia a prikázania veci inému orgánu, pretože inštitút odňatia a prikázania veci umožňuje meniť len miestnu, nie však vecnú príslušnosť.

284. K námietkam vo vzťahu k nestrannosti samosudkyne Mgr. Pamelý Záleskej založenej na jej vzťahu s novinárkou A. J. prokurátor poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2023, sp. zn. 5 Tost 28/2023 s tým, že dôvod na vylúčenie samosudkyne na podklade predmetného vzťahu identifikovaný nebol. K dôvodu vylúčenia samosudkyne založeného na tom, že vydala rozsudok z 12. novembra 2020, sp. zn. 1 T 32/2020, ktorým uznala J. D. vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona formou činnosti pre zločineckú skupinu J., prokurátor poukázal na fakt, že v predmetnom rozsudku nie je žiadna zmienka o obvinenom a označený skutok nie je s obvineným žiadnym spôsobom spájaný.

285. Vo vzťahu k obvineným namietanej nestrannosti členov odvolacieho senátu prokurátor poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 3. februára 2022, sp. zn. 2 TdoVS 1/2022, ktorým JUDr. Peter Hatala nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a vo vzťahu k sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi na skutočnosť, že o námietke voči tomuto sudcovi sa nekonalo z dôvodu podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pričom z nálezu ústavného súdu z 22. júna 2021, sp. zn. III. ÚS 39/2021 nevyplývajú skutočnosti odôvodňujúce vylúčenie dotknutých sudcov.

286. K odôvodneniu napadnutého rozsudku, skutkových záverov, hodnotenia dôkazov, odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania a rovnosti strán prokurátor uviedol, že odvolací súd sa k dôvodom odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania podrobne a jednotlivo vyjadril a zaujal k nim jasné a zrozumiteľné stanovisko, pričom početnosť navrhovaných dôkazov, na ktorú obvinený poukazuje, nemá výpovednú hodnotu o tom, či sa jedná o dôkazy relevantné. Prokurátor doplnil, že je vecou súdu zväziť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností a ak dospeje k negatívnemu záveru, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu, pričom dôvodnosť odmietnutia dovolací súd nie je oprávnený skúmať (uznesenie najvyššieho súdu z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019)

287. K námietke porušenia práva na zákonného sudcu v odvolacom konaní prokurátor uviedol, že k tomuto nemohlo dôjsť z dôvodu, že v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. boli zákonnými sudcami všetci členovia daného senátu, pričom je potrebné rozlišovať medzi predsedom senátu ako vyššou sudcovskou funkciou a pojmom predsedu senátu, ktorý predsedá v konkrétnej veci. Tým, že sudca JUDr. Peter Štíft bol vymenovaný do vyššej sudcovskej funkcie predsedu senátu po napadnutí trestnej veci obvineného, došlo v rámci senátu k rozšíreniu okruhu osôb, ktoré mohli v trestnej veci obvineného predsedáť. Ďalej uviedol, že k ustanoveniu sudcu do vyššej sudcovskej funkcie predsedu senátu dochádza počas účinnosti rozvrhu práce, a to okamihom vymenovania predsedom súdu, preto Opatrenie č. 4 predsedu najvyššieho súdu sp. zn. Spr 846/2022 len zosúladovalo skutočný stav s textom rozvrhu práce, a to bez zmeny v osobe zákonného sudcu. Prokurátor v tejto súvislosti uviedol, že podľa § 16 ods. 2 v spojení s poslednou vetou § 18 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. má každý predseda senátu právo predsedáť vo veci, ktorá mu bola pridelená ako sudcovi spravodajcovi.

288. Právnu kvalifikáciu skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku považoval prokurátor za správnu s odôvodnením, že pokiaľ obvinený v pozícii nadriadeného prokurátora nebol oprávnený uložiť tvz. negatívny pokyn k nepodaniu sťažnosti, uvedené nemožno vykladať ako okolnosť vylučujúcu prvok moci a rozhodovania, keďže úplatok môže byť poskytnutý a prijatý aj za úkon verejného činiteľa non

lege artis.

289. Ani ostatné dovolacie námietky nepovažoval prokurátor za dôvodné s tým, že postup konajúcich súdov považoval za súladný so zákonom, navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

290. Na vyjadrenie prokurátora reagoval obvinený písomným podaním, v ktorom ku komunikácii príslušníkov NAKA v skupine nazwanej W. uviedol, že ju obstaral prostredníctvom svojich obhajcov nahliadnutím do spisu vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 1 T 11/2021 a doplnil, že je súčasťou vyšetrovacích, resp. súdnych spisov vo viacerých trestných veciach, ku ktorým má on, resp. jeho obhajcovia zákonný prístup, ako napr. trestná vec vedená na ÚIS pod sp. zn. ČVS: UIS-64/OPOZ-2022, kde má postavenie poškodeného. Ďalej dodal, že predmetná komunikácia bola extrahovaná z mobilného telefónu kpt. Mgr. O. D. a je ako dôkaz súčasťou trestného konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 6 T 2/2022. Ako vyplýva z rozsudku súdu prvého stupňa z 18. júla 2023, sp. zn. 6 T 2/2022 kpt. Mgr. O. D. svoj mobilný telefón vydal 14. apríla 2021 v trestnej veci vedenej na ÚIS pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, pričom 21. decembra 2022 bol prevzatý vyšetrovateľom do konania vedeného pod ČVS: PPZ-284/NKA-VY3-2021 s tým, že samosudca ho do konania prevzal uznesením z 11. júla 2023, sp. zn. 6 T 2/2022 podľa § 92 Trestného poriadku.

291. K vyjadreniu prokurátora, ktorý ku komunikácii príslušníkov NAKA uviedol, že má neformálny charakter a v nej použité hodnotiace komentáre neboli vážne mienené, pričom prejavy v nej zaznamenané sú zámerne prehnané, uviedol, že ide len o vlastné hodnotiace úsudky prokurátora ako osoby, ktorá nemá absolútne žiadnu spojitosť s predloženou komunikačnou skupinou a ani s jej členmi v kontexte tohto trestného konania. Ďalej uviedol, že predložená komunikácia zachytáva opakované vyjadrenia vyšetrovateľa Z. Ď., ktorý sa spomedzi všetkých príslušníkov NAKA opakovane, najagresívnejšie a najvulgárnejšie vyjadroval na adresu jeho osoby, ako aj k osobám jeho obhajcov. Podľa názoru obvineného predložená komunikácia zachytáva vnútorný postoj príslušníkov NAKA a absenciu subjektívnej nestrannosti k jeho osobe, ako aj k osobám jeho obhajcov, a to bezprostredne v súvislosti so spôsobom jeho obhajoby a jeho obhajobnými tvrdeniami, a to v počiatku trestného konania. Príslušníci NAKA, resp. vyšetrovateľ Z. Ď. vyjadrili svoj doslova dehonestujúci, vulgárny a až nenávistný postoj nielen k jeho osobe a osobám jeho obhajcov, ale aj k jeho ďalšej obhajobe.

292. Obvinený ďalej uviedol, že expresívne, zaujaté a antagonistické vyjadrenia Z. Ď. proti jeho osobe našli odraz aj v ním realizovaných úkonoch trestného konania, a to v podnete z 23. októbra 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 na podanie návrhu na vzatie jeho osoby do väzby, kde použil rovnaké slovné spojenie „...napľutím do očí poškodeného, ktorý sa s dôverou obrátil na orgány činné v trestnom konaní...“, ako v predmetnej komunikácii, kde vo vzťahu k návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby v reakcii na vyšetrovateľa O. Č. uviedol: „Trochu ma sklamal, že vynechal to, ako Ti D. napľul do očí, keď si hľadal pomoc a ochranu“. Uviedol ďalej, že vyšetrovateľ Z. Ď. direktívne vyjadrenia o jeho vine použil v počiatku trestného konania, pričom v ďalšom priebehu konania všetky jeho dôkazné návrhy zamietol s odôvodnením, že sú nedôvodné a neopodstatnené, vykonal výsluch svedka A. D. 12. apríla 2021 v paralelne vedenom trestnom konaní pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, čím znemožnil jemu, ako aj jeho obhajcom účasť na výsluchu tohto svedka a zároveň tohto svedka pred jeho výsluchom sugestívne poučil tak, že mu oznámil, že listiny označené v bode II.2 napadnutého rozsudku mal JUDr. A. odovzdať obvinený. V tejto súvislosti obvinený upozornil, že príslušníci NAKA udržiavali nadštandardný vzťah so spolupracujúcim obvineným A. Y., ktorý im po hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021 telefonoval a referoval priebeh jeho výsluchu.

293. Vysvetlil, že komunikácia týkajúca sa „napľutia do očí“ sa týkala skutku prípravy vraždy vyšetrovateľa Mgr. O. Č., pričom v predmetnej trestnej veci bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že sa skutok nestal a v tejto súvislosti uviedol, že kpt. Mgr. O. D. opakovane vypovedal v iných trestných veciach, že trestné konanie v predmetnej veci bolo vyfabulované, o čom príslušníci NAKA mali mať vedomosť. Podľa názoru obvineného preto vyjadrenia vyšetrovateľa Z. Ď. uvedené v podnete na jeho väzobné stíhanie, nie sú len komunikačným štýlom príslušníkov ozbrojeného bezpečnostného zboru,

resp. nadnesenou komunikáciou.

294. Obvinený vyjadril názor, že negatívne nastavenie Z. Ď. voči jeho osobe, ako aj jeho obhajcom dokazuje aj výpoveď kpt. Mgr. O. D. na hlavnom pojednávaní konanom 4. októbra 2023 v trestnej veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 14 T 12/2021, kedy opísal tabuľu v kancelárii vyšetrovateľov, na ktorej bol človek prepichujúci veľrybu, pričom vyšetrovatelia Č. a Ď. sa vyjadrovali, že konečne môžu prepichnúť aj jeho, zarezať ho, zabiť ho. Dotknutý svedok tiež vypovedal, že menovaní vyšetrovatelia vulgárne hovorili o jeho obhajcoch, pričom sa vyjadrili, že sú mladí a neskúsení a aj tak ich všetkých zavrú, lebo sú neschopní advokáti.

295. Zároveň obvinený poukázal na to, že závažnosť komunikácie príslušníkov v komunikačnej skupine W. si zjavne uvedomovali aj samotní príslušníci NAKA, čo potvrdzujú zvukové záznamy z nasadenia informačno-technických prostriedkov z kancelárie vyšetrovateľa O. Č. z 24. a 25. mája 2021, z ktorej (komunikácie) vyplýva okrem iného aj záujem JUDr. L. B., neskoršieho riaditeľa NAKA na tom, aby si všetci príslušníci NAKA vymazali komunikačnú skupinu W.Č. zo svojich telefónov, keďže mali vedomosť o tom, že kpt. Mgr. O.Á. D. vydal svoj mobilný telefón do trestného konania. Podľa názoru obvineného je z kontextu rozhovoru medzi O.Á. Č. a JUDr. L. B. zrejmé, že sú si obaja vedomí toho, že komunikácia W. obsahuje správy, ktoré by mohli byť hodnotené negatívne. Sami príslušníci NAKA si predmetnú komunikáciu mali vymazávať a vopred sa koordinovať v tvrdeniach, ako by toto mazanie v prípade potreby vysvetľovali. Z uvedeného vyvodil obvinený záver, že pokiaľ bola táto komunikácia len neformálna a obsahovala len nie vážne mienené a zámerne prehnané komentáre, nebolo potrebné ju vymazávať.

296. Tolerovanie namietaných a im obdobných vyjadrení a postojov príslušníkov PZ voči obvinenému a jeho obhajcovi by, podľa názoru obvineného, viedlo v trestnoprávnej praxi k neudržateľnému stavu, kedy by sa takéto prejavy stali súdmi tolerovaným štandardom. Obvinený zároveň uviedol, že negatívne a antagonistické nastavenie príslušníkov PZ k obvinenému a jeho obhajcovi negatívne ovplyvňuje celý priebeh trestného konania a bráni objektívnemu zisteniu skutkového stavu.

297. K argumentácii prokurátora o zostupnej tolerancii vzťahu úradných osôb k obvinenému, resp. jeho obhajcovi obvinený uviedol, že hodnotenie nestrannosti úradných osôb a ich vzájomné vzťahy nemožno hodnotiť výlučne z prokurátorom prezentovanej zostupnosti, pretože pokiaľ dôvody zaujatosti dosahujú intenzitu, akú prezentovali príslušníci NAKA svojimi vyjadreniami k jeho osobe, ako aj k osobám jeho obhajcov, nemožno takýto dôvod zaujatosti klásť do úzadia za prokurátorom prezentovaný kvalitatívny rozdiel vzťahov medzi orgánmi činnými v trestnom konaní a obhajcom, resp. obvineným poukazujúc pritom na nález ústavného súdu zo 7. marca 2024, sp. zn. I. ÚS 74/2023, v ktorom ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska sudcovskej nestrannosti považoval za potenciálne neprípustné vyjadrenia sudcu na adresu obvineného a zároveň obhajcu v trestných konaniach ako „mafia“ a „mafia“ advokát“ alebo, že ničí život svojej partnerke, preto nemôžu existovať pochybnosti o neprípustnosti preukázaných opakovaných vyjadrení vyšetrovateľa pred viacerými osobami v súvislosti s prejednávanej trestnou vecou na jeho adresu, ako aj na adresu jeho obhajcov, v ktorých vyšetrovateľ používal najvulgárnejšie a nenávisťné označenia, pričom nechýbali ani vyjadrenia členov komunikačnej skupiny W. k jeho osobe o práni smrti a zámere uhnať ho v trestnom konaní na smrť.

298. Obvinený za zaujatého považoval aj samotného prokurátora podávajúceho vyjadrenie k jeho dovolaniu ovplyvneného faktom, že výberové konanie na pozíciu prokurátora ÚŠP GP SR absolvoval pred komisiou, ktorej predsedom bol JUDr. B. P..

299. K odkazu prokurátora na uznesenie najvyššieho súdu zo 17. októbra 2023, sp. zn. 5 Tost 28/2023 ohľadom vzťahu medzi sudkyňou Mgr. Pamelou Záleskou a novinárkou A. J. obvinený uviedol, že predmetné uznesenie sa týka inej trestnej veci, a preto nemohlo dať odpoveď na jeho argumentáciu obsiahnutú v doplnení dovolania.

300. K argumentácii prokurátora ohľadne rozsudku súdu prvého stupňa z 12. novembra 2020, sp. zn. 1

T 32/2020, ktorým bol J. D. uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona obvinený uviedol, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vo vzťahu k preukázaniu existencie zločineckej skupiny označovanej ako J. poukazovali aj na predmetný rozsudok. Z uvedeného potom vyplýva, že ak sudkyňa Mgr. Pamela Záleská považovala odsúdenie J. D. za natoľko súvisiace s trestným konaním vedeným proti nemu, že aj na predmetnom rozsudku založila svoj záver a presvedčenie o jeho vine a existencii zločineckej skupiny J., potom mala jednoznačne predpojatý postoj a zároveň motív, resp. záujem zostať konzistentná so svojim vlastným už skôr vydaným rozsudkom. V tejto súvislosti obvinený poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 20. septembra 2023, sp. zn. 3 Ndt 15/2023 týkajúce sa vylúčenia sudcu JUDr. Jozefa Šutku za obdobných okolností, na aké poukazuje u sudkyne JUDr. Pamely Záleskej a na nález ústavného súdu z 23. mája 2024, sp. zn. I. ÚS 79/2024.

301. Ohľadom právnej kvalifikácii skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku k argumentácii prokurátora obvinený uviedol, že do úvahy (hoci spáchanie tohto skutku poprel) by skôr mohla prichádzať právna kvalifikácia prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, keďže v skutkovej vete v bode II.1 napadnutého rozsudku mu je kladené za vinu prijatie úplatku za to, že mal pôsobiť na prokurátorku JUDr. I. M., aby nepodala sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Z uvedeného, poukazujúc na rozsudok najvyššieho súdu z 5. septembra 2024, sp. zn. 5 To 6/2024 je potom, podľa názoru obvineného, zrejmé, že mu je kladené za vinu prijatie odmeny nie za jeho vlastné konanie, resp. rozhodovanie vo veci nahradenia väzby Ing. D., ale za pôsobenie na zastupujúcu prokurátorku JUDr. I. M., aby nepodala sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa.

302. Obvinený vyjadril nesúhlas s argumentáciou prokurátora k nekonaniu o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu poukazujúc na nález ústavného súdu z 25. júla 2024, sp. zn. IV. ÚS 281/2024 a namietal, že sudkyňa na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021 jeho návrh na odňatie a prikázanie veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici vybavila arbitrárne vyjadrením, že niet žiadnej takej skutočnosti, ktorá by bola spôsobilá vyvolať konanie o vylúčení konkrétne jej samotnej, z čoho vyplýva, že jeho návrh hodnotila výlučne v intenciách námietky zaujatosti jej samej.

303. Proti napadnutému rozsudku podal dovolanie, na podnet obvineného, v jeho prospech, aj minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), ktorý namietal, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 7, ods. 9 až ods. 11 a ods. 14 Trestného poriadku, § 119 ods. 1 a ods. 3 Trestného poriadku, § 272 ods. 3 Trestného poriadku a § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku v neprospech obvineného.

304. Minister spravodlivosti vyjadril názor, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s vykonanými dôkazmi a dôvodnými pochybnosťami z nich vzniknutými, pričom skutkové zistenia najvyššieho súdu nemajú obsahovú spojitosť s dôkazmi a nevyplývajú zo žiadneho logicky prijateľného spôsobu ich hodnotenia, dokonca niekedy sú opakom toho, čo z nich vyplýva. Nesprávna realizácia priebehu dôkazného konania mala, podľa názoru ministra spravodlivosti, za následok porušenie základných práv a slobôd obvineného tým, že (i) dôkazné prostriedky, ktoré obhajoba navrhla vykonať orgány činné v trestnom konaní a súdy bez náležitého odôvodnenia zamietli, (ii) dôkazy vykonané v konaní neboli zohľadnené v odôvodnení meritórneho rozhodnutia pri ustálení jeho skutkového základu, t. j. súdy ich neurobili predmetom svojich úvah a hodnotenia, (iii) z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na druhej strane a (iv) skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

305. K svedkom vypočúvaným v priebehu trestného konania minister spravodlivosti uviedol, že uznanie viny je založené výlučne na výpovediach svedkov so špecifickým postavením, pričom ich špecifický status determinuje odlišný prístup pri hodnotení ich vierohodnosti, keďže páchali rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť a za ich výpovede proti obvinenému sa im poskytli nie nevýznamné výhody pri posudzovaní ich trestnej činnosti.

306. Minister spravodlivosti ďalej uviedol, že pri oboch skutkoch, zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný vinným, odvolací súd oprel svoje rozhodnutie o jediný priamy dôkaz, a to výpoveď svedka JUDr. Ľ. A., ktorý má postavenie „kajúcnika“ vo viacerých trestných konaniach, v ktorých je sám trestne stíhaný a hrozia mu vysoké tresty, pritom podpornými dôkazmi verifikujúcimi výpoveď tohto svedka boli v prípade prvého skutku výpovede svedka A. Y., ktorý je taktiež spolupracujúcou osobou aj v iných trestných veciach a svedka L. I. majúceho taktiež postavenie „kajúcnika“, ktorý bol z dôvodu úmrtia vypočutý len v prípravnom konaní, v prípade druhého skutku sú podpornými dôkazmi výpovede dvoch svedkov „z počutia“ (L. I. a A. D.), pričom s výnimkou JUDr. I. M. (prvý skutok) ostatní svedkovia - prokurátori ÚŠP GP SR nemali vedomosť o skutkoch a uvádzali iba svoje subjektívne názory vo vzťahu k skutkom a k osobe obvineného.

307. Odvolaciemu súdu minister spravodlivosti vytýkal, že sa náležite nezaoberal procesným postavením a s tým súvisiacou hodnovernosťou svedkov JUDr. Ľ. A., A. Y. a L. I. majúcich postavenie svedkov - kajúcnikov, najväčším rizikom výpovedí ktorých je ich objektivita, ktorá môže byť deformovaná vlastnými motívmi. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné venovať zvýšenú pozornosť posudzovaniu vierohodnosti tejto kategórie svedkov a k jej hodnoteniu je nutné pristupovať zvlášť obozretne.

308. Minister spravodlivosti preto uviedol, že súdy mali preveriť všetky aspekty „dohôd o spolupráci“ svedkov - kajúcnikov vrátane ich zákonnosti a vierohodnosti a tieto sa mali v koncentrovanej, ale zrozumiteľnej a spätne verifikovateľnej podobe stať súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa a ani odvolací súd však, podľa názoru ministra spravodlivosti, žiadnym spôsobom nevyhodnotili „dohody o spolupráci“ s dotknutými svedkami a z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, v koľkých trestných konaniach títo svedkovia majú postavenie spolupracujúcich osôb a aké výhody sú im v konečnom dôsledku poskytované.

309. Všeobecné a abstraktné tvrdenie odvolacieho súdu, že svedkovia svojimi výpoveďami kriminalizujú sami seba, nepovažoval minister spravodlivosti za také hodnotenie, ktoré by zodpovedalo zvýšeným nárokom hodnotenia vzhľadom na ich špecifické postavenie.

310. K svedkovi A. Y. minister spravodlivosti uviedol, že tento svedok je od 28. októbra 2010 stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, od 16. apríla 2020 za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona a iné a od 25. januára 2007 za obzvlášť závažný zločin vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a iné, teda za tri závažné trestné činy, za ktoré mu hrozí trest odňatia slobody na 20 až 25 rokov. Ohľadom uvedených trestných činov bolo dotknutému svedkovi 10. februára 2022, na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora, prerušené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému a za zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona vyšetrovateľ, po predchádzajúcom súhlase prokurátora, 22. októbra 2020 dočasne odložil vznesenie obvinenia.

311. Minister spravodlivosti poukázal na to, že svedok A. Y. bol vzatý do väzby 30. októbra 2019, pričom prepustený na slobodu bol príkazom prokurátora ÚŠP GP SR z 30. októbra 2020. Z predložených listinných dôkazov, podľa názoru ministra spravodlivosti nie je zrejmý rozsah prisľúbených výhod, pričom prvou výhodou bolo pravdepodobne jeho prepustenie z väzby potom, ako poskytol prvú „ucelenú“ výpoveď proti obvinenému. Upozornil, že svedok A. Y. v prípravnom konaní vypovedal šesťkrát a na hlavnom pojednávaní dvakrát, svedkovi bol jeho majetok zaistený prokurátorom ÚŠP GP SR až 26. januára 2022, teda po roku od jeho prepustenia z väzby, čo možno považovať tiež za istú formu skrytej výhody. Všeobecné hodnotenie výpovede tohto svedka a výhod, ktoré mu môžu alebo už boli poskytnuté, je preto podľa ministra spravodlivosti nedostatočné pre posúdenie vierohodnosti jeho výpovede.

312. K svedkovi Ľ. A. minister spravodlivosti uviedol, že od 17. septembra 2020 je stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné a obzvlášť

závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a od 22. októbra 2020 za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, všetko pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, z ktorého konania bol obvinený 27. októbra 2020 vylúčený na samostatné konanie. Dotknutý svedok je od 9. novembra 2020 stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, všetko pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020, pričom pred vznesením obvinenia bolo tomuto svedkovi 5. novembra 2020 dočasne odložené vznesenie obvinenia a po vznesení obvinenia bola jeho trestná vec 19. novembra 2020 vylúčená z konania vedeného pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 a súčasne spojená s trestnou vecou vedenou pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020.

313. Svedok L. A. bol vzatý do väzby 19. septembra 2020 a prepustený na slobodu bol príkazom prokurátora ÚŠP GP SR z 13. novembra 2020. Za trestné činy, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie 17. septembra 2020, mu hrozí trest odňatia slobody 10 až 20 rokov, pričom nie je zrejmé, aké výhody boli tomuto svedkovi zo strany orgánov činných v trestnom konaní poskytnuté okrem jeho prepustenia z väzby po jeho výpovedi z 2. novembra 2020 a okrem toho, že k zaisteniu jeho majetku vznesením prokurátora ÚŠP GP SR došlo až 28. januára 2021. Dotknutý svedok je tiež s vysokou pravdepodobnosťou „korunným“ svedkom aj v trestnej veci, z ktorej bol 19. novembra 2020 vylúčený na samostatné konanie.

314. Odvolaciemu súdu minister spravodlivosti vyčítal, že skutočnostiam ohľadom svedka L. A. pri hodnotení vierohodnosti jeho výpovede nevenoval náležitú pozornosť, pritom dotknutý svedok nemá postavenie spolupracujúcej osoby podľa Trestného poriadku, ale je len vylúčený na samostatné konanie v dvoch trestných veciach, v ktorých sa mu zmenilo procesné postavenie z obvineného na svedka. Postavenie tohto svedka je tak neisté, keďže na rozdiel od spolupracujúcej osoby mu nemôžu byť poskytnuté zákonné benefity, preto z tohto pohľadu je, podľa názoru ministra spravodlivosti, predpoklad tendenčnosti jeho výpovede ešte vyšší.

315. K svedkovi L. I. minister spravodlivosti uviedol, že bol od 17. septembra 2020 stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a od 22. októbra 2020 pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, pokračovací zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona a iné, všetko pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, z ktorého bol obvinený 27. októbra 2020 vylúčený na samostatné konanie. Tomuto svedkovi bolo 9. novembra 2020 v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 vznesené obvinenie pre pokračovací prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona potom, ako mu 5. novembra 2020 bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia.

316. Dotknutý svedok bol vzatý do väzby 30. septembra 2020 a prepustený na slobodu bol príkazom prokurátora ÚŠP GP SR z 11. decembra 2020. Z dôvodu úmrtia bolo trestné stíhanie tohto svedka uznesením ÚŠP GP SR z 12. marca 2021 zastavené.

317. Minister spravodlivosti ďalej uviedol, že L. A. a L. I. boli najskôr stíhaní spoločne s obvineným v procesnom postavení obvinených, až následne boli vypočutí ako svedkovia a hoci ich výpovede v procesnom postavení obvinených a následne svedkov nebolo možné na hlavnom pojednávaní konfrontovať, odvolací súd, podľa jeho názoru, opomenul hodnotiť obsah ich svedeckých výpovedí aj z aspektu ich predchádzajúceho postavenia obvineného s dopadom na posudzovanie vierohodnosti ich výpovedí. Podľa názoru ministra spravodlivosti mali sudy povinnosť zistiť, ktorá časť svedeckých výpovedí vychádzala z reálne prežitého deja a ktorá vychádzala, resp. mohla vychádzať z poznatkov získaných pri nahliadnutí do spisu. V tejto súvislosti minister spravodlivosti uviedol, že sám L. A. vypovedal, že niektoré informácie má zo spisu z čias, keď bol obvinený, preto bolo úlohou odvolacieho

súdu podrobiť kritickému hodnoteniu výpovedí svedkov - kajúcnikov aj v kontexte možného prispôsobenia ich výpovedí preštudovanému spisovému materiálu v čase, keď boli v postavení obvinených a mali možnosť sa oboznámiť s výpoveďou svedka A. Y. minimálne do 27. októbra 2020, kedy bola trestná vec obvineného vylúčená na samostatné konanie.

318. K svedkovi A. Y. minister spravodlivosti poukázal na to, že prvýkrát bol v procesnom postavení svedka vypočutý 19. augusta 2020, pričom predtým (10. augusta 2020) bol vo výkone väzby navštívený vyšetrovateľom Z. Ď. na 20 minút, 11. augusta 2020 opäť Z. Ď. a ďalšími štyrmi pracovníkmi NAKA na cca 1 hodinu, pričom ďalší výsluch svedka sa konal 11. septembra 2020, kedy odpovedal iba na otázky vyšetrovateľa Z. Ď..

319. Minister spravodlivosti ďalej uviedol, že vo všeobecnosti platí, že vina môže byť uznaná aj na základe výpovede kajúcnika, a hoci taká výpoveď môže byť ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú výhodu, taká osoba nevie, s akými dôkazmi bude jej výpoveď konfrontovaná. Uvedené však neplatilo o výpovediach svedkov L. A. a L. I., pretože títo v čase ich výpovedí v procesnom postavení svedka vedeli, s ktorými dôkazmi budú konfrontovaní, a to s vlastnými výpoveďami a zároveň s výpoveďou svedka A. Y., s ktorou mali možnosť sa oboznámiť v procesnom postavení obvinených v predmetnej trestnej veci.

320. Podľa názoru ministra spravodlivosti nie je bez významu ani možné manipulovanie trestných konaní vyšetrovateľmi a operatívnymi pracovníkmi NAKA, odbor Bratislava, kde jedným z nich je aj vyšetrovateľ Z. Ď. s tým, že v prejednávanej veci mohlo dôjsť k manipulácii výpovedí L. I. A., L. I. a A. Y., pričom podozrenie z takéhoto konania už nie je len v rovine trestného oznámenia, ale aj vzneseného obvinenia, preto bolo nevyhnutné, aby sa súdy so súvisiacim vyšetrovacím spisom, pre účely hodnotenia vierohodnosti označených svedkov, oboznámili.

321. Minister spravodlivosti ďalej vo vzťahu k zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (skutok 1 výroku I. napadnutého rozsudku) uviedol, že v rovine jeho objektívnej stránky popísanej spôsobom ako „intervenoval a zabezpečil... aby nepodala... sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu“ z dokazovania na hlavnom pojednávaní, ako aj zo spôsobu ustálenia tohto skutkového deja, žiadnym spôsobom nevyplýva, že by toto konanie bolo obvinenému preukázané na úrovni dôkazného štandardu bez dôvodných pochybností.

322. Obvinený mal byť v tomto prípade usvedčovaný jediným priamym svedkom L. A. s tým, že podľa napadnutého rozsudku mali jeho výpoveď v podstatných skutočnostiach potvrdiť svedkovia L. I. a A. Y. Z ich výpovedí však, podľa názoru ministra spravodlivosti, takýto záver pri ich žiadnej možnej zmyslupnej interpretácii nevyplýva, a preto zo strany odvolacieho súdu ide o extrémny skutkový excés pri hodnotení dôkazných prostriedkov a následnom ustálení skutkového deja.

323. Minister spravodlivosti tiež poukázal na výpoveď svedka L. A., ktorý uviedol, že od obvineného mal získať informáciu, že „vec vyriešil s dozorujúcou prokurátorkou, ale nevedel, či sa to na sto percent podarí“. Podľa názoru ministra spravodlivosti tvrdenie svedka o „vybavení veci“ vyvracia, resp. minimálne relevantným spôsobom spochybňuje následná časť jeho výpovede, podľa ktorej mu mal obvinený oznámiť, že nevie, „či sa to na sto percent podarí.“ Mechanické preberanie hodnotiacich názorov svedka bez možnosti ich spätnej verifikácie a vnútorná rozporuplnosť jeho výpovede o údajnom vyriešení veci, ale nie „na sto percent“, je podľa názoru ministra spravodlivosti takej intenzity, že diskvalifikuje relevanciu celej výpovede svedka vo vzťahu k ustáleniu časti objektívnej stránky trestného činu.

324. Skutková podstata trestného činu podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je zároveň normatívne konštruovaná tak, že jeho páchanie predpokladá, že rovina jeho subjektívnej a objektívnej stránky bude prepojená s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Z výpovede L. A. však, podľa názoru ministra spravodlivosti, vyplýva, že poskytnutie údajného úplatku nikdy nebolo predmetom akejkoľvek komunikácie medzi obvineným a svedkom a zároveň z výpovede tohto svedka nevyplýva, že by

obvinený mal mať vedomosť, za čo konkrétne mala byť svedkom tvrdená čiastka poskytnutá. Z uvedeného je potom zrejmé, že zo skutkového hľadiska úplne absentuje preukázanie subjektívnej stránky u obvineného - jeho vedomostnej zložky, že údajne poskytnutá finančná čiastka súvisela s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, čo je zvýraznené aj tým, že podľa výpovede tohto svedka mal byť obvinený prekvapený pri údajnom odovzdávaní úplatku.

325. Minister spravodlivosti tiež namietal, že pokiaľ súd prvého stupňa k úplatku vo výške 50 tis. EUR uviedol, že tento predstavoval „neočakávanú a nepožadovanú odmenu“, odvolací súd poskytol vlastnú interpretáciu, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, keď konštatoval, že „vyjadrenie, že malo ísť o neočakávanú a nepožadovanú odmenu treba chápať v tom smere, že obvinený sám z vlastnej iniciatívy nemal požadovať dané finančné prostriedky, ale tieto mu boli ponúknuté za to, že zabezpečí nepodanie sťažnosti v prípade, že súd rozhodne o prepustení Ing. D. z väzby pri jej nahradení.“ Uvedený konštrukt odvolacieho súdu nie je ani priamo a ani nepriamo potvrdzovaný žiadnymi dôkaznými prostriedkami, preto zmyslupnosť a dôvodnosť tejto úvahy nie je ani spätne verifikovateľná a tým preskúmateľná. Keďže žiaden zo svedkov nevypovedal o tom, že by obvinenému ponúkol finančné prostriedky za zabezpečenie nepodania sťažnosti, je následné subjektívne polemizovanie odvolacieho súdu o dôvodoch, prečo sa obvinený ako verejný činiteľ mohol dopustiť takého konania, podľa názoru ministra spravodlivosti, iba súborom domnienok a hypotéz bez relevantnej opory vo vykonanom dokazovaní, pričom popri hypotéze odvolacieho súdu je možné rovnocenne argumentačne postaviť aj iné racionálne verzie zdôvodnenia údajného prekvapenia obvineného, ktoré však odvolací súd neurobil predmetom svojich alternatívnych úvah a ich následného kritického hodnotenia, ale prijal len jednu verziu, ktorá bola zároveň tou najnepriaznivejšou pre obvineného, čo je v rozpore so zásadou *in dubio pro reo*.

326. K argumentácii odvolacieho súdu o relevancii výpovedí svedkov L. I. a A. Y. vo vzťahu k potvrdzovaniu relevantných skutočností vo výpovedi svedka Ľ. A. minister spravodlivosti uviedol, že podstatné skutkové okolnosti sa z povahy vecí môžu viazať iba k tým znakom, ktoré sú významné z pohľadu skutkovej podstaty trestného činu. Keďže svedkovia L. I. a A. Y. mohli vnímať iba tie deje, ktoré časovo a vecne predchádzali možnému spáchaniu skutku, konštatovanie najvyššieho údu o potvrdení výpovede svedka Ľ. A. v rovine podstatných okolností nemá a nemôže mať oporu vo vykonanom dokazovaní. Minister spravodlivosti doplnil, že svedkovia L. I. a A. Y. len reprodukovali to, čo sa dozvedeli od svedka Ľ. A., pričom takáto skutková tautológia (nepriami svedkovia potvrdzujú skutkovú verziu uvádzanú priamym svedkom, ale z informácií, ktoré sa dozvedeli iba od neho) je v procese ustálenia skutkového stavu úplne bezpredmetná, lebo z povahy vecí nemôže viesť k potvrdzovaniu relevancie v rovine vierohodnosti výpovede priameho svedka.

327. Minister spravodlivosti ďalej poukázal na to, že obhajoba opakovane namietala rozpory vo výpovediach svedkov Ľ. A., L. I. a A. Y. v časových, miestnych i ďalších skutkových súvislostiach, ktoré mali predchádzať údajnému osloveniu obvineného svedkom Ľ. A., pričom svedkovia odlišne popisovali aj skutkový dej, ktorý nastal po prepustení Ing. Ľ. D. z väzby, avšak súd prvého stupňa a ani odvolací súd podrobne neporovnali jednotlivé tvrdenia týchto svedkov, aby mohli dospieť k racionálnemu, konzistentnému a logickému záveru, že výpovede týchto svedkov sú v rozhodujúcich častiach priebehu skutkového deja dôveryhodné, ale uspokojili sa iba so všeobecným odôvodnením, že rozpory sú výsledkom vplyvu plynutia času na pamäťovú stopu, pričom okolnosti plynutia času a vplyv na pamäťovú stopu, prípadne prirodzené vyplňanie zabudnutých udalostí vlastným vyplňaním týchto medzier už predmetom svojich úvah neurobili.

328. Skutkové zistenie, že zo strany obvineného malo dôjsť k vydaniu pokynu vo vzťahu k zastupujúcej prokurátorky, obsahom ktorého mala byť inštrukcia nepodať sťažnosť voči uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o prepustení Ing. Ľ. D. z väzby a prijatí peňažnej záruky, je, podľa názoru ministra spravodlivosti, v rozpore s vykonanými dôkazmi a z tohto dôvodu absentuje aj existencia príčinnej súvislosti medzi tvrdeným úplatkom a „činnosťou“ obvineného spočívajúcej vo vydaní pokynu, keďže táto činnosť nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

329. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tomto smere, podľa názoru ministra spravodlivosti,

nekonzistentné a nekonzistentné sú aj dôkazy, ktoré boli predmetom úvah odvolacieho súdu pri ustálení toho, čo v skutočnosti obvinený uviedol zastupujúcej prokurátorky. Zastupujúca prokurátorka vo svojej výpovedi na jednej strane spomína pokyn obvineného ako jej nadriadeného nepodať sťažnosť, na druhej strane poukazuje na svoj úradný záznam, podľa ktorého jej obvinený povedal, že v prípade, že by súd prijal peňažnú záruku, môže toto rozhodnutie akceptovať a nepodať sťažnosť. V súvislosti s posudzovaním, či išlo o bezpodmienečný pokyn obvineného alebo o vyjadrenie jeho názoru, že v prípade, ak bude vydané zákonné rozhodnutie, toto možno akceptovať a nepodať proti nemu sťažnosť minister spravodlivosti namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého zo strany obvineného išlo o pokyn nepodať sťažnosť. Z obsahu úradného záznamu totiž vyplýva, že obvinený zastupujúcej prokurátorky nevydal žiaden pokyn, obsahom ktorého by bola povinnosť konať či nekonať určitým spôsobom, pretože obvinený vyjadril len možnosť konať jedným z viacerých zákonom predpokladaných spôsobov.

330. Minister spravodlivosti taktiež namietal, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nekonzistentne používa pojmový aparát, ktorým kvalifikuje konanie obvineného. Z časti odôvodnenia totiž vyplýva, že ide len o akési usmernenie a z inej časti vyplýva, že ide o pokyn, prípadne iba o vyjadrenú možnosť nepodať sťažnosť, čo ponecháva zastupujúcej prokurátorky autonómnu sféru pri jej rozhodovaní. Nekonzistentný pojmový aparát a jeho významová rovina nie je nijakým zmysluplným spôsobom prepojená na časti skutkovej vety, podľa ktorej mal obvinený u zastupujúcej prokurátorky intervenovať a zabezpečiť tak nepodanie sťažnosti. Bez ohľadu na uvedené je však, podľa názoru ministra spravodlivosti, v okolnostiach danej vety zrejmé, že obvinený zastupujúcej prokurátorky neudelil bezpodmienečný príkaz nepodávať sťažnosť, ktorým jediným postupom by zabezpečil nepodanie sťažnosti, naopak celkom zjavne jej ponechal možnosť správať sa zákonom predvídaným spôsobom, a to podľa jej vlastného uváženia. Zastupujúca prokurátorka pritom vypovedala, že nemala vnútornú výhradu k nevyužitiu práva podať sťažnosť s tým, že zo zápisnice o výsluchu obvineného Ing. Ľ. D. z 21. júla 2017 vyplýva, že zastupujúca prokurátorka sa vo vzťahu k žiadosti Ing. Ľ. D. pridržiavala stanoviska, ktoré prezentoval prokurátor v rámci predchádzajúceho výsluchu a rozhodnutie vo vzťahu k peňažnej záruke ponechala na zváženie súdu prvého stupňa.

331. Aj z výsluchu svedka O. Č., v tom čase generálneho prokurátora, vyplýva, že nemá vedomosť o pokyne obvineného nepodať sťažnosť, pretože o tom neexistuje žiaden relevantný záznam, pričom taký pokyn by bol negatívny, ktorý by zastupujúca prokurátorka bola povinnosť odmietnuť, pretože by bol v rozpore so zákonom.

332. K svedkovi JUDr. O. E. minister spravodlivosti uviedol, že tento vo výpovedi vyjadril výlučne subjektívne pocity k veci a nie relevantné skutkové tvrdenia a rovnako tomu je aj v prípade svedka JUDr. A. S., ktorý bol v tom čase na dovolenke a informácie mal len z počutia. Pokiaľ ide o ostatné listinné dôkazy, na ktoré poukázal odvolací súd, podľa ministra spravodlivosti nemajú súvis s predmetom konania.

333. Záver odvolacieho súdu o naplnení skutkovej podstaty trestného činu podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona vyznieva, podľa názoru ministra spravodlivosti, nepresvedčivo a na ujmu obvineného, pričom postup odvolacieho súdu pri zisťovaní skutkového stavu sa vyznačuje predovšetkým porušeniami v rovine deformovaných a opomenutých dôkazov, porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov, ako aj prítomnosťou extrémnych skutkových excesov, keďže z vykonaných dôkazov dospel k záveru, ktoré z nich pri ich žiadnej zmysluplnej interpretačnej alternatíve nevyplývali.

334. Vo vzťahu k neakceptovaniu návrhov obvineného na doplnenie dokazovania minister spravodlivosti poukázal na návrh vypočuť Z. I., ktorého svedok A. Y. označil ako osobu, ktorá mu zadala úlohu, aby vybavil cez svoj kontakt prepustenie Ing. Ľ. D., a dala 100.000 EUR na úplatok a zároveň ako osobu, ktorá s ním komunikovala prepustenie Ing. Ľ. D. z väzby, avšak súd prvého stupňa a aj odvolací súd tento návrh odmietli bez akéhokoľvek odôvodnenia, hoci navrhovaný svedok mohol svojou výpoveďou potvrdiť alebo vyvrátiť výpoveď svedka A. Y..

335. Minister spravodlivosti ďalej poukázal na návrh obhajoby vypočuť JUDr. O. D. a JUDr. O. G. aj s poukazom na uznesenie o väzbe obvineného, v ktorom bolo odvodňované jeho ďalšie trvanie väzby z 15. júla 2021 nutnosťou vypočutia týchto svedkov, ako aj na návrh obhajoby vykonať dôkazy, ktoré by mohli objasniť, či konaním vyšetrovateľa a operatívnych pracovníkov nedošlo ku koordinácii (manipulácii) svedeckých výpovedí A. Y., Ľ. A. a L. I., pričom odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že nezistil možnosť vzájomného koordinovania výpovedí menovaných svedkov a ani motív cielene poškodiť obvinenému. V tejto súvislosti minister spravodlivosti poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu z 3. augusta 2021, sp. zn. 4 Tost 33/2021 v trestnej veci známej ako F., v ktorom najvyšší súd uviedol, že je nevyhnutné pre posúdenie dôvodnosti, a teda aj zákonnosti trestného stíhania obstarat' dôkazy z trestnej veci ČVS: UIS-171/OISZ-2021, aj keď sa prejednávaneho konania F. netýka.

336. Označení svedkovia a listinné dôkazy majú, podľa názoru ministra spravodlivosti, relevantný súvis s trestným konaním obvineného, sú spôsobilé vyvrátiť výpoveď svedka A. Y. alebo potvrdiť (manipulácia svedkov v trestnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní) tvrdené a relevantné skutočnosti, ktoré doposiaľ neboli objasňované v predchádzajúcom konaní a privodiť pre obvineného priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Minister spravodlivosti uviedol, že v trestnom konaní proti obvinenému neboli záruky súvisiace so zákazom opomenutých dôkazov rešpektované a v spojitosti s tým neboli rešpektované ani požiadavky na náležité odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti rozumného a presvedčivého ozrejmene nevykonania (nehodnotenia) obhajobou navrhovaných dôkazov, hoc vo vzťahu k týmto dôkazom neexistovali dôvody umožňujúce ich nevykonanie alebo nehodnotenie, pričom tieto dôkazy boli spôsobilé posunúť záležitosť obvineného do úplne inej skutkovej roviny, než ustálenej všeobecnými súdmi.

337. K prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona minister spravodlivosti uviedol, že obvinený je usvedčovaný jediným priamym svedkom, a to Ľ. A., z výpovede ktorého plynie, že mu mal obvinený odovzdať bielu obálku formátu A4, v ktorej boli uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci prípravy úkladnej vraždy O. Č., dva úradné záznamy operatívnych pracovníkov NAKA Bratislava a dve uznesenia súdu prvého stupňa o zamietnutí procesného sledovania osôb A. D. a Z. sudcom Z., pričom Ľ. A. uviedol, že 21. augusta 2020 po návrate z Prahy sledoval finále európskej ligy s A. D. a uvedené listiny mu ukázal.

338. Minister spravodlivosti namietal, že predmetné listiny nie sú súčasťou spisového materiálu, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej s tým, že odvolací súd bez bližšej analýzy uviedol, že výpoveď svedka Ľ. A. potvrdzujú vo výpovediach svedkovia A. D. a L. I., hoci neboli osobne prítomní pri údajnom protiprávnom konaní obvineného.

339. Vo vzťahu k svedkovi A. D., ktorý uviedol, že mu svedok Ľ. A. povedal, že predmetné listiny mu dal bývalý špeciálny prokurátor, minister spravodlivosti namietal, že nebol vypočutý v prípravnom konaní napriek tomu, že vyšetrovateľ Z. Ď. mal o jeho výsluchu z prípravného konania v inej trestnej veci súvisiacej s týmto skutkom vedomosť, navyše tento svedok uviedol, že o priebehu hlavného pojednávania v trestnej veci obvineného bol informovaný z médií a dokonca sa dva dni pred výsluchom na hlavnom pojednávaní osobne stretol so svedkom Ľ. A., ktorý mu uviedol, že má povedať iba pravdu o tom, čo sa rozprávali v auguste. Odvolací súd sa však napriek námietkam obhajoby nevysporiadal s hodnovernosťou a prípadnou (ne) zákonnosťou takéhoto výsluchu svedka a nekriticky ho vyhodnotil ako alternatívny dôkaz k priamemu svedectvu Ľ. A..

340. Minister spravodlivosti ďalej vytýkal odvolaciemu súdu, že zameral svoje úvahy pri uznaní viny obvineného na ozrejmene skutočnosti, či obvinený mohol alebo nemohol vyhotoviť kópie utajovaných skutočností bez dodržania predpísaného postupu a pre potvrdenie svojho hodnotenia neobjektívne tendenčne zredukoval a zreprodukoval výpoveď A. D., ktorej obsah je v rozpore s tým, čo odvolací súd uviedol v napadnutom rozsudku. Odvolací súd, podľa názoru ministra spravodlivosti, vytrhol z kontextu

výpovede menovanej svedkyne jej niektoré odpovede, ktoré subjektívne hodnotil, pritom z jej výpovede možno vyvodíť, že fotokópiu listín s utajovanou skutočnosťou mohol vytvoriť ktorýkoľvek z prokurátorov ÚŠP GP SR. Namietal ďalej, že skutková veta obsahuje aj listiny, ktorých obsah nebol nikdy utajovanou skutočnosťou, a preto ich prípadným prezradením nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia dôvernej a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona. Podľa názoru ministra spravodlivosti odvolací súd oprel napadnutý rozsudok o výpoveď svedka E. A., ktorý je jediným svedkom popisujúcim skutkový dej prečinu ohrozenia dôvernej a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona a ostatné dôkazy, ktoré sú v rovine domnienok a hypotéz, nekriticky vykresľuje ako potvrdzujúce výpoveď hlavného svedka.

341. Vo vzťahu k prečinu ohrozenia dôvernej a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona minister spravodlivosti ešte namietal, že obhajoba navrhovala doplniť dokazovanie výsluchom svedkov JUDr. I. I., I. Y. a A. D., ktoré mohli byť spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť výpoveď svedka E. A. a zhrnul, že pokiaľ by odvolací súd hodnotil vierohodnosť výpovede svedka E. A. s poukazom na jeho trestné stíhanie, za ktoré mu hrozí trest v rozpätí 10 až 20 rokov, ako aj na jemu poskytnuté alebo prisľúbené benefity a zohľadnil, že niektoré dôkazy, napr. výpoveď svedkyne A. D. sú v prospech obvineného, keďže kópie mohol vytvoriť ktorýkoľvek prokurátor, pričom nevypočutí svedkovia by mohli uviesť aj nové okolnosti v prospech obvineného, výsledkom vykonaných a hodnotených dôkazov mohlo byť rozhodnutie o oslobodení obvineného spod obžaloby z dôvodu nedokázania, že sa skutok stal, prípadne aplikácie zásady *in dubio pro reo*.

342. K oslobodeniu obvineného ohľadom skutku právne kvalifikovaného ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona z dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku minister spravodlivosti uviedol, že skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Výpoveď svedka A. Y. ostala osamotená bez podpory relevantných dôkazov, pričom najvyšší súd ako podporný dôkaz použil právoplatné rozsudky, ktorými bola schválená dohoda o vine a treste s viacerými obvinenými, ktorí sa priznali ku skutkom právne kvalifikovaným ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

343. Minister spravodlivosti vyjadril nesúhlas s názorom odvolacieho súdu o podpornom charaktere schválených dohôd o vine a treste ako dôkaze o existencii zločineckej skupiny, pretože taká skutočnosť neimplikuje ani existenciu zločineckej skupiny a ani nepotvrďuje pravdivosť a vierohodnosť výpovede svedka A. Y., pretože v konaní o dohode o vine a treste súd schvaľuje skutok, ku ktorému sa obvinený priznal, čo samo osebe nedokazuje priebeh alebo existenciu skutočností v trestnom konaní vedenom nezávisle od konaní, kde sa dohoda o vine a treste uzatvorila. Podľa názoru ministra spravodlivosti ak chceli súdy dokazovať existenciu zločineckej skupiny, mali za tým účelom vykonať orientované dokazovanie, predovšetkým k jej personálnemu zloženiu, štruktúrovanosti a ďalším jej zákonným znakom.

344. Ku skutku 1 výroku II napadnutého rozsudku minister spravodlivosti uviedol, že obhajoba navrhla predvolať a vypočuť viacerých svedkov, ktorí sú stíhaní za členstvo v údajnej zločineckej skupine a zabezpečiť zápisnicu o výsluchu obvineného A. A. z iného trestného konania, ktorý je uvedený v skutkovej vete, avšak v čase vedenia tohto konania bol nebohý, no ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa s návrhom obhajoby nezaoberali a neuviedli dôvody na jeho odmietnutie. Minister spravodlivosti doplnil, že existencia údajnej zločineckej skupiny J. sa dokazuje v inom trestnom konaní, v ktorom svedok A. Y. vystupuje ako spolupracujúca osoba, preto záver najvyššieho súdu o existencii tejto skupiny je svojvoľný, arbitrárny a odporujúci vykonanému dokazovaniu na hlavných pojednávaniach.

345. Ku skutku 2 výroku II napadnutého rozsudku, právne kvalifikovanému ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona minister spravodlivosti uviedol, že výlučným a jediným dôkazom verifikujúcim existenciu tohto skutku je výpoveď E. A., z výpovede ktorého vyplýva, že mu obvinený mal odovzdať časti spisového materiálu vedeného pod ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020, pričom

toto tvrdenie nie je podložené žiadnymi ďalšími relevantnými dôkazmi. Takým relevantným dôkazom nie je ani skutočnosť, že predmetné listiny boli zaistené pri domovej prehliadke u priateľky Ľ.J. A..

346. Minister spravodlivosti vytkol odvolaciemu súdu, že sa vôbec nevysporiadal s tvrdeniami obvineného, priamo odporujúcimi výpovedi svedka, podľa ktorej ho mal obvinený informovať o tom, že si nejaké osoby pýtajú od MVDr. Z. D. úplatok 600 tis. EUR v prospech svedka a že na podklade tejto informácie svedok obvineného požiadala, aby mu ohľadne tejto veci zabezpečil viacej informácií, pričom obvinený mal svedkovi odovzdať listiny, na ktorých bola pečiatka ÚŠP GP SR o ich doručení 8. apríla 2020. Obvinený totiž namietal, že z obsahu predmetných listín (pozn. zápisnica o trestnom oznámení MVDr. Z. D. z 30. decembra 2019 a uznesenie o začatí trestného stíhania z 30. marca 2020, ČVS: PPZ-91/NKA-VYS2-2020) neplynú žiadne podozrenie, že by podozrivým v súvislosti s predmetným trestným oznámením mal byť Ľ. A., keďže MVDr. Z. D. sa sťažoval na konanie pracovníkov Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej len „KUFŠ“) v období roku 2013 a svedok Ľ. A. začal vykonávať funkciu riaditeľa KUFŠ až 15. septembra 2014. S uvedenými námietkami sa odvolací súd, podľa názoru ministra spravodlivosti, vysporiadal arbitrárne, nekriticky uveril výpovedi Ľ. A., hoci existujú dôvodné pochybnosti o existencii skutku, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalších dôkazov.

347. Podľa názoru ministra spravodlivosti odvolací súd rezignoval na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, pretože nevyhodnotil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne a neurobil odôvodnené úplné skutkové zistenia týkajúce sa jednotlivých skutkov uvedených v napadnutom rozsudku, naopak hodnotil prevažne skutkové okolnosti svedčiace proti obvinenému bez vyhodnotenia okolností svedčiacich v jeho prospech a obe tieto okolnosti nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach.

348. Minister spravodlivosti preto navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, 2, 4, 7, 9 až 11 a 14 Trestného poriadku, § 119 ods. 1 a 3 Trestného poriadku, § 272 ods. 3 Trestného poriadku a § 322 ods. 1 a 3 Trestného poriadku, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku najvyššiemu súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

349. Na dovolanie ministra spravodlivosti reagoval prokurátor GP SR písomným podaním vyjadriac v ňom názor, že odvolací súd sa dôsledným a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal všetkými podstatnými aspektami výpovedí svedkov a ostatných dôkazov, ktoré v zhode s požiadavkami podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku starostlivo vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich súhrne a svoje úvahy rozsiahlym a dôsledným spôsobom zachytil v odôvodnení napadnutého rozsudku, poukazujúc pritom na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu (uznesenie zo 7. apríla 2014, sp. zn. 1 TdoV 5/2014, z 15. apríla 2020, sp. zn. 6 Tdo 44/2019, zo 7. decembra 2021, sp. zn. 2 Tdo 60/2020, z 26. júna 2014, sp. zn. 6 Tdo 23/2014 a z 20. februára 2019, sp. zn. 6 Tdo 14/2018).

350. Podľa názoru prokurátora dôvod dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nemôže byť úspešne uplatnený tým spôsobom, že minister spravodlivosti poukazuje na odvolacím súdom už riadne vyhodnotenú špecifickú postavenie svedkov a domáha sa opätovného skúmania ich vierohodnosti. Zároveň uviedol, že výpoveď svedka nemožno vyhodnotiť ako nevierohodnú len s poukazom na množstvo a obsah výhod poskytnutých spolupracujúcej osobe, keďže výhody predstavujú len jedno zo zvažovaných kritérií.

351. Prokurátor ďalej uviedol, že minister spravodlivosti namieta jednostranné hodnotenie dôkazov a nepresvedčivosť napadnutého rozsudku a napriek tomu, že v dovolaní musí konkretizovať nesprávnosť úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dotknutých dôkazov, v podstatných okolnostiach len konštatuje nedostatočné vysporiadanie sa s dôkazmi, vlastné hodnotenie dôkazného stavu pritom nepredkladá neuvádzajúc, ako mal odvolací súd vyhodnotiť ním spochybňované dôkazy a ak aj prezentuje svoje čiastkové skutkové závery o tom, že niektorá konkrétna skutočnosť nebola preukázaná, uskutočňuje tak v rozpore s výsledkami dokazovania.

352. K intervencii obvineného u prokurátorky JUDr. I. M. prokurátor poukázal na to, že tento záver nevyplýva len z výpovede svedka JUDr. A., ale aj z výsluchu dotknutej prokurátorky a listinných dôkazov, a to úradného záznamu prokurátorky z 20. júla 2017 a správy obvineného pre generálneho prokurátora SR z 25. júla 2017.

353. Za nesprávnu považoval prokurátor úvahu ministra spravodlivosti o absencii prepojenia preberania úplatku na vec všeobecného záujmu, keďže JUDr. A. mal obvinenému pri jeho odovzdávaní uviesť, za čo mu peniaze odovzdáva poukazujúc pritom na rozhodnutie R 21/2015, preto nebolo potrebné, aby bol obvinenému úplatok poskytnutý vopred.

354. Ďalej poukázal na výpoveď Mgr. A. S., ktorá bola dôkazom o tom, že obvinený klamal jednak JUDr. I. M. v tom, že je o veci Ing. D. dobre informovaný od dozorujúceho prokurátora a tiež v správe pre generálneho prokurátora SR v tom, že dozorujúci prokurátor by postupoval rovnako ako JUDr. I. M. a nepodal by sťažnosť a tiež na výpovede prokurátorov, ktorí vypovedali o spôsobe vnímania veci JUDr. I. M. a Mgr. A. S., z čoho vyplynul záver, že prípad prepustenia Ing. D. z väzby bol svojimi okolnosťami neštandardný.

355. Prokurátor zdôraznil, že samotná existencia rozporov vo výpovediach svedkov nie je automaticky dôvodom na aplikáciu zásady in dubio pro reo poukazujúc pritom na uznesenie najvyššieho súdu zo 7. apríla 2014, sp. zn. 1 TdoV 5/2014.

356. K pokynu, resp. k inej forme vplývania na zastupujúcu prokurátorku JUDr. I. M. prokurátor poukázal na záver odvolacieho súdu, podľa ktorého obvinený ako špeciálny prokurátor mohol podriadenej prokurátorky uložiť pokyn k podaniu sťažnosti, z čoho tiež podporne vyvodil prvok moci a rozhodovania. Z výpovede dotknutej prokurátorky potom odvolací súd vyvodil, že zo strany obvineného išlo o neformálne rozhodnutie a usmernenie, čo podporuje aj výraz použitý obvineným v správe pre generálneho prokurátora z 25. júla 2017, že JUDr. I. M. „upravil“ v tom zmysle, že je možné súhlasiť s tým, aby nepodala sťažnosť. Konanie obvineného potom odvolací súd vyhodnotil ako vedomé konanie a pôsobenie na podriadenú prokurátorku s klamlivými informáciami s cieľom, aby sa sama stotožnila s jeho usmernením. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd neoznačil konanie obvineného ako pokyn, ale použil výrazy „intervenovať“ a „zabezpečiť“.

357. K výhradám ohľadom oslobodzujúceho výroku prokurátor uviedol, že minister spravodlivosti sa domáha len prehodnotenia dôkazov, resp. namieta odmietnutie návrhov na doplnenie dokazovania, a to napriek tomu, že odvolací súd sa s vykonaným dokazovaním, resp. s návrhmi na doplnenie dokazovania náležite a logicky vysporiadal.

358. Prokurátor ďalej uviedol, že minister spravodlivosti v dovolaní v súvislosti s porušením § 2 ods. 2 Trestného poriadku nešpecifikoval, ktorý zásah a do akého základného práva alebo slobody obvineného mal byť nedovolený, resp. mal presahovať nevyhnutnú mieru a v súvislosti s namietaným porušením § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku nezdôvodnil, v čom také porušenie vzhlada. Za neudržateľnú považoval prokurátor argumentáciu ministra spravodlivosti, podľa ktorej mala byť porušená zásada prezumpcie neviny, keďže konajúce súdy konštatovali unesenie dôkazného bremena prokurátorom s poukazom na konkrétne usvedčujúce dôkazy.

359. Prokurátor preto navrhol, aby najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

360. Obvinený v reakcii na vyjadrenie prokurátora uviedol, že nezohľadňuje dôkazné a skutkové vady a nedostatky konania, ktoré sa priečia aj ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších vnútroštátnych, ako aj európskych súdnych autorít.

361. Vo vzťahu k rozsahu benefitov poskytnutých spolupracujúcim obvineným uviedol, že je

nevyhnutné, aby poskytnutý benefit okrem jeho legality a legitimacy zodpovedal aj kritériu proporcionality významu výpovede (svedectva) spolupracujúceho obvineného a závažnosti trestného činu, ktorého sa obvinený dopustil. Obvinený k svojmu vyjadreniu pripojil listiny, ktorými boli JUDr. E. A. poskytnuté benefity, a to:

361.1. Záznam vyšetrovateľa NAKA z 3. februára 2022, sp. zn. ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 o dočasnom odložení vznesenia obvinenia pre korupčnú činnosť JUDr. A. vo výške 40 tis. Eur, ktorý prokurátor JUDr. Šúrek napriek výzve odvolacieho súdu nepredložil, pritom takéto konanie prokurátora by podľa § 119 ods. 5 Trestného poriadku v súčasnosti zapríčinilo nepoužiteľnosť výpovede JUDr. A. ako dôkazu v tomto trestnom konaní.

361.2. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR z 10. novembra 2022, sp. zn. VII/1 Gv 154/21/1000, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie JUDr. A.F. pre korupčný skutok založený na pravidelnom prijímaní úplatku zo strany JUDr. A. z pozície riaditeľa KÚFS v období rokov 2016-2020 za krytie cigaretových obchodov, kde mal JUDr. A. prijať rádovo stovky tisíc Eur prostredníctvom Mgr. L. I., pričom základná sadzba hroziaceho trestu odňatia slobody predstavovala 10 až 20 rokov.

361.3. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR zo 4. júla 2022, sp. zn. VII/1 Gv 154/21/1000, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie JUDr. A. pre korupčný skutok založený na opakovanom prijatí úplatku JUDr. A. ako riaditeľom KÚFS v období septembra 2019 až januára 2020 v celkovej sume 300 tis. Eur, kde základná sadzba hroziaceho trestu odňatia slobody predstavovala 10 až 15 rokov.

361.4. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR zo 14. marca 2024, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, ktorým prokurátor podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku a iné prerušil trestné stíhanie JUDr. A. pre celkom 10 skutkov, kde najprísnejšia základná sadzba hroziaceho trestu odňatia slobody predstavovala 10 až 20 rokov, pričom odôvodnenie predmetného uznesenia odkazuje na trestné konanie obvineného, v ktorom bol právoplatne odsúdený na základe výpovede JUDr. A..

361.5. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR z 20. januára 2023, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie JUDr. A. pre skutky kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (skutok prepustenia Ing. D. na slobodu), z odôvodnenia ktorého vyplýva, že tento benefit bol JUDr. A. poskytnutý ako odmena za jeho výpoveď proti obvinenému v tomto trestnom konaní.

361.6. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR z 20. januára 2023, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie JUDr. A. pre skutky súvisiace s rozsiahlou daňovou trestnou činnosťou iných subjektov z pozície riaditeľa KÚFS, kde odôvodnenie poukazuje ako na dôvod zastavenia trestného stíhania JUDr. A. na svedeckú výpoveď menovaného proti obvinenému v tomto trestnom konaní.

361.7. Uznesenie prokurátora ÚŠP GP SR zo 14. júna 2022, sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie JUDr. A. pre dva skutky právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, resp. § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, kde odôvodnenie poukazuje ako na dôvod zastavenia trestného stíhania JUDr. A. na svedeckú výpoveď menovaného v tomto trestnom konaní.

361.8. Uznesenie vyšetrovateľa NAKA z 26. februára 2024, sp. zn. ČVS: PPZ-40/NKA-VY2-2022, ktorým bolo JUDr. A. vznesené obvinenie pre 5 korupčných skutkov, podstatou ktorých je dlhodobá a pravidelná korupčná činnosť JUDr. A. dosahujúca rádovo stovky tisíc Eur.

362. V tejto súvislosti obvinený poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 9. novembra 2023, sp. zn. 5

To 9/2023, v ktorom najvyšší súd uviedol, že súčasťou preverenia vierohodnosti výpovede svedka, ktorý bol pôvodne obvineným v trestnej veci obžalovaného a do procesného postavenia svedka sa dostal len preto, že jeho trestná vec bola vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie, je aj zistenie, či takému svedkovi zo strany orgánov činných v trestnom konaní boli, a ak áno v akej podobe a v akom rozsahu poskytnuté výhody.

363. Obvinený tiež upozornil na výpovede A. Y. na hlavnom pojednávaní konanom 7. júla 2021 a 16. septembra 2021, z ktorých vyplynulo, že doposiaľ nebolo začaté trestné stíhanie v korupčnej trestnej činnosti týkajúcej sa predaja pozemku na B. ul. v I. a s tým súvisiaceho úplatku vo výške 100 tis. Eur, ktorý mal odovzdať A. Y. Mgr. L. I. a ten JUDr. A., čo možno tiež považovať za benefit.

364. Uvedené tak, podľa názoru obvineného, preukazuje jeho tvrdenie, že JUDr. A. je za svedeckú výpoveď proti nemu benefitovaný príslubom úplnej beztrestnosti, pričom mu vo väzbe na prijatie úplatkov rádovo v sume stovkách tisíc Eur nikdy nebol uložený peňažný trest a ani trest prepadnutia majetku, čo zároveň preukazuje absenciu proporcionality benefitovania spolupracujúceho obvineného.

365. K rozporom vo výpovediach svedkov ku skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku obvinený uviedol, že jediným priamym dôkazom o jeho korupčnom skutku je výlučne výpoveď JUDr. A., keďže výpoveď žiadneho ďalšieho svedka a ani žiaden listinný dôkaz jeho korupčného správania nedokazuje. V tejto súvislosti opätovne upozornil na zásadné rozpory vo výpovediach svedkov A. Y., Mgr. L. I. a JUDr. L. A. týkajúce sa štátu, v ktorom malo byť vybavované prepustenie Ing. D. z väzby, ďalej času trvania vybavenia tejto záležitosti, ako aj spôsobu jej vybavenia, ktoré nemôžu byť výsledkom vplyvu plynutia času na pamäťovú stopu poukazujúcu pritom na nález Ústavného súdu Českej republiky z 22. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, podľa ktorého s ohľadom na princíp prezumpcie neviny a práva na spravodlivý proces nemožno akceptovať uznanie viny obvineného za situácie, keď jediným priamym dôkazom proti nemu je výpoveď svedka, u ktorého a priori nemožno vylúčiť akýkoľvek záujem na výsledku konania, pričom táto výpoveď je posúdená ako vierohodná iba s odôvodnením, že bola podaná pod hrozbou sankcie v prípade krivej výpovede, tiež na nález Ústavného súdu Českej republiky z 2. mája 2023, sp. zn. II. ÚS 3044/2022 a na uznesenie ústavného súdu z 23. marca 2023, sp. zn. I. ÚS 182/2023, v ktorom ústavný súd uviedol, že mnohé námietky obvineného ako sťažovateľa je možné uplatniť aj pred dovolacím súdom, a to aj vrátane nevysvetlenia podstatných okolností dotýkajúcich sa vierohodnosti a motivácie spolupracujúcich obvinených usvedčiť obvineného a nevykonania navrhovaných dôkazov bez vecného odôvodnenia.

366. K vyjadreniu prokurátora k vedomostnej zložke obvineného pri údajnom prijatí úplatku obvinený citoval z odôvodnenia napadnutého rozsudku a vyslovil názor, že jeho odôvodnenie týkajúce sa motívu, resp. pohnútky je nielenže zmätočné, ale nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, resp. je s nimi v extrémnom rozpore.

367. Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 11. decembra 2025 spojil na spoločné konanie (pod sp. zn. 1 TdoV 2/2023) trestnú vec obvineného vedenú pod sp. zn. 1 TdoV 2/2023 (o dovolaní obvineného) s trestnou vecou vedenou pod sp. zn. 1 TdoV 11/2024 (o dovolaní ministra spravodlivosti).

368. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal splnenie procesných podmienok na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným a zároveň ministrom spravodlivosti ako oprávnenými osobami [§ 369 ods. 1 Trestného poriadku a § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, v prípade obvineného po tom ako obvinený využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a v prípade ministra spravodlivosti na podnet obvineného (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

369. V rámci vecného prieskumu prejednávanej veci najvyšší súd v prvom rade zistil, že dovolanie obvineného JUDr. B. D., PhD. je opodstatnené ohľadom námietok, napĺňajúcich dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, v tom smere, že v prejednávanej veci konal a rozhodol orgán činný v trestnom konaní a sudcovia, ktorí mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania.

370. Na tomto mieste sa žiada najprv uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom (ďalej len „R“) 57/2007].

371. Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

372. Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

373. Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

374. Zmyslom dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je zabezpečiť nestrannosť a nezáujatosť trestného konania ako celku, ako aj jednotlivých úkonov vykonávaných v rámci trestného konania. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je postavené na slovnom spojení „sudca..., ktorý mal byť vylúčený...“, pričom takto formulovaná dikcia dôvodu dovolania neumožňuje dovolaciemu súdu odmietnuť dovolanie pre absenciu tohto dôvodu iba odkazom na iné rozhodnutie (-a) o ne/vylúčení sudcu. Naopak, ústavnou povinnosťou dovolacieho súdu je v záujme reálneho naplnenia práv obvineného podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru pri takto uplatnenom dôvode dovolania meritórne skúmať, či sudca (vo vzťahu ku ktorému bol tento dovolací dôvod uplatnený) ne/mal byť (teda nie či ne/bol) vylúčený z vykonávania

úkonov trestného konania (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 129/2010, I. ÚS 584/2023), pritom rovnaké východiská skúmania tohto dôvodu dovolania platia aj pre orgán činný v trestnom konaní.

375. Neutrannosť sudcu, ktorý rozhoduje spor o právo, je kľúčovou hodnotou súdnej moci. Len nestranné rozhodnutie môže byť spravodlivé (PL. ÚS 52/99). Cieľ, ktorému nezávislosť slúži, je práve neutrannosť. Neutrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale len na predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu, neobjektivismu, straníckosti). Prostredníctvom neutrannosti sudcov sa naplňajú postuláty právneho štátu, akými sú rovnosť, legitímne očakávania, právna istota, dôvera v právo, jeho neutralita či spravodlivosť. Rozhodovanie vecí zaujatým sudcom je popretím zmyslu súdnictva a práva (II. ÚS 36/2012, II. ÚS 44/2013).

376. V prípade subjektívneho hľadiska neutrannosti sa neutrannosť sudcu posudzuje podľa jeho osobného presvedčenia a správania. Skúma sa, či sudca prejavil osobnú zaujatosť v konkrétnom prípade. Pri posudzovaní sa vychádza z toho, že osobná neutrannosť sudcu je prezumovaná, pokiaľ sa tento predpoklad nevyvráti. Dôkazné a argumentačné bremeno zaťažuje ten subjekt, ktorý tvrdí, že sudca je zaujatý. Domnienku subjektívnej neutrannosti je možné vyvrátiť len objektívnym spôsobom (PL. ÚS 6/2013).

377. Objektívna neutrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne neutranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán i verejnosti. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu.

378. Pri skúmaní objektívnej neutrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať legitímne pochybnosti o neutrannosti súdu. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné „ísť ďalej než ako sa vec javí“. Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (primerane rozsudky EŠLP vo veciach Delcourt proti Belgicku, Saraiva De Carvalho proti Portugalsku).

379. Z uvedenej judikatúry EŠLP možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej neutrannosti sa musí podriať prísnejšiemu kritériu objektívnej neutrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa neutrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má určitý (nie nezaujatý) vzťah k veci. V zmysle judikatúry EŠLP však neexistuje „nepriepustná hranica“ medzi subjektívnou a objektívnou neutrannosťou, keďže správanie sudcu môže nielen vyvolať pochybnosti u nezainteresovaného pozorovateľa o jeho zaujatosti (objektívne hľadisko), ale môže spochybniť aj osobnú neutrannosť sudcu (rozsudok Veľkej komory EŠLP vo veci Kyprianou proti Cypru, sťažnosť č. 73797/01 bod 119). V niektorých prípadoch preto môže byť zložitá vyvrátiť prezumpciu subjektívnej neutrannosti a práve z toho dôvodu objektívny test ponúka ďalšie garancie (rozsudok EŠLP vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 22399/93, bod 32). Pokiaľ ide o objektívne hodnotenie neutrannosti sudcov, je potrebné sa zaoberať otázkou, či existujú overiteľné skutočnosti, ktoré môžu jeho neutrannosť spochybňovať, pričom význam môže mať aj samotné zdanie. Pri skúmaní, či existujú legitímne dôvody svedčiacie o nedostatku neutrannosti sudcu, je možné zobrať do úvahy i stanovisko obžalovaného či inej strany v trestnom konaní. Určujúcim prvkom je to, či možno považovať obavy dotknutej osoby za objektívne ospravedlniteľné (rozhodnutia EŠLP vo veciach Chmelíř proti Českej republike, Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku). Akýkoľvek sudca, voči ktorému existujú legitímne pochybnosti o nedostatku neutrannosti, nesmie vec prejednávať (rozsudok Veľkej komory EŠLP vo veci Maurice proti Francúzsku).

380. Obvinený v podanom dovolaní okrem iného namietal, že v jeho veci konal a rozhodoval zaujatý sudca odvolacieho súdu JUDr. Peter Hatala, a to napriek tomu, že najvyšší súd ako súd sťažnostný v odvolacom konaní dotknutého sudcu uznesením z 3. februára 2022, sp. zn. 2 TdoVS 1/2022, z vykonávania úkonov trestného konania v prejednáwanej trestnej veci obvineného nevylúčil, potom čo na

podklade sťažnosti prokurátora zrušil uznesenie odvolacieho súdu zo 4. januára 2022, sp. zn. 5 To 11/2021 o vylúčení sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v časti týkajúcej sa JUDr. Petra Hatalu.

381. V odvolacom konaní (sp. zn. 5 To 11/2021) zaujatosť sudcu JUDr. Petra Hatalu namietal jednak obvinený námietkou zaujatosti obsiahnutou v podaní zo 6. decembra 2021 a jednak svoju zaujatosť oznámil aj samotný sudca podaním z 8. decembra 2021, v ktorom okrem iného uviedol, že sa s námietkou obvineného týkajúcou sa jeho pomeru ku skutku v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje s tým, že sa vo veci cíti byť zaujatý. Dotknutý sudca v predmetnom oznámení zaujatosti ďalej uviedol, že na článok s názvom Galimatiáš reagoval jednak senát 5T najvyššieho súdu spoločným vyhlásením a jednak aj samotný namietaný sudca listom z 11. októbra 2021, adresovaným autorkám dotknutého článku, ktorý k oznámeniu zaujatosti pripojil a pripustil, že nie je vylúčené, že v konaní o riadnom, resp. mimoriadnom opravnom prostriedku vyvstane potreba vypočutia aj jeho osoby, v dôsledku čoho by bolo nenáležité, aby vo veci rozhodoval, pretože uvedené skutočnosti by sa nielen v očiach verejnosti, ale aj v očiach obvineného javili ako okolnosti spochybňujúce jeho nestrannosť.

382. Sudca JUDr. Peter Hatala vo vyššie spomínanom liste, z 11. októbra 2021, adresovanom redaktorkám týždenníka Plus 7 dní (autorkám článku Galimatiáš), okrem iného uviedol: „Mrzí ma, že ste si osvojili rétoriku niektorých politikov - nakoľko článok vyznel jednoznačne tak, že chudák politický väzeň B. D. /podobne ako politickí väzni I., D., M.../ je vlastne nevinný, nakoľko o prepustení obvineného rozhodol Dr. G. „de facto“ na príkaz D., G. a S. a D. na to mal iba „nepatrný vplyv“. Ved' aj keby dal pokyn na podanie sťažnosti, náš senát /opätovne nás všetkých menujete/, by nezmenil svoj názor. Ďalej naznačujete, že úplatok mal logicky skončiť u nás!!!“ ... „Vážené pani redaktorky, buďte také láskyplné a ak by ste v budúcnosti mali opätovne potrebu očierňovať moje meno, alebo by Vám bolo niečo nejasné z našej rozhodovacej činnosti, radšej sa obráťte priamo na mňa a prípadné nejasnosti Vám rád ozrejším.“

383. Dotknutý sudca taktiež, v reakcii zo 4. januára 2022, na námietku zaujatosti obvineného vo vzťahu k jeho osobe, zopakoval, že sa vo veci cíti byť zaujatý, a to vzhľadom na to, že obvinený bol uznaný vinným zo spáchania skutku v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa, kde jeho obrana spočívala v tom, že práve senát, ktorého bol aj on členom, prikázal obvineného Ing. D. prepustiť z väzby na slobodu, pričom v tejto súvislosti ho obvinený v odvolacom konaní navrhol vypočuť ako svedka, preto by sa jeho nevylúčenie z rozhodovania v danej veci v očiach verejnosti javilo ako zaujaté.

384. Senát 5T, ako aj sudca JUDr. Peter Hatala vo svojom liste, reagovali na vyššie spomínaný článok pod názvom Galimatiáš, z ktorého v podstate, zjednodušene povedané, plynie, že obvinený ani nemal dôvod ovplyvňovať zastupujúcu prokurátorku, aby nepodala sťažnosť proti uzneseniu, ktorým by bol Ing. D. prepustený z väzby, pretože jeho prepustenie už nariadil senát 5T vo svojom uznesení, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa o neprepustení Ing. D. z väzby, pričom za takéto svoje konanie senát 5T mal prijať úplatok.

385. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že vychádzajúc z ustanovení § 176 ods. 2, § 168 ods. 1 Trestného poriadku, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva napríklad vo veciach García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998, Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad sp. zn. II. ÚS 209/2004, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007, II. ÚS 410/2006, III. ÚS 155/2018, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022, účastník konania (vrátane obvineného) má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu, čomu zodpovedá povinnosť súdov svoje relevantné závery náležite odôvodniť vo všetkých podstatných okolnostiach pre rozhodnutie.

386. Vzhľadom na to, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody a práv obvineného (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 60/2014, III. ÚS 26/2021, II. ÚS 867/2015, I. ÚS 409/2021) zosobňujúci výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody s ohľadom na prezumpciu neviny plynúcu z čl. 6 ods. 2 Dohovoru, čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, článku 50 ods. 2 Ústavy a § 2 ods. 4 Trestného poriadku, ktorého (zásahu) uplatnenie prichádza do úvahy v zásade až vtedy, keď ho nie je možné nahradiť iným, menej „invazívnym“ prostriedkom, a to vrátane nahradenia väzby peňažnou zárukou, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa, ktorý zamietol žiadosť Ing. D. o prepustenie z väzby, odôvodniť, prečo ponúknutú peňažnú záruku ako náhradu väzby neprijal. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa si túto povinnosť nesplnil, senát 5T najvyššieho súdu na podklade sťažnosti Ing. D. rozhodnutie o jeho neprepustení z väzby zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby si túto svoju povinnosť splnil a ponúknutou peňažnou zárukou ako náhradou väzby sa zaoberal, a to bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom naznačoval, ako má súd prvého stupňa rozhodnúť a už vôbec nie, že má Ing. D. z väzby prepustiť. Preto interpretácia novinárov (redaktoriek) tohto rozhodnutia senátu 5T v článku Galimatiáš tak, že senát 5T v podstate uložil súdu prvého stupňa Ing. D. prepustiť z väzby, za čo prípadne mali jeho členovia prijať úplatok, je hrubo skresľujúca prípadne až urážlivá, nemajúca žiadnu oporu v dôvodoch dotknutého rozhodnutia, vyznačujúca sa hrubým rozporom s pravidlami či už gramatického, logického či iného výkladu.

387. Za takejto situácie potom pomerne razantnú reakciu senátu 5T najvyššieho súdu na článok s názvom Galimatiáš z 23. septembra 2021, uverejnenú v týždenníku Plus 7 dní 28. septembra 2021, v ktorej členovia senátu 5T okrem iného uviedli, že považujú „... predmetný článok v lepšom prípade za prejav totálneho amaterizmu a v horšom len za pokračujúcu snahu viacerých vplyvných osôb vytvárať vo verejnosti obraz „alternatívnej pravdy“. Je poľutovaniahodné, ak tieto osoby, ktoré sú samé podozrivé zo závažnej trestnej činnosti, prenášajú svoj boj od skutkových a právnych argumentov k mediálnym útokom, na ktorých participuje najväčší vydavateľský dom na Slovensku.“, je možné považovať za primeranú hrubo skresľujúcemu a prípadne až urážlivému obsahu dotknutého článku, ktorá sama osebe pochybnosti o nezaujatosti členov senátu 5T nevyvoláva, keďže s ohľadom na jej primeranosť nie je spôsobilá ani v očiach verejnosti, či obvineného pochybnosti o nezaujatosti členov senátu 5T vyvolať.

388. Sudca JUDr. Peter Hatala však túto spoločnú reakciu členov senátu 5T nepovažoval za postačujúcu a na dotknutý článok reagoval, ako to už bolo vyššie uvedené, aj vlastným listom z 21. septembra 2021, v ktorom okrem iného uviedol, že dotknutý článok vníma ako očierňovanie jeho mena. Skutočnosť, že spomínaný sudca, popri spoločnej reakcii všetkých členov senátu 5T, ešte navyše reagoval ďalším listom (zvyšní dvaja členovia senátu tak neurobili), z ktorého plynie, že dotknutý článok vníma ako útok aj na jeho osobu (... ak by ste v budúcnosti mali opätovne potrebu očierňovať moje meno ...), pričom následne v prejednávanej veci v štádiu odvolacieho konania sám oznámil zaujatosť, s námietkou zaujatosti vznesenou obvineným sa stotožnil a uviedol, že sa cíti byť zaujatým (čo predznamenáva jeho subjektívnu zaujatosť) už nasvedčuje tomu, že sudca JUDr. Peter Hatala sa cítil byť spomínaný článkom osobne dotknutý do takej miery, že už nie je schopný prejednávajúcu trestnú vec objektívne, nezaujate rozhodnúť s tým, že toto svoje vyjadrenie miery, do akej sa cíti byť dotknutý, prepojil s posmešným vyjadrením na adresu obvineného [... chudák politický väzeň B. D. (podobne ako politickí väzni I., D., M....) je vlastne nevinný ...] spôsobom, ktorý by mohol byť v očiach objektívneho, nezaujatého pozorovateľa (verejnosti) vnímaný ako prejav zaujatosti [ak sa sudca v zásade posmešne vyjadruje o skutočnosti, že obvinený je autorkami článku vnímaný ako nevinný, mohlo by to znamenať, že ho sám (sudca) vníma, v rozpore s prezumpciou neviny (predtým ako bol súdom právoplatne uznaný vinným), ako vinného].

389. Vychádzajúc z ustanovení § 2 ods. 2 a § 30 ods. 1 zákona číslo 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sudca je povinný rozhodovať nestranne a je povinný zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Medzi základný predpoklad sudcovskej spôsobilosti potom nepochybne patrí určitá vyššia miera profesnej odolnosti sudcu, teda schopnosť zniesť určitú vyššiu mieru kritiky, či vyjadrení nespokojnosti zo strany či už subjektov v trestnom konaní, verejnosti a podobne.

390. Ani takto zakotvená povinnosť však neznamená, že sudca by mal zniesť akýkoľvek útok na svoju osobu. Ak intenzita útoku (a to aj verbálneho) dosiahne určitú významnú úroveň, v takomto prípade už nie je možné od sudcu spravodlivo požadovať, aby si aj napriek vyššie uvedenej zákonnej povinnosti zachoval objektivitu a nestrannosť a v takomto prípade je namieste, aby sudca svoju zaujatosť oznámil. Vzhľadom na to, že neexistuje žiadne konkrétne zákonom stanovené pravidlo, či merná jednotka intenzity útoku, je potrebné tieto skutočnosti (či sudca s ohľadom na útok na jeho osobu nie/je zaujatý) vyhodnotiť v každom jednom konkrétnom prípade individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vrátane reakcie sudcu na takýto útok na jeho osobu (ako to už bolo vyššie naznačené, subjektívna zaujatosť sudcu sa posudzuje podľa jeho vonkajších prejavov, podľa toho, ako sa sudca správa). Nie je preto možné vylúčiť ani situáciu, že samotný útok na osobu sudcu (spravidla verbálnej povahy) nie je takej intenzity, že by mal sám osebe bez ďalšieho sudcu z vykonávania úkonov trestného konania vylučovať, avšak reakcia sudcu na útok už môže byť takej intenzity, že bude vzbudzovať pochybnosti o jeho nezaujatosti a tým ho z vykonávania úkonov trestného konania vylučovať.

391. Zhrnúc vyššie uvedené, vzhľadom na značne intenzívny verbálny útok spomínaným článkom na všetkých členov senátu 5T bola ich pomerne razantná reakcia bez zjavného vyhradenia sa voči obvinenému primeraná a z vykonávania úkonov trestného konania ich v kontexte namietaného článku nevyklúčovala. Na túto reakciu všetkých členov senátu 5T však už len zo strany sudcu JUDr. Petra Hatalu (ostatní dvaja členovia senátu, vrátane sudcu spravodajcu a predsedu senátu, už nepovažovali za potrebné, ďalej reagovať) nadväzovala ďalšia reakcia osobným listom, ktorá zdôraznila, že sudca vníma namietaný článok ako útok na svoju osobu a navyše zahŕňa aj osobu obvineného, na adresu ktorého sa sudca vyjadruje v zásade posmešným spôsobom vyvolávajúcim pochybnosti o potrebe vnímania jeho postavenia (v rozpore s prezumpciou neviny) ako nevinného. Táto reakcia potom, ako to už bolo vyššie uvedené, nasvedčuje tomu, že sudca JUDr. Peter Hatala sa cítil byť spomínaný článkom osobne dotknutý do takej miery, že už nie je schopný prejednávajúcu trestnú vec objektívne, nezaujate rozhodnúť. Túto skutočnosť si napokon dotknutý sudca aj sám uvedomil, keďže svoju zaujatosť aj sám oznámil, a to nielen z objektívneho hľadiska, ale v oznámení zaujatosti konštatoval, že sa cíti byť zaujatý a s námietkou zaujatosti vznesenou obvineným sa stotožňuje.

392. Podľa názoru dovolacieho súdu preto nešlo len o nešťastne zvolené slová a o výčitky osvojenia si „rétoriky niektorých politikov“ v celom kontexte listu, ako obsah predmetnej písomnosti (listu) vyhodnotil sťažnostný súd v odvolacom konaní (v rozhodnutí sp. zn. 2 TdoVS 1/2022), pretože dotknutý sudca sám obsah listu interpretoval tak, že zakladá dôvod jeho zaujatosti, keďže svoju zaujatosť, s ohľadom na obsah listu, sám oznámil a uviedol, že sa cíti byť zaujatý.

393. Je pravdou, že sťažnostný súd sa pri rozhodovaní o námietke zaujatosti, vznesenej obvineným ako stranou konania, na podklade sťažnosti prokurátora, odmietol zaoberať obsahom oznámenej zaujatosti sudcom JUDr. Petrom Hatalom, pre takýto postup však nebol dôvod.

394. V prípade, ak dôjde k stretu námietky zaujatosti vznesenej stranou v konaní a sudcom oznámenej zaujatosti, ktorých obsah sa prekrýva (ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, keďže obvinený vzniesol námietku zaujatosti 6. decembra 2021 a sudca JUDr. Peter Hatala svoju zaujatosť oznámil 8. decembra 2021, ktorých obsah sa prekrýval), je potrebné, aby súd zvolil postup pre obvineného priaznivejší. Vychádzajúc z ustanovení § 32 ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 5 Trestného poriadku väčší rozsah práv obvinenému zaručuje konanie a rozhodovanie o ním vznesenej námietke zaujatosti, ktoré počíta so sťažnostným konaním, a ktoré tým pádom umožňuje obvinenému s vyjadrením sudcu obsiahnutým minimálne v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí polemizovať, v porovnaní s konaním a rozhodovaním o zaujatosti oznámenej sudcom, ktoré je jednostupňové (podanie sťažnosti a konanie o nej neumožňuje). V takomto prípade ale (stretu námietky zaujatosti vznesenej stranou v konaní a sudcom oznámenej zaujatosti, ktorých obsah sa prekrýva) sa oznámenie zaujatosti sudcom stáva súčasťou jeho vyjadrenia k stranou v konaní vznesenej námietky zaujatosti, ktorého obsahom sa z tohto dôvodu musí súd rozhodujúci o námietke zaujatosti vznesenej stranou v konaní zaoberať a na jeho obsah prihliadať.

395. Nebol preto dôvod na postup, ktorý v tomto prípade zvolil sťažnostný súd [odmietol sa obsahom oznámenia zaujatosti sudcu JUDr. Petra Hatalu a tým pádom aj jeho vyjadrením zaoberať (napokon dotknutý sudca sa k námietke zaujatosti obvineného aj vyjadril podaním zo 4. januára 2022, ako to už bolo vyššie uvedené, v ktorom odkázal aj na obsah svojho oznámenia zaujatosti)], preto dovolací súd považoval závery, ku ktorým sťažnostný súd dospel za nesprávne.

396. Dovolací súd tak dospel k záveru, že v prejednávanej veci konal a rozhodoval sudca odvolacieho súdu JUDr. Peter Hatala, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, čím došlo k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

397. K námietkam obvineného, že sudcovia JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft svojvoľne obchádzali ustanovenia § 31 a nasl. Trestného poriadku, keď v dvoch prípadoch nerozhodovali o obvineným vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Jurajovi Klimentovi, ktorého v súlade čl. XVI ods. 4 a čl. X ods. 5, ods. 9 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 v aktuálnom znení nahradil sudca JUDr. Martin Bargel, z dôvodu, že v čase rozhodovania čerpal riadnu dovolenku, je potrebné uviesť, že podľa § 3 ods. 3, veta prvá a druhá, ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

398. Pokiaľ teda sudcu JUDr. Juraja Klimenta v súlade s Rozvrhom práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 nahradil sudca JUDr. Martin Bargel, potom sa zákonným sudcom rozhodujúcim v senáte 5T najvyššieho súdu namiesto sudcu JUDr. Juraja Klimenta stal sudca JUDr. Martin Bargel, v dôsledku čoho nebolo potrebné o predmetnej námietke zaujatosti rozhodovať.

399. Obvinený v podanom dovolaní a v jeho doplneniach vyjadril názor, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je naplnený aj z dôvodu zaujatosti samosudkyne súdu prvého stupňa Mgr. Pamelu Záleskej pre jej pomer k veci a k osobe obvineného, a to s ohľadom na viaceré skutočnosti.

400. V tejto súvislosti obvinený namietal ako dôvod zaujatosti sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej v podstate jej blízky vzťah k novinárke Denníka N A. J., ktorá informovala o priebehu trestného stíhania v jeho trestnej veci a o obvinenom ako špeciálnom prokurátorovi značne negatívnym spôsobom, pričom o blízkom vzťahu medzi novinárkou a sudkyňou malo svedčiť aj podozrenie, že dotknutá novinárka mohla čerpať informácie o trestnej veci obvineného priamo z vyšetrovacieho, resp. súdneho spisu prostredníctvom sudkyne Mgr. Pamelu Záleskej.

401. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že samotné podozrenie, že informácie o konaní zverejňované médiami môžu pochádzať od konajúceho sudcu, dôvod zaujatosti takého sudcu samé osebe bez ďalšieho nezakladá. Ak by sa taká skutočnosť preukázala, konanie sudcu by bolo možné posúdiť ako porušenie jeho povinnosti zachovávať mlčanlivosť podľa § 30 ods. 10 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

402. Obvinený svoje podozrenie z úniku informácií od dotknutej sudkyne smerom k spomínanej novinárke založil na dvoch článkoch, ktorých autorkou je novinárka A. J. v spojení s časovými okolnosťami ich zverejnenia.

403. Vo vzťahu k článku s názvom „NAKA zadržala špeciálneho prokurátora B. D.. Obvinila ho, že pomáhal zločincovi.“, ktorý bol zverejnený 22. októbra 2020 o 08.16 hod. (zdroj:), obvinený upozornil, že bol zverejnený len krátko po jeho zadržení, ku ktorému došlo v uvedený deň o 07.48 hod., čo vyplýva zo Zápisnice o jeho zadržení z 22. októbra 2022.

404. Pokiaľ ide o dôvody zadržania obvineného, novinárka citovala hovorkyňu prokuratúry O. J., ako aj Prezídium Policajného zboru a odkázala aj na portál Aktuality, ktorý mal informovať o tom, že v spise sa má nachádzať aj výpoveď proti obvinenému. Vo vzťahu k času zverejnenia tohto článku, je nutné konštatovať, že zástupcovia médií (teda nielen novinári z Denníka N), boli na mieste zadržania obvineného už v čase jeho zadržania, teda tak ako iní novinári, aj novinárka A. J. mohla informáciami o pripravovanom zadržaní obvineného disponovať už skôr. Predmetný článok však nie je tak rozsiahly, aby ho v čase 28 minút po zadržaní obvineného nebolo možné publikovať, o to viac, ak novinárka mohla informáciami o pripravovanom zadržaní obvineného disponovať vopred.

405. Podľa rozpisu služieb sudcov pre prípravné konanie súdu prvého stupňa v čase od 19. do 26. októbra 2020 mala v uvedenom období službu dotknutá sudkyňa, ktorá 22. októbra 2020 vydala príkaz na vykonanie domovej prehliadky v obydlí obvineného (pozn. sp. zn. 7 Ntt-10/2020-1144-V-ŠTS-PK) s tým, že domová prehliadka sa mala uskutočniť už 22. októbra 2020. Vzhľadom na uvedené dotknutá sudkyňa musela predpokladať, že pokiaľ by aj na podklade výsledkov domovej prehliadky malo dôjsť k zadržaniu obvineného v uvedený deň, potom to bude práve ona, kto bude rozhodovať o prípadnom návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby, ktorý (návrh) prokurátor musí podať v lehote do 48 hodín od zadržania obvineného, teda do 24. októbra 2020.

406. Článok s názvom „D. ide do väzby, je podozrivý aj z toho, že kryl prípravu vraždy policajta.“ (zdroj: <https://dennikn.sk/2106024/zacali-rozhodovat-o-kovacikovej-vazbe-je-podozrivy-aj-z-toho-ze-kryl-pripravu-vrazdy/>) bol zverejnený 25. októbra 2020 o 10.24 hod. a aktualizovaný bol v uvedený deň o 23.16 hod. V predmetnom článku novinárka A. J. informovala, že súd rozhodol o väzobnom stíhaní obvineného, ako aj E. Z.. Zo Zápisnice o výsluchu obvineného a E. Z. z 25. októbra 2020 vyplýva, že uznesenie o vzatí obvineného do väzby sudkyňa pre prípravné konanie (Mgr. Pamela Záleská), vyhlásila v uvedený deň o 23.07 hod., pričom predmetná zápisnica bola skončená a podpísaná o 23.30 hod.

407. Nie je možné obvinenému prisvedčiť, že v predmetnom článku novinárka podrobne analyzovala skutky, ktoré sa mu kládli za vinu a zároveň podrobne rozobrala dôkaznú situáciu. Skutky sú v predmetnom článku vymedzené len v základných súvislostiach a opis dôkaznej situácie oproti článku z 22. októbra 2020 obsahuje len poukaz na vyjadrenie obhajcu E. Z. a vtedajšieho prezidenta Policajného zboru. Navyše predmetný článok neanalyzuje rozhodnutie sudkyne Mgr. Pamel Záleskej o vzatí obvineného do väzby. Pokiaľ však ide o čas jeho aktualizácie, tento potvrdzuje, že informácia o vzatí obvineného do väzby bola zverejnená pred podpisom zápisnice o výsluchu obvineného, avšak až po vyhlásení uznesenia. Vzhľadom na to, že pri vyhlasovaní dotknutého uznesenia boli prítomné viaceré osoby (okrem sudkyne minimálne prokurátor, zapisovateľka, obhajcovia, osoby tvoriace eskortu obvinených) nie je možné dospieť k spoľahlivému záveru, že zdrojom úniku informácií bola sudkyňa.

408. Najvyšší súd preto uzatvára, že podozrenie o úniku informácií zo spisu má síce svoj racionálny základ, avšak niet spoľahlivého podkladu pre záver, že jeho zdrojom bola namietaná sudkyňa, keďže informáciami o zadržaní obvineného vopred disponovali viacerí novinári, pričom o pripravovanom zadržaní vedeli viaceré osoby aj z prostredia orgánov činných v trestnom konaní a výsluchu obvineného sa zúčastnilo viacero osôb.

409. Vo vzťahu k ďalším námietkam obvineného bolo nutné posúdiť, či dotknutú sudkyňu bolo možné z hľadiska testu tzv. objektívnej nestrannosti považovať za nezáujatú, keď jej blízka osoba v pozícii novinárky opakovane a zároveň v negatívnom zmysle písomne informovala o osobe obvineného a jeho trestnom stíhaní.

410. V článku s názvom „Sudkyňa Záleská: Nikdy som nikomu nevyniesla informáciu, ani J.. So spravodlivosťou neobchodujem“ boli citované vyjadrenia dotknutej sudkyne na zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky konanom 15. augusta 2023, na ktorom sudkyňa potvrdila svoj blízky vzťah s novinárkou A. J., pričom sa ale k času jeho vzniku nevyjadrila. Uviedla len, že otázka znela tak, že buď ona prestane súdiť alebo A. J. prestane písať a aby sa zamedzilo akýmkoľvek podozreniam rozhodli sa

tak, že A. J. sa nebude viac venovať investigatívne a trestným kauzám a prestane sa venovať prípadom, ktoré sa priamo týkajú dotknutej sudkyne (t. j. prípadom, v ktorých by dotknutá sudkyňa mala rozhodovať).

411. Novinárka A. J. svoj blízky vzťah k dotknutej sudkyňi potvrdila 8. augusta 2023 v článku s názvom „Čo by ste mali vedieť o vzťahu J. a Záleská“, v ktorom potvrdila, že sa s dotknutou sudkyňou spoznala pri práci a robila s ňou rozhovor. Link na rozhovor s dotknutou sudkyňou odkazuje na článok s názvom „Sudkyňa Pamela Záleská: Desať rokov pre Andruskóa bolo málo, vražda D. bola brutálna, zverejnený 14. apríla 2020. Aj novinárka A. J. sa však vyhla špecifikácii času, kedy ich vzťah prerástol do vzťahu blízkych osôb, uviedla len, že keď sa tak stalo, oznámila to šéfredaktorovi a v redakcii prijali potrebné opatrenia.

412. Na tomto mieste je nutné poznamenať, že pokiaľ by, či už novinárka alebo sudkyňa, výslovne uviedli, kedy približne (spravidla ide o proces, nie jednorazový moment) sa ich vzťah stal blízkym, mohli sa vyhnúť špekuláciám a odhadom, kedy sa tak stalo a tým pádom aj dôvodným a legitímnym pochybnostiam, že tomu tak bolo už v čase, keď sudkyňa rozhodovala o obžalobe podanej na osobu obvineného (ak by tomu tak nebolo, nebol by dôvod túto skutočnosť tajiť).

413. Z obvineným predloženého prehľadu publikačnej činnosti novinárky A. J. je zrejmé, že jej posledný článok k osobe obvineného s názvom „Prečo musel ísť D. do väzby: Sú ohrozené základy právneho štátu“ je z 25. novembra 2020. Vychádzajúc potom z vyššie uvedených vyjadrení spomínanej novinárky a dotknutej sudkyne možno vyvodiť, že ich vzťah sa stal blízkym niekedy ku koncu roka 2020. Preto sa ako reálne javí (ide o legitímne, opodstatnené pochybnosti), že dotknutá sudkyňa rozhodovala o obžalobe podanej na obvineného rozsudkom z 20. septembra 2021 v čase, kedy ona a dotknutá novinárka už mali postavenie navzájom blízkych osôb.

414. Skutočnosť, že blízka osoba sudkyne v pozícii novinárky píše prípadne písala v negatívnom duchu články o obvinenom (z čoho možno vyvodiť, že má o obvinenom negatívnu mienku, teda negatívny vzťah k nemu), ktorého trestnú vec sudkyňa prejednáva, reálne (subjektívne) môže, ale nemusí sudkyňu ovplyvniť.

415. Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť sudcu rozhodovať nestranné a nezaujato (bez predsudkov) niet, vo všeobecnosti, bez ďalšieho, dôvodu ani z objektívneho hľadiska predpokladať, že by sudca preberal postoje a názory iných (cudzích, nie blízkych) osôb a k rozhodovaniu pristupoval, pod vplyvom týchto názorov a postojov, zaujato (s už určitými predsudkami). Pokiaľ však už ide o osobu blízku, zvlášť v postavení novinára, teda osoby s určitým mienkotvorným potenciálom (médiá v demokratickej spoločnosti plnia významnú úlohu kontroly štátnych inštitúcií a verejne činných osôb, preto sú aj označované ako štvrtá moc v štáte), z pohľadu objektívneho, nezaujatého pozorovateľa by mohli vzniknúť pochybnosti, či sudkyňa názory a postoje osoby v takomto postavení, a to aj podvedome nepreberá, teda pochybnosti o nezaujatosti sudkyne.

416. Pritom aj o subjektívnej ne/zaujatosti sudcu vzhľadom na to, že ide o skryté, vnútorné prežívanie človeka (sudcu), je možné usudzovať, ako to už bolo vyššie uvedené, „len“ na podklade toho, ako sa sudca navonok prejavuje, správa, teda z pohľadu objektívneho testu nestrannosti.

417. Toho, že blízky vzťah medzi novinárkou, ktorá píše o obvinenom negatívne ladené články a sudkyňou, ktorá prejednáva jeho trestnú vec, by mohol u objektívneho, nezaujatého pozorovateľa vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti sudkyne, si dotknutá sudkyňa a novinárka boli vedomé, keďže podľa ich vlastného vyjadrenia túto situáciu riešili, pričom sudkyňa ju vnímala tak, že buď ona prestane súdiť alebo novinárka prestane písať a aby sa zamedzilo akýmkoľvek podozreniam rozhodli sa, že novinárka sa nebude viac venovať investigatívne a trestným kauzám a novinárka uviedla, že keď sa stali blízkymi osobami, oznámila to šéfredaktorovi a v redakcii prijali potrebné opatrenia.

418. Napriek tomu sudkyňa túto skutočnosť stranám v konaní v prejednáwanej veci neoznámila. Pritom

nebolo nevyhnutné, aby v prípade, že sa zaujatá necítila, oznamovala svoju zaujatosť. Postačovalo, ak by bez ďalšieho „len“ oznámila, že je v blízkom vzťahu s novinárkou, ktorá v minulosti písala články o obvinenom a jeho trestnom stínaní v negatívnom zmysle, keďže strany v konaní sa nemali odkiaľ túto skutočnosť, ktorá môže z objektívneho hľadiska pochybnosti o jej nezaujatosti vyvolať, dozvedieť a následne by už bolo vecou strán v konaní, ako by s touto informáciou „naložili“ a či by námietku zaujatosti podali.

419. Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2023, sp. zn. 32 D 15/2021, k tomu je potrebnú uviesť, že dotknuté uznesenie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2025, sp. zn. IV. ÚS 160/2024, z ktorého v podstate plynie záver, že pokiaľ sudca skutočne nepocit'uje možnosť svojej objektívnej zaujatosti, resp. pokiaľ skutočnosti, ktoré by ju mohli zakladať vyhodnotí inak, nemá povinnosť svoju zaujatosť oznamovať.

420. To ale nič nemení na veci, že pokiaľ sú (len) sudcovi známe okolnosti, ktoré by mohli z objektívneho hľadiska zakladať pochybnosti o jeho nezaujatosti, hoci on sám ich hodnotí inak (nepovažuje ich za spôsobilé jeho zaujatosť založiť), pričom strany v konaní nemajú možnosť sa o nich inak dozvedieť (pretože primárne nie sú obsahom spisu), v takomto prípade je potrebné, v záujme rešpektovania obvineného práva na nestranný súd, tieto skutočnosti stranám v konaní oznámiť (upozorniť na ne), a to aj keď sudca svoju zaujatosť neoznamuje (nevidí dôvod pre takýto postup) - primerane III. ÚS 39/2021.

421. Bez významu nezostáva ani fakt, že dotknutá sudkyňa sa ešte v marci 2023 na priame otázky členov Súdnej rady Slovenskej republiky odpovedi na svoj blízky vzťah k dotknutej novinárke vyhla a na vyjadrenie člena Súdnej rady Slovenskej republiky, na jej zasadnutí 15. augusta 2023, v tom zmysle, že by nechcel, aby ho súdil sudca, ktorého blízkou osobou by bol novinár, ktorý o ňom v minulosti písal dehonestujúco, dotknutá sudkyňa reagovala, že ak by taká situácia nastala, bude to riešiť. Z vyššie uvedených skutočností však plynie, že vzťah medzi dotknutými osobami (sudkyňou a novinárkou) prerástol do vzťahu blízkeho niekedy koncom roka 2020, teda v čase, keď dotknutá sudkyňa rozhodovala rozsudkom o vine obvineného (20. septembra 2021), spomínaný blízky vzťah medzi dotknutými osobami s najväčšou pravdepodobnosťou už existoval, preto situácia popísaná členom súdnej rady už zrejme nastala a dotknutá sudkyňa ju svojím vyjadrením poprela (uviedla, že ju bude riešiť do budúcnosti, ak by nastala, teda doposiaľ k nej nedošlo), navyše z jej vyjadrenia, že ak by nastala, bude ju riešiť, je zároveň zřejmé, že si uvedomovala, že problematickým je nielen blízky vzťah medzi sudcom a novinárom, ktorý aktuálne píše o obvinenom v negatívnom svetle, ale aj keď tak robil v minulosti.

422. Obdobne tak bez významu, pre posúdenie nastoleného problému, nie je ani spôsob jazykovej štylizácie textu rozsudku súdu prvého stupňa a výber jazykových prostriedkov namietanou sudkyňou. Sudkyňa vo svojom rozhodnutí argumentáciu obhajoby vo vzťahu k odmietnutiu jej návrhov na doplnenie dokazovania označila ako „primitívne numerické vyjadrenie počtu jej návrhov na doplnenie dokazovania“, komentovala obhajobu obvineného vyjadreniami v tom smere, že „... obvinený, okrem opakovanej sebaľútosti a obviňovania iných, fakticky súdu nič iné neposkytol ...“, (pozn. - to, že súd vyhodnotil obranu obvineného ako neopodstatnenú neznamená, že obvinený, a to aj prostredníctvom obhajoby, nepredložil žiadne vecné argumenty, s ktorými sa napokon súdy museli aj vysporiadať), že „... obvinený obviňoval svedkov/spolupracujúcich obvinených (klamú, klamú a klamú, pretože majú výhody) ...“, (pozn. - vzhľadom na to, že niektorí svedkovia sa vo svojich výpovediach viac či menej odchyľovali od svojich predchádzajúcich výpovedí, že minimálne jeden svedok bol odsúdený za trestný čin krivej výpovede a ďalší bol pre tento trestný čin obvinený, obhajobná námietka, že, a to bez ohľadu na to, či ju súd napokon posúdil ako ne/opodstatnenú, niektorí svedkovia nehovoria pravdu, teda klamú, mala svoj racionálny základ), „... Toto všetko obvineného „zarážalo“, „veľmi zarážalo“, „najviac zarážalo“, pričom súd prvého stupňa hodnotil obhajobu aj ako „neuveriteľne potupnú“ (pozn. - obvinený má v zásade právo brániť sa akýmkoľvek spôsobom, akým uzná za vhodné, samozrejme nesmie ísť o protiprávne konanie).

423. Aj keď určité mierne ironické ladenie časti rozhodnutia súdu ešte nemusí samé osebe bez ďalšieho predznamenávať zaujatosť sudcu, v zásade neopodstatnené odmietnutie celej obhajoby, v celku, ako ničotnej, so zjavne ironickou argumentáciou, v kontexte ďalších vyššie uvedených skutočností, už pochybnosti o zaujatosti konajúcej sudkyne vyvolávajú.

424. Obdobne tak ani určitá miera dezinterpretácie dôkazu sama osebe nemusí o zaujatosti konajúceho sudcu svedčiť. V prípade ale vyvodenia z vykonaného dôkazu takého záveru, ktorý základne princípy formálnej logiky neumožňujú, ide o situáciu, ktorá už pochybnosti o nezaujatosti sudcu, vo svetle aj vyššie uvedených skutočností, vyvoláva.

425. V prejednávanej veci konajúca sudkyňa súdu prvého stupňa k výpovedi svedkyne A. D. uviedla, že svedkyňa (po popise obehu utajovaných písomností na ÚŠP) potvrdila, že je oprávnená vyhotoviť z utajovaných písomností fotokópiu, avšak výlučne v súlade s vyhláškou NBÚ a o takomto postupe vyhotovuje záznam. Obžalovaný ju o také niečo nežiadal, na nič také si nepamína. Svedkyňa vysvetlila, že nevie o tom, že by boli vyhotovované fotokópie z utajovaných písomností bez dodržania postupu predpísaného v zmysle vyhlášky, ale ak by niekto chcel vyhotoviť fotokópiu bez dodržania predpísaného postupu, bolo by to možné.

426. Na toto konštatovanie obsahu výpovede svedkyne nadväzujú úvahy súdu prvého stupňa v tom smere, že ... v konaní nebol produkovaný dôkaz, z charakteru alebo obsahu ktorého by vyplývala ... nemožnosť, aby sa obžalovaný dostal, ako špeciálny prokurátor k listinám, ktoré odovzdal svedkovi Makóovi ... a ďalej ... ani z výpovede ... A. D. nevyplývalo, že by bolo pre obžalovaného významne sťažnené a už vôbec nie nemožné dostať sa k akejkoľvek písomnosti z ktoréhokoľvek spisu, a to ani k tým dokumentom, ktoré sú ... vedené v režime „Vyhradené“ ...

427. Svedkyňa A. D. na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2021 však vypovedala, že je oprávnená vyhotoviť z utajovaných písomností fotokópiu, avšak výlučne v súlade s vyhláškou Národného bezpečnostného úradu a o takomto postupe sa vyhotovuje záznam. Zároveň vypovedala, že obvinený ju o nič také nežiadal, na nič také si nespomína a doplnila, že obvinený mal pridelené svoje veci, v ktorých sa vyskytovali utajované písomnosti, s ktorými sa ako dozorový prokurátor oboznamoval. Svedkyňa ďalej vypovedala, že si nespomína, že by obvinenému predkladala iné vyhradené písomnosti a ani ju nežiadal o súčinnosť v takejto súvislosti v iných, ako jeho vlastných pridelených veciach a ďalej uviedla, že nemá vedomosť o tom, že by boli vyhotovované fotokópie z utajovaných písomností bez dodržania postupu v zmysle príslušnej vyhlášky, zároveň sa však vyjadrila, že ak by niekto chcel vyhotoviť fotokópiu bez dodržania predpísaného postupu, bolo by to možné, pretože keď vydá zberný spis s utajovanými písomnosťami konkrétnemu prokurátorovi, nedozerá na neho, čo so spisom robí, je to od toho momentu aj jeho zodpovednosť, so spisom môže odísť k sebe do svojich kancelárskych priestorov, a teda sa nevedela vyjadriť, za akých okolností by vyhotovil z takto ňou odovzdaného spisu fotokópiu.

428. Dotknutá svedkyňa teda skutočne uviedla, že ale ak by niekto chcel vyhotoviť fotokópiu (z utajovanej prílohy) bez dodržania predpísaného postupu bolo by to možné. Zároveň však dodala, že je to možné len preto, lebo keď vydá zberný spis s utajovanými písomnosťami konkrétnemu prokurátorovi, nedozerá na neho, čo so spisom robí, je to od toho momentu aj jeho zodpovednosť, so spisom môže odísť k sebe do svojich kancelárskych priestorov, a teda sa nevedela vyjadriť, za akých okolností by vyhotovil z takto ňou odovzdaného spisu fotokópiu. Teda svedkyňa pripustila, že kópiu utajovanej prílohy je možné urobiť aj bez predpísaného postupu, ale môže tak urobiť len prokurátor, ktorému je utajovaná príloha vydaná, pričom svedkyňa zároveň uviedla, že si nespomína, že by obvinenému predkladala iné vyhradené písomnosti a ani ju nežiadal o súčinnosť v takejto súvislosti v iných, ako jeho vlastných pridelených veciach.

429. Ak teda svedkyňa vypovedala, že obvinenému nevydala utajovanú prílohu v inej ako jeho veci (nepamína si na niečo také), potom si obvinený nemohol v tejto inej veci vyhotoviť mimo predpísaného režimu fotokópiu utajovanej prílohy (pretože podľa vyjadrenia svedkyne sa tak mohlo stať len ak

utajovanú prílohu vydala prokurátorovi), a tak ani dopustiť sa stíhaného skutku.

430. Záver konajúcej sudkyne, v podstate v tom smere, že výpoveď dotknutej svedkyne nevyučuje vinu obvineného nie je možné bez deformácie obsahu a významu jej výpovede vyvodiť a takýto záver bolo možné vyvodiť len „vytrhnutím“ časti jej výpovede z kontextu vysvetlenia za akých podmienok k vyhotoveniu fotokópií v rozpore s predpísaným postupom dôjsť mohlo. Takýto postup však už nasvedčuje snahe prispôsobiť obsah dôkazu vopred očakávanému záveru a tým aj predsudkom a pochybnostiam o nezaujatosti dotknutej sudkyne.

431. Ako to už bolo vyššie naznačené pri riešení otázky nestrannosti sudcu je nutné zohľadniť aspekty tak subjektívneho, ako aj objektívneho charakteru (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Piersack proti Belgicku), pritom pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak a na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti sa vyžaduje dôkaz o skutočnej zaujatosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Hauschildt proti Dánsku). Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov v zmysle tzv. teórie zdania nezaujatosti, podľa ktorej spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná, nestačí teda, že sudca je objektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Delcourt proti Belgicku), pričom vždy je treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Pullar proti Spojenému kráľovstvu), pritom relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych, dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť však nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo i len tieň pochybností na nestrannosť sudcu ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Za objektívne nemožno taktiež považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

432. Podľa názoru dovolacieho súdu, súhrn okolností spočívajúcich v tom, že konajúca sudkyňa neupozornila strany v konaní na svoj blízky vzťah k novinárke, ktorá v minulosti písala negatívne ladené články týkajúce sa obvineného, v čase, keď rezonovali podozrenia, že dochádza k úniku informácií zo spisu a keď sama si bola vedomá toho, že takýto vzťah by mohol byť vnímaný ako problematický z hľadiska založenia pochybnosti o jej nezaujatosti, že odpovedi na existenciu blízkeho vzťahu k dotknutej novinárke sa v konaní pred súdnou radou vyhla, teda zatajila ho, pred súdnou radou poprela, že by situácia, keď mala riešiť, či jej blízky vzťah k novinárke, ktorá v minulosti písala negatívne ladené články týkajúce sa obvineného, v minulosti nastala, hoci v prejednávanej veci takáto situácia už nastala, ďalej že konajúca sudkyňa v dôvodoch svojho rozhodnutia neopodstatnene odmietla obhajobu obvineného ako celok s ironickým komentárom, a že značne vážnym spôsobom nezinterpretovala vykonaný dôkaz už vo svojom súhrne opodstatňujú legitímne pochybnosti o tom, že konajúca sudkyňa určitým nie nezaujatým vzťahom k veci a k obvinenému disponovala.

433. Podľa názoru dovolacieho súdu preto sudkyňa Mgr. Pamela Záleská mala byť z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného vylúčená, čo znamená, že došlo k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

434. Ďalšie námietky, ktorými obvinený odôvodňoval zaujatosť dotknutej sudkyne, nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

435. Obvinený poukázal na vyjadrenia konajúcej sudkyne v komunikácii s členmi Združenia sudcov Slovenska zo 16. marca 2020, kedy dotknutá sudkyňa reagovala na policajno - zaisťovacia akcia s názvom „I.“ a v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa z 11. mája 2021, sp. zn. 3 T 5/2021, medzi ktorými videl podobnosť.

436. V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že prípadné pochybnosti o nezaujatosti dotknutej

sudkyne v situácii, že by mala konať a rozhodovať o niektorom z obvinených, pôvodne zaistených v rámci akcie „I.“, nie sú predmetom tohto dovolacieho konania, okrem toho vyjadrenia konajúcej sudkyne smerovali voči sudcom (nie prokurátorom a už vôbec nie voči špeciálnemu prokurátorovi), navyše sudkyňa mala svoje vyjadrenia formulovať už 16. marca 2020, teda skôr, ako bolo v obvinenému v prejednávanej veci vznesené obvinenie, a to 22. októbra 2020, čo znamená, že tieto jej vyjadrenia sa objektívne nemohli vzťahovať na obvineného, pretože v tom čase (16. marca 2020) obvinený nebol.

437. Dovolací súd nevzhladol ani podobnosť medzi vyššie uvedenými vyjadreniami sudkyne a odôvodnením rozhodnutia o väzbe obvineného po podaní obžaloby. Vyjadrenia dotknutej sudkyne boli zamerané na osoby obvinené v akcii „I.“, na strane druhej odôvodnenie predmetného uznesenia bolo zamerané na osobu obvineného v kontexte odôvodňovania existencie dôvodov väzby po podaní obžaloby na obvineného.

438. Ostatne spomínané námietky (body 436 - 438 tohto uznesenia) preto objektívne nezaložili legitímne pochybnosti o nestrannosti konajúcej sudkyne.

439. K výhrade obvineného, že dotknutá sudkyňa založila odsudzujúci rozsudok ohľadom podpory údajnej zločineckej skupiny na rozhodnutí vo veci, v ktorej predtým schválila rozsudkom dohodu o vine a treste vo vzťahu k inej osobe, ktorá mala byť činná pre menovanú zločineckú skupinu najvyšší súd uvádza, že na tento postup nie je možné aplikovať závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha proti Slovenskej republike z 25. novembra 2021, sťažnosť č. 63703/19 (ďalej len „Mucha proti Slovenskej republike“).

440. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa z 20. septembra 2021, sp. zn. 3 T 5/2021 vyplýva, že súd prvého stupňa vinu obvineného vo vzťahu ku skutku 1/, ktorý bol právne posúdený ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, založil okrem iného aj na rozsudkoch súdu prvého stupňa, ktorými boli právoplatne odsúdené osoby činné pre zločineckú skupinu. Jedným z nich je aj rozsudok z 12. novembra 2020, sp. zn. PK-1 T 32/2020, ktorým bol obvinený J. D. uznaný vinným okrem iného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

441. Skutková veta predmetného rozsudku opisuje existenciu zločineckej skupiny J., avšak neobsahuje označenie osoby obvineného ani menom a ani jeho iniciálami a zároveň neobsahuje žiadny popis skutkových okolností, ktoré sú uvedené v skutku v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa z 20. septembra 2021, sp. zn. 3 T 5/2021.

442. Z rozsudku vo veci Mucha proti Slovenskej republike pritom vyplýva, že v prípade sťažovateľa Pavla Muchu (ďalej aj ako „sťažovateľ“) bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že rozsudky, ktorými boli schválené dohody o vine a treste spolupáchateľov sťažovateľa, obsahovali podrobný skutkový popis ich trestných činov vrátane úlohy sťažovateľa v nich ako spolupáchateľa, pričom presný skutkový popis niektorých ich trestných činov bol zhodný s presným skutkovým popisom sťažovateľovi pripisovaných trestných činov. Odsúdenie spolupáchateľov sťažovateľa za trestné činy na základe ich popisu, ktorý obsahoval presné skutkové vymedzenie konkrétnej úlohy sťažovateľa v nich, bolo v princípe spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, či toto odsúdenie neprejudikovalo aj otázku, či on sám splnil všetky kritériá potrebné na to, aby bol považovaný za páchatel'a predmetných trestných činov.

443. Dovolací súd preto dospel k názoru, že nestrannosť dotknutej sudkyne v prejednávanej trestnej veci nebolo možné vyvodzovať z toho, že v prípade dokazovania existencie zločineckej skupiny J. poukázala okrem iného aj na rozsudok súdu prvého stupňa z 12. novembra 2020, sp. zn. PK-1 T 32/2020.

444. Obvinený ďalej namietal, že v priebehu súdneho konania vzniesol celkom tri námietky zaujatosti samosudkyne, pričom prvá námietka ostala súdom nepovšimnutá a o ďalších dvoch námietkach súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku vôbec nekonal.

445. V tejto súvislosti sa žiada v prvom rade uviesť, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je naplnený vtedy, ak vo veci konal okrem iného sudca, ktorý mal byť z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený. Je pritom nepodstatné, či sudy nižšieho stupňa pri rozhodovaní o vznesenej námietke zaujatosti použili správny formálny (procesný) postup, pokiaľ použitie nesprávneho formálneho postupu nemalo inak zásadný dopad na práva a povinnosti obvineného. Inak povedané aj keby sudy nižšieho stupňa naozaj obvineným vznesenú námietku zaujatosti úplne prehliadli a o nej vôbec nerozhodli, avšak dovolací súd by dospel, po posúdení dôvodov vylúčenia namietaných obvineným, k záveru, že sudca vylúčený byť nemal, k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku by nedošlo, aj keď sudy nižšieho stupňa nepostupovali formálne (procesne) správne.

446. Obvinený prvú námietku zaujatosti voči dotknutej sudkyňi vzniesol v odôvodnení svojej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 11. mája 2021, sp. zn. 3 T 5/2021, ktorým súd prvého stupňa okrem iného rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby a zopakoval ju v ďalšom podaní z 13. mája 2021. Druhú námietku zaujatosti sudkyne obvinený vzniesol už v odôvodnení svojej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 13. augusta 2021, sp. zn. 3 T 5/2021 o väzbe a následne podaním z 25. augusta 2021. Námietky zaujatosti dotknutej sudkyne v oboch prípadoch obvinený v podstate obdobne založil na porušení prezumpcie nevinoty poukazujúc na odôvodnenia predmetných uznesení, v ktorých mala dotknutá sudkyňa použiť viaceré konštatovania, ktoré boli, podľa jeho názoru, v rozpore so zásadou prezumpcie nevinoty, pretože nasvedčovali tomu, že ho dotknutá sudkyňa považovala za vinného zo spáchania stíhaných skutkov, a to ešte predtým, ako by o jeho vine bolo právoplatne rozhodnuté.

447. K takto vzneseným námietkam zaujatosti sa vyjadril najvyšší (sťažnostný) súd vo svojich uzneseniach z 18. mája 2021, sp. zn. 2 Tost 27/2021 a z 26. augusta 2021, sp. zn. 2 Tost 47/2021, v ktorých okrem iného uviedol, že zásada prezumpcie nevinoty je porušená, ak súdne rozhodnutie alebo oficiálne vyhlásenie týkajúce sa obvineného pri neexistencii konečného odsúdenia obsahuje jasné vyhlásenie, podľa ktorého sa dotknutá osoba dopustila daného trestného činu, pričom na účely preskúmania dodržania prezumpcie nevinoty je potrebné vždy analyzovať súdne rozhodnutie a jeho odôvodnenie ako celok aj s prihliadnutím na osobitné okolnosti, za ktorých bolo prijaté a uzavrel, že súd prvého stupňa nevybočil z medzí tolerancie rešpektovania zásady prezumpcie nevinoty pri rozhodovaní, pretože nepoužil tak jasné vyhlásenie, ktoré by vytváralo záver, že pri neexistencii konečného rozhodnutia by porušil zásadu prezumpcie nevinoty a ďalej doplnil, že súd prvého stupňa použil formulácie o podozrení zo spáchania skutkov a viny len v rámci zákonom predpokladaného skúmania dôvodov väzby.

448. Sťažnostný súd tak dôvody vylúčenia dotknutej sudkyne s ohľadom na formuláciu rozhodnutí o väzbe nevzhladol, pričom k rovnakému záveru dospel aj dovolací súd.

449. Tretiu námietku zaujatosti voči sudkyňi Mgr. Pamele Záleskej z dôvodov pochybnosti o jej nezaujatosti pre pomer k veci obvinený uplatnil v podaní z 15. septembra 2021, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené elektronicky v ten istý deň (pozn. časť VI. predmetného podania). Obvinený v námietke zaujatosti poukázal na úradný záznam prokurátora ÚŠP GP SR JUDr. Z. O. zo 6. októbra 2020 z vyťažovania svedka JUDr. L. A., z obsahu ktorého mali vyplývať skutočnosti odôvodňujúce možné korupčné správanie sudcov v Nitrianskom kraji spreď 10-12-tich rokov, konkrétne nemenovanej sudkyne Okresného súdu Nitra pochádzajúcej zo Šurian. Zo skutočností uvedených v predmetnom úradnom zázname v spojení s výpoveďou JUDr. Z. O. na hlavnom pojednávaní konanom 9. júla 2020 potom obvinený vyvodil, že predmetný úradný záznam vyústil, resp. môže vyústiť do trestného konania vo vzťahu ku konkrétnym osobám, pričom v pozícii subjektu trestného konania môže vystupovať aj dotknutá sudkyňa a v tejto súvislosti doplnil, že JUDr. L. A. je svedkom, o ktorého výpoveď sa opiera obžaloba a ktorý svedok už na hlavnom pojednávaní vypovedal (pozn. svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021). Uvedené skutočnosti potom, podľa názoru obvineného, opodstatňovali pochybnosti o nezaujatosti sudkyne Mgr. Pamele Záleskej a o jej pomere k pojednávanej

veci, resp. k osobe svedka v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

450. Sudkyňa Mgr. Pamela Záleská obvinenému na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2021 oznámila, že o jeho tretej námietke zaujatosti s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku nebude konať, pretože táto nebola podaná bezodkladne, a to s poukazom na skutočnosť, že obvinený sa najneskôr 16. apríla 2021 oboznámil s obsahom vecnej stopy (pozn. s predmetným úradným záznamom), následne sa najneskôr 11. mája 2021 oboznámil s tým, že je jeho zákonnou sudkyňou, vo vzťahu ku ktorej nebolo a nie je predmetom utajenia, na ktorom súde vykonávala funkciu sudcu pred jej preložením na výkon funkcie sudcu na súd prvého stupňa a najneskôr 9. júla 2021 bol na hlavnom pojednávaní vypočutý svedok spomínaný JUDr. Z. O..

451. K tretej námietke zaujatosti dotknutej sudkyne dovolací súd uviedol, že sa s postupom súdu prvého stupňa, t. j. s odkazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku stotožnil. Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Vychádzajúc preto z časových súvislostí, na ktoré súd prvého stupňa poukázal na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 2021, možno uzavrieť, že obvinený námietku zaujatosti nevzniesol bez meškania, a preto sa o nej s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná. Pokiaľ obvinený v základnom konaní nevzniesol námietku zaujatosti bezodkladne, dal tým jednoznačne najavo, že síce o nej vie, jej dôvod však nepovažuje za tak zásadný, aby bol spôsobilý viesť k vylúčeniu namietanej osoby, čím spôsobil, že o takej námietke zaujatosti sa nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku) a čím vylúčil dôvod pre akýkoľvek následný vecný prieskum tohto ním oneskorene namietaného dôvodu vrátane odvolacieho súdu. V takomto prípade však nie je splnená podmienka plynúca z ustanovenia § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Je pravdou, že obvinený túto skutočnosť v odvolacom konaní namietal, avšak za podmienok, že o ním vznesenej námietke zaujatosti z dôvodu, že nebolo vznesená bezodkladne, nebolo odvolacím súdom konané, čím nebola splnená ani námietka plynúca z ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorej preskúmanie dovolacieho dôvodu dovolacím súdom musí najprv predchádzať vecné, nie formálne preskúmanie odvolacím súdom, obdobne, ako je tomu aj v prípade oneskorene podaného odvolania, ktoré nespĺňa podmienku možnosti podania dovolania v podobe využitia riadneho opravného prostriedku - odvolania (podmienkou podania dovolania je včasné využitie práva podať odvolanie, ktoré odvolací súd vecne preskúma, tento účinok - podania odvolania - nemá oneskorene podané odvolanie). Navyše aj podľa názoru dovolacieho súdu v zásade nedostatočne určitá informácia, že sudkyňa pôvodne (v minulosti) pôsobiaca na Okresnom súde v Nitre, pochádzajúca zo Šurian, mala podľa výpovede svedka JUDr. A. prijať úplatok, nie je spôsobilá bez ďalšieho vyvolať pochybnosti o zaujatosti konajúcej sudkyne pre pomer k veci z dôvodu pomeru k svedkovi JUDr. A..

452. Vyššie uvedenými námietkami (týkajúcimi sa vznesenia zaujatosti v základnom konaní) preto obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (ale ani žiaden iný) nenaplnil.

453. Obvinený tiež namietal zaujatosť vyšetrovateľa Z. Ď. a ďalších vyšetrovateľov a operatívnych pracovníkov poukazujúc pritom najmä na ich písomnú komunikáciu v komunikačnej skupine označenej ako „W.“ počas väzobného výsluchu obvineného 25. októbra 2020, z ktorej vyplýva nepriateľský vzťah menovaného vyšetrovateľa k jeho osobe a osobám jeho obhajcov.

454. Z predloženej komunikácie vyplýva, že operatívni pracovníci X. A. a X. S., prítomní v pojednávacej miestnosti súdu prvého stupňa, pri rozhodovaní o návrhu prokurátora ÚŠP GP SR na vzatie obvineného do väzby, a operatívny pracovník I. B., prítomný pred pojednávacou miestnosťou, vyšetrovateľov Z. Ď., O. Č. a operatívnych pracovníkov priebežne písomne informovali o dianí pri výsluchu obvineného konanom 25. októbra 2020, pričom na toto dianie členovia komunikačnej skupiny reagovali a komentovali ho.

455. V rámci predmetnej komunikácie (uvádzanej nižšie doslovne aj s prípadnými chybami v písaní) v

nadväznosti na správu X. A. o začiatku výsluchu obvineného Z. Ď. reagoval slovami „Nabrúste harpúny“, v nadväznosti na správu X. S. o tom, že obvinený sa radí s obhajcom, Z. Ď. reagoval „S tými kokotmi mladými“, O. Č. vo vzťahu k reakcii obvineného na informácie o obvinení JUDr. A. o obvinenom uviedol „To je kokot“, na čo Z. Ď. reagoval „Šak toto“, po informácii X. S. o tom, že obvinený uviedol, že je predmetom záujmu novinárskeho lynčovania, ale nepoddá sa a reakcii O. Č. v tom zmysle, že obvinený novinárom možno odolá, ale Z. Ď. nikdy, Z. Ď. súhlasne uviedol „Musím sa zase opakovať. Aaaaáááááá.“, po informácii X. S. o tom, že obhajca číta šesť strán obhajobnej argumentácie a reakcii O. Č. „X., zober mu to a roztrhaj“ Z. Ď. doplnil „A napchaj to riti a podpal“, na otázku operatívca, koho má obvinený za obhajcu Z. Ď. odpovedal „Takých troch mladých kokottov“ a doplnil „Co by sa mali kopat do riti z Bratislavy az do trenxina“. (pozn. podľa internetového portálu google.com výraz „Aaaaarrrrr“ predstavuje klasický, prehnaný pirátsky zvuk, ktorý sa často používa na vyjadrenie vzrušenia, výzvy alebo len ako všeobecný pirátsky výkrik, napríklad srdečné „Arrr!“ alebo „Ahoj!“, a okrem iného sa používa na vyjadrenie súhlasu)

456. Na komunikáciu z 25. októbra 2020 nadväzuje ďalšia komunikácia z 12. novembra 2020, kde I. B. v reakcii na článok s názvom „Obvinený B. D. končí. Už nechce byť špeciálnym prokurátorom“, ktorý do komunikačnej skupiny W. zaslal X. S., uviedol „Smrt A. B. Boh nás potrestá ak neuženieme A. B. na smrť“, na čo Z. Ď. reagoval „Aaaaaaaarrrrrr“.

457. K uvedenému je potrebné ešte uviesť, že policajno-zaisťovacia akcia vedená proti obvinenému bola označená ako „A. B.“, pričom názov tejto akcie mal vymyslieť práve vyšetrovateľ Z. Ď., čo vyplýva zo zápisnice o výsluchu kpt. Mgr. O. D. z 23. mája 2021 v konaní vedenom pred súdom prvého stupňa pod sp. zn. Tp 26/2021.

458. Je pritom všeobecne známe, že „A. B.“ je názov románu amerického spisovateľa G. A., ktorého podstatná dejová línia zachytáva lov veľkého bieleho vorvaňa (nazývaného „A. B.“) predstavujúceho pre námorníkov, ktorí sa ho pokúšajú uloviť, hrozbu a nebezpečenstvo a pre ich kapitána je stelesnením zla.

459. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 4. a 6. októbra 2023 v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 14 T 12/2021, konkrétne z výpovede svedka kpt. Mgr. O. D. vyplýva, že v kancelárii vyšetrovateľov Z. Ď. a O. Č. bola tabuľa, na ktorej bol „A. B.“ a človek, ktorý prepichuje veľrybu.

460. Z obsahu prepisu zvukových záznamov z použitia informačno-technických prostriedkov v kancelárii vyšetrovateľa O. Č. z 24. mája 2021 a 25. mája 2021 (obsiahnutého vo vyjadreniach obvineného), okrem iného plynie komunikácia Ľ. B., neskoršieho riaditeľa NAKA, v tom smere, aby si všetci príslušníci NAKA vymazali komunikačnú skupinu „W.“ zo svojich telefónov, keďže mali vedomosť o tom, že kpt. Mgr. O. D.W. vydal svoj mobilný telefón do trestného konania. Z kontextu rozhovoru medzi O. Č. a Ľ. B. je pritom zrejmé, že obaja sú si vedomí toho, že komunikácia „W.“ obsahuje správy, ktoré by mohli byť hodnotené negatívne, pričom príslušníci NAKA si predmetnú komunikáciu mazali a vopred sa koordinovali v tvrdeniach, ako by toto mazanie v prípade potreby vysvetľovali.

461. Pokiaľ zaujatosť možno definovať ako neobjektívnosť, nadŕžanie jednej strane alebo konanie v jej prospech na úkor druhej, či stav, kedy človek posudzuje situáciu alebo niekoho z určitého, často subjektívneho hľadiska, a to bez dostatočného zohľadnenia iných pohľadov, potom nezaujatosť musí byť opakom tohto stavu, t. j. uvedené prvky musia absentovať.

462. Na tomto mieste je potrebné opätovne uviesť, že rovnaké požiadavky a kritériá na nestrannosť, nezaujatosť, objektívnosť ako sudca musí spĺňať aj orgán činný v trestnom konaní, pričom zo žiadneho právneho predpisu (ani ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku) neplynie, že by na nezaujatosť policajta boli kladené nižšie nároky, štandardy, ako na nezaujatosť sudcu.

463. Ako to už bolo vyššie uvedené nestrannosť sudcu, ktorý rozhoduje spor, je kľúčovou hodnotou

súdnej moci, keďže len nestranné rozhodnutie môže byť spravodlivé, pritom podľa § 2 ods. 10, veta tretia, Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Pokiaľ teda podklady pre rozhodnutie sudcu, ktoré má byť spravodlivé, zabezpečujú orgány činné v trestnom konaní vrátane policajta (§ 10 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku) tým, že objasňujú okolnosti svedčiace tak v neprospech, ako aj prospech obvineného, potom proces ich zabezpečovania musí byť taktiež zbavený zaujatosti, predsudkov, neobjektívnosti a policajt musí byť rovnako nezaujatý ako sudca. Navyše, keďže súd dôkazy spravidla nevykonáva (dôkazy pred súdom vykonávajú strany v konaní, ktoré súd posúdi a rozhodne), v štádiu súdneho konania už spravidla ani nemá možnosť dôkaz zabezpečiť (či už v neprospech alebo prospech obvineného), zatiaľ čo policajt tú možnosť a povinnosť má. Ak teda policajt napriek svojej povinnosti neobjasní okolnosť svedčiacu v prospech obvineného z dôvodu svojej zaujatosti, sudca sa o tejto skutočnosti ani nemusí dozvedieť a aj pri najlepšej snahe a vlastnej nezaujatosti prijme, z dôvodu nesprávneho podkladu zabezpečeného zaujatým policajtom, nespravodlivé rozhodnutie. Preto nároky na nezaujatosť, nestrannosť policajta musia byť rovnaké ako na nezaujatosť, nestrannosť sudcu.

464. Nestrannosťou je pritom treba rozumieť (ako to už bolo vyššie uvedené) absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale len na predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu, neobjektivismu, straníckosti) - m. m. II. ÚS 36/2012, II. ÚS 44/2013, III. ÚS 39/2021, IV. ÚS 44/2023.

465. Nestrannosť, ako to už bolo opakovane uvedené, má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to jednak vo všeobecnosti (rozsudok vo veci Olujic proti Chorvátsku z 5. februára 2005, sťažnosť č. 22330/05, bod 57), ale osobitne pri objektívnom teste (rozsudok vo veci Kinsky proti Českej republike z 9. februára 2012, sťažnosť č. 42856/06, bod 87). Pri rozhodovaní o tom, či v danom prípade existuje legitímny dôvod na obavy, že istý sudca nie je nestranný, hľadisko namietateľa je dôležité, ale nie je rozhodujúce; rozhodujúce je, či tieto obavy môžu byť považované za objektívne odôvodnené (rozsudok vo veci Thorgeir Thorgeirson proti Islandu z 25. 6. 1992, sťažnosť č. 13778/88, bod 51). Určujúcim prvkom je to, či možno považovať obavy dotknutej osoby za objektívne ospravedlniteľné (Chmelir proti Českej republike, 2005, Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku, 1996).

466. Nestrannosť je podľa vnímania ESĽP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná už spomenutým testom subjektívnej nestrannosti a testom objektívnej nestrannosti (rozsudok Veľkej komory vo veci Micallef proti Malte z 15. októbra 2009, sťažnosť č. 17056/06, body 93 až 101; tiež rozsudok Veľkej komory vo veci Morice proti Francúzsku z 23. apríla 2015, sťažnosť č. 29369/10, body 73 až 78).

467. Pri teste subjektívnej nestrannosti sa zohľadňuje osobné presvedčenie a správanie konkrétneho sudcu, kým pri teste objektívnej nestrannosti sa zisťuje, či samotný súd a jeho zloženie ponúkalo dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o nestrannosti.

468. Aj keď drvivá väčšina prípadov posudzovania nestrannosti ESĽP sa zameriava na test objektívnej nestrannosti, medzi označenými dvoma testami nie je podľa ESĽP nepriepustné rozdelenie, pretože správanie sudcu môže nielen vyvolávať objektívne pochybnosti v očiach nestranného pozorovateľa, ale môže viesť aj k otázke o jeho osobnom presvedčení. Preto v niektorých prípadoch, v ktorých môže byť náročné zaobstarať dôkazy, ktorými by sa vyvrátila domnienka o subjektívnej nestrannosti sudcu, poskytuje požiadavka objektívnej nestrannosti ďalšiu dôležitú záruku (rozsudok Veľkej komory vo veci Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku zo 6. novembra 2018, sťažnosti č. 55391/13, č. 57728/13 a č. 74041/13, bod 146). Pokiaľ ide o test subjektívnej nestrannosti, platí domnienka v prospech nestrannosti sudcu, pričom osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, až kým nie je dôkaz o opaku (už citovaný Morice, bod 74).

469. Pri teste objektívnej nestrannosti sa preskúmajú hierarchické a iné väzby medzi sudcom a inými protagonistami v konaní (už citovaný Micallef, bod 97). V tomto smere má istú dôležitosť aj zdanie, pretože, inak povedané, „spravodlivosť má nielen byť vykonávaná, ale musí sa aj javiť, že je vykonávaná“ (tam tiež, bod 98).

470. Pri posudzovaní objektívnej nestrannosti je teda dôležité, či obavy dotknutej osoby z nedostatku nestrannosti môžu byť objektívne opodstatnené (Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku zo 7. augusta 1996, sťažnosť č. 19874/92, bod 58).

471. Pri posudzovaní vyššie citovanej komunikácie vyšetrovateľov a operatívnych pracovníkov dospel dovolací súd k záveru, že obavy obvineného z nedostatku nezáujatosti na strane vyšetrovateľa Z. Ď. sú legitímne a opodstatnené, keďže z tejto komunikácie vyplýva obava z existencie negatívneho, až nepriateľského vzťahu vyšetrovateľa Z. Ď. k osobám obhajcov a obvinenému.

472. Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že predmetná komunikácia má neformálny charakter, v nej použité hodnotiace komentáre neboli vážne mienené s tým, že predložený obsah komunikácie nevyjadruje vlastný vzťah vyšetrovateľa k obhajcom, resp. k obvinenému, ale skôr dokumentuje komunikačný štýl príslušníkov ozbrojeného bezpečnostného zboru. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2022, sp. zn. 1 TdoVS 1/2022, z ktorého odvodil vyššiu toleranciu vzájomného vzťahu medzi úradnou osobou a obhajcom obvineného, ktorá je vyššia ako u ostatných osôb, ktorých sa úkony priamo týkajú, a teda pre posúdenie vzťahu medzi vyšetrovateľom a obhajcom nepostačujú identické kritériá ako pre posúdenie vzťahu vyšetrovateľa k obvinenému.

473. Dovolaciemu súdu je známa jeho vlastná rozhodovacia činnosť (namietaná prokurátorom), podľa ktorej vzťahu taxatívne vymedzené v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, odôvodňujúce vylúčenie sudcu, majú zostupnú tendenciu, teda vzťahom s najväčším potenciálom vyvolať pochybnosti o nezáujatosti sudcu je pomer k veci a na opačnom konci spektra stojí pomer k inému orgánu činnému v danom konaní, pričom to, čo stačí pre vylúčenie zákonného sudcu pre jeho pomer k obvinenému, ako osobe, ktorej sa úkon priamo týka, nebude spravidla stačiť pre jeho vylúčenie z dôvodu pomeru k jeho obhajcovi, resp. k inému orgánu činnému v konaní, ktorých sa úkony súdu spravidla priamo nedotýkajú.

474. Uvedené však vždy bude závisieť od posúdenia konkrétneho prípadu, ako je tomu aj v trestnej veci obvineného. V prejednávanej trestnej veci pritom ide o principiálne negatívny vzťah vyšetrovateľa nielen k obvinenému, ale aj k jeho obhajcom, ktorý (vychádzajúc zo zachytenej komunikácie) je založený len na procesnom postavení obvineného a jeho obhajcov. Nič iné „hmatateľné“, čo by snád mohlo takú komunikáciu keď už nie ospravedlniť, tak aspoň vysvetliť, totiž z predmetnej komunikácie nevyplýva.

475. Ako to už bolo opakovane povedané, subjektívna zaujatosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak a posudzuje sa podľa toho ako sa posudzovaná osoba navonok správa, koná, teda podľa jej objektívnych vonkajších prejavov, keďže jej vnútorné subjektívne prežívanie nie je inak poznateľné. Aj keď zaujatosť nemusí byť so stopercentnou istotou preukázaná a pre konštatovanie jej nedostatku postačí aj „len“ pochybnosť o nezáujatosti, na strane druhej nie akákoľvek aj bezvýznamná pochybnosť má tento účinok (konštatovanie zaujatosti). Preto je potrebné v každom jednotlivom prípade zvlášť s ohľadom na konkrétne okolnosti toho ktorého prípadu posúdiť, či obavy namietajúcej osoby z nedostatku nezáujatosti, objektívnosti konajúceho orgánu sú oprávnené, legitímne, do takej miery, že nie je možné od nej spravodlivo požadovať, aby o jej právach a povinnostiach konal a rozhodoval orgán, o ktorom možno mať ňou namietané pochybnosti o jeho nezáujatosti, a to do takej miery že aj u objektívneho, nezáujatého pozorovateľa by ňou namietané skutočnosti vyvolali pochybnosti o nezáujatosti posudzovaného orgánu.

476. Je potrebné prokurátorovi prisvedčiť, že použitie vulgarizmov samé osebe, bez ďalšieho, zvlášť za situácie, že nešlo o verejnú komunikáciu, ešte nevyhnutne nemusí svedčiť o zaujatosti policajta a môže

skutočne ísť o nejaký komunikačný štýl príslušníkov ozbrojeného bezpečnostného zboru.

477. V prejednávanej veci však vyšetrovateľ Z. Ď.Q. mal vymyslieť názov policajnej akcie vedenej proti obvinenému (podľa vyjadrenia svedka O. D. a aj keď aj ten by mohol pravdu nehovoriť, každopádne pre konštatovanie zaujatosti nie je potrebné jej dokázanie so stopercentnou istotou, ale postačí aj legitímna pochybnosť, ktorá vyjadrením svedka - kolegu policajta nepochybne vzniká) v podobe „A. B.“ (teda prenasledovanej a lovenej veľryby), vo svojej kancelárii (spolu s O. Č.) mal mať tabuľu, na ktorej mal byť „A. B.“ a človek, ktorý prepichuje veľrybu, na vyjadrenie X. S.: „Smrt A. B.. Boh nás potrestá ak neužijeme A. B. na smrť“, reagoval súhlasným vyjadrením („Aaaaaaaarrrrrr“), napriek tomu, že výsluch obvineného a rozhodnutie o jeho väzbe je neverejné, pričom vyšetrovateľ Z. Ď. sa tohto výsluchu nezúčastnil, preto neexistoval zákonný dôvod, aby bol pred jeho skončením informovaný o jeho priebehu a výsledku operatívnymi pracovníkmi, ktorí sa výsluchu zúčastnili, a ktorí nemali žiaden zákonný dôvod takto postupovať (vyšetrovateľa o priebehu neverejného úkonu trestného konania pred jeho skončením informovať) a aj keď je do určitej miery pochopiteľné, že vyšetrovateľ podávajúci podnet na vzatie obvineného do väzby sa o výsledok rozhodovania o väzbe zaujíma, záujem za cenu porušenia zákonom stanoveného neverejného charakteru úkonu už nasvedčuje, a to v kontexte ďalších vyššie uvedených skutočností, určitému zvýšenému záujmu vyšetrovateľa na veci, keď navyše vyšetrovateľ informácie v podstate (v zásade) v rozpore so zákonom mu poskytnuté vulgárne komentuje, avšak nie vo všeobecnosti, ale adresne, personifikovane vo vzťahu k obvinenému a jeho obhajcom so zjavným dešpektom, a to bez akejkolvek väzby na nejaký negatívny prejav obvineného, resp. jeho obhajcov na adresu vyšetrovateľa či operatívnych pracovníkov, pričom svoj komentár v úvode úkonu, výsledkom ktorého je rozhodnutie o ne/vzátí obvineného do väzby, začína slovami „nabrúste harpúny“.

478. Z uvedeného potom vyplýva dôvodný predpoklad, že vyšetrovateľ policajnú akciu vedenú proti obvinenému pomenoval menom lovenej veľryby, v kancelárii mal na tabuli fotku človeka prebodávajúceho veľrybu, súhlasil s tým, že ho Boh potrestá ak neuženie A. B. na smrť“, informácie získané v podstate v rozpore so zákonom o priebehu rozhodovania o väzbe obvineného komentoval slovami „nabrúste harpúny“ a personifikovanými vulgarizmami na adresu obvineného a obhajcov so značným dešpektom k prezentovanej obhajobe bez akéhokoľvek opodstatneného podkladu, čo vyvoláva obavu, že vyšetrovateľ od samotného počiatku (od pomenovania policajnej akcie) nemal v úmysle splniť si svoju zákonnú povinnosť objasňovať skutočnosti svedčiace nie len v neprospech, ale aj v prospech obvineného a umožniť tak súdu spravodlivé rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), ale chcel vyšetrovanie podriaďiť vopred určenému cieľu, a to „obvineného uloviť“, avšak vyšetrovateľ má vyšetrovať, nie loviť.

479. V kontexte vyššie rozvedených skutočností za situácie, že sa vyšetrovateľ bezdôvodne a bez poznania obsahu vulgárne a s dešpektom vyjadruje k spôsobu vedenia obhajoby - „... napchaj to riti a podpal“ (pozn. - prípravu obhajobného prednesu obhajcu), obavy obvineného, že vyšetrovateľ nebude objasňovať aj skutočnosti svedčiace v jeho prospech, hoci mu to zákon ukladá z dôvodu existencie predsudkov na jeho strane založených nie na spoľahlivom poznaní veci, ale len na predpoklade, teda z dôvodu nedostatku nestrannosti, objektívnosti, sú legitímne a opodstatnené.

480. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že komunikácia „W.“ nemala mať verejný charakter vzhľadom na to, že, ako to už bolo opakovane uvedené, subjektívna ne/zaujatosť namietanej osoby sa posudzuje podľa jej vonkajších prejavov, pričom aj utajovaná komunikácia prezentujúca subjektívne názory a postoje posudzovanej osoby je jedným z nich (ak vyjde najavo, ako v tomto prípade). Navyše aj samotní policajti si boli vedomí toho, že dotknutá komunikácia môže byť problémom, keďže pristúpili k jej zmazávaniu a koordinovaniu výpovedí, prečo tak urobili (ak by dotknutá komunikácia nemala vzbudzovať pochybnosti o nezaujatosti jej aktérov, nebol dôvod ju odstraňovať a koordinovať vysvetlenie jej odstránenia).

481. Navyše v súvislosti so skutkom v bode II.2 napadnutého rozsudku je potrebné ešte uviesť, že svedok A. D. bol najprv (predtým ako v prejednávanej veci) vypočutý 12. apríla 2021 vo veci vedenej

pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, teda v čase, keď bola trestná vec obvineného už vylúčená na samostatné konanie a vedená samostatne pod sp. zn. ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020. Menovaný svedok pritom vo veci, z ktorej bola vec obvineného (dovolateľa) vylúčená na samostatné konanie, vypovedal ku skutku, ktorý podľa uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia spáchal len obvinený (dovolateľ), preto nebolo žiadneho rozumného dôvodu tohto svedka vypočúvať v trestnej veci, z ktorej bola trestná vec obvineného vylúčená na samostatné konanie.

482. Zo Zápisnice o výsluchu svedka Mariána Kočnera z 12. apríla 2021 vyplýva, že svedok bol pred výsluchom o predmete výsluchu vyšetrovateľom (Z. Ď.) poučený tak, že: „Budete vypočutý v trestnej veci obv. JUDr. E. A. a spol., stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, pričom Váš výsluch sa má týkať okolností, ktoré sú Vám známe vo vzťahu k odovzdaniu listín vzťahujúcich sa k príprave úkladnej vraždy vyšetrovateľa pplk. Mgr. O. Č. osobou JUDr. B. D., PhD. osobe obvineného JUDr. E. A.“

483. Z takto formulovaného poučenia vyplývajú dve zásadné skutočnosti. Predovšetkým text poučenia nasvedčuje tomu, že v trestnej veci obvineného JUDr. A. vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 nebol dôvod dotknutého svedka vypočúvať, pretože jeho výpoveď nemala vzťah k žiadnemu zo skutkov, ktoré ostali predmetom stíhania v predmetnej trestnej veci (pozn. išlo o skutok v bode 4 uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, spáchanie ktorého sa kládlo za vinu aj Mgr. E. Z., avšak účasť tohto obvineného na tomto skutku sa týkala „len“ toho, že mal JUDr. A. povedať, že je (JUDr. A.) spolu s ďalšími štyrmi osobami podozrivý z prípravy úkladnej vraždy vyšetrovateľa O. Č., teda výpoveď svedka A. D. k obvinenému Mgr. E. Z. nemala žiaden vzťah) a najmä vyšetrovateľ zvoleným textom poučenia svedkovi oznámil to, čo sa mal dozvedieť až z výsluchu svedka, t. j. či svedok má vedomosť o tom, že existujú nejaké listiny vzťahujúce sa k príprave vraždy vyšetrovateľa O. Č. a či má vedomosť o tom, že by niekto také listiny odovzdal inej osobe a ak áno, kto je tou osobou, ktorá ich odovzdala a kto je tou osobou, ktorej boli listiny odovzdané (vzhlľadom na to, že ustanovenie § 132 ods. 2, veta štvrtá, Trestného poriadku zakazuje klásť svedkovi otázky, v ktorých sú obsiahnuté skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede, je analogicky zakázané takýmto spôsobom aj svedka poučiť o predmete konania).

484. Javí sa preto, že orgány činné v trestnom konaní, uvedomujúc si aktuálnu judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa nemožnosti odstraňovania rozporov vo výpovediach svedka čítaním zápisnice z inej trestnej veci, ktorou sa vec stane aj po jej vylúčení zo spoločného konania, získali možnosť vypočúť si svedka takpovediac „na nečisto“ a zistiť, čo o veci vie, prípadne podsunúť mu informáciu, o ktorej ešte len mal vo svojej výpovedi vypovedať, pre prípad, že by o nej vedomosť nemal a pre ďalšieho svedka JUDr. E. A. vytvorili možnosť oboznámiť sa s výpoveďou svedka A. D. [s ktorou by sa oboznámiť nemohol, pokiaľ by svedok A. D. bol vypočutý len vo veci obvineného (dovolateľa), len v ktorej jeho vypočutie malo opodstatnenie] a koordinovať s ňou svoju výpoveď v trestnej veci obvineného (dovolateľa), a to bez toho, aby sa svedok D. so svedkom JUDr. A. museli stretnúť.

485. Uvedené skutočnosti potom v kontexte ďalších vyššie konštatovaných okolností úvahu o nedostatku nezaujatosti na strane vyšetrovateľa významným spôsobom podporujú.

486. Takýto nezákonný postup (spočívajúci v kapcióznom charaktere poučenia svedka) pritom z materiálneho hľadiska významným spôsobom poškodzuje postavenie obvineného (už len z dôvodu, že v prejednávanej veci už navždy zostane pochybnosť, či svedok vôbec vedel o tom, že utajované dokumenty mal svedkovi JUDr. A. dať obvinený a či by svedok túto skutočnosť spomenul, pokiaľ by mu to pred jeho výpoveďou v rámci poučenia nepovedal vyšetrovateľ a vytvorením možnosti koordinácie výpovedí svedkov v neprospech obvineného), pričom obvinený v zásade nemá možnosť sa nápravy v tomto smere zákonným spôsobom domôcť.

487. Zhrnúc uvedené dospel dovolací súd k záveru, že vyššie popísané okolnosti vo svojom súhrne sú spôsobilé jednak u nezaujatého objektívneho pozorovateľa vyvolať legitímne a opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti vyšetrovateľa Z. Ď. a zároveň opodstatnene spochybňujú aj jeho subjektívnu nezaujatosť

pre jeho pomer k veci a nepriateľský pomer k obvinenému a obhajcovi, a preto mal byť z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného vylúčený, čo zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

488. Ako to už bolo vyššie uvedené spravodlivosť musí byť nie len daná, ale musí sa aj javiť, že je daná, pritom z pohľadu objektívneho, nezaujatého pozorovateľa túto podmienku nemôže spĺňať konanie, v ktorom existujú vážne, dôvodné pochybnosti o nezaujatosti už vyšetrovateľa, ktorý vykonával úkony prípravného konania, následne sudkyne konajúcej a rozhodujúcej na súde prvého stupňa a potom aj sudcu odvolacieho súdu.

489. Vzhľadom na to, že dovolací súd rozhodol, že vo veci konali a rozhodovali vyšetrovateľ v rámci prípravného konania, sudkyňa súdu prvého stupňa, ako aj člen senátu odvolacieho súdu, ktorí mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci, v novom konaní bude rozhodovať iný samosudca a v prípade odvolacieho konania senát v inom zložení, preto všetky ostatné námietky, ktoré opodstatňujú aj ďalšie dovolacie dôvody sú nateraz predčasné a z tohto dôvodu ani dovolací súd vo výroku tohto rozhodnutia nekonštatoval naplnenie aj ďalších dovolacích dôvodov.

490. Napriek tomu pre úplnosť dovolací súd dodáva, a to aj v súvislosti s pochybením orgánov činných v trestnom konaní pri výsluchu svedka v inej veci s dosahom na prejednávajúcu vec, že si je vedomý zákonnej úpravy a aj svojej vlastnej rozhodovacej činnosti neumožňujúcej čítanie zápisnic o výpovedi svedka z inej trestnej veci, prípadne tej istej osoby v inom procesnom postavení (R 97/2018-I.), na účely odstraňovania rozporov, avšak ani právna úprava a ani judikatúra najvyššieho súdu nie sú nemenné a neustále sa vyvíjajú (m. m. rozhodnutia ústavného súdu napr. III. ÚS 492/2022, IV. ÚS 610/2021).

491. Zvlášť za situácie, keď rozhodujúcim, ťažiskovým usvedčujúcim dôkazom vo veci je výpoveď spolupracujúcej osoby, ohľadom ktorej rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva opakovane upozorňuje na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, keďže takáto výpoveď je zo svojej povahy manipulovateľná a môže byť urobená výlučne výmenou za ponúkané výhody, alebo ako akt osobnej pomsty, a preto je potrebné vierohodnosť výpovede spolupracujúcej osoby s ohľadom na benefity, ktoré jej boli poskytnuté, dôsledne a starostlivo posúdiť a odôvodniť, je právna úprava a na ňu nadväzujúca judikatúra neumožňujúca použitie predchádzajúcich výpovedí tej istej osoby na účely posúdenia jej dôveryhodnosti, podľa názoru odvolacieho súdu, nevyhovujúca a nereflektujúca skutočnosť, že proti uzneseniu o spojení vecí, či vylúčení veci na samostatné konanie nie je sťažnosť prípustná a nesprávne posúdenie podmienok pre takýto postup v zásade nenaplnia žiaden dovolací dôvod, keď navyše spomínané podmienky sú značne vágne vymedzené, čo môže mať za následok, že vylúčením veci na samostatné konanie, či ich následným spájaním, je možné dosiahnuť zákonnú nepoužiteľnosť predchádzajúcich výpovedí tej istej osoby významných pre posúdenie jej dôveryhodnosti, preto aj v prejednávanej veci bolo potrebné minimálne položenými otázkami zistiť, či vypočúvaná osoba už v minulosti ku skutočnostiam, ktoré sú predmetom aj prejednávanej veci, vypovedala, ak áno, či sa od výpovede v prejednávanej veci ne/odchyľovala a z akého dôvodu a aj na tomto základe vierohodnosť vypočúvanej osoby dôsledne posúdiť.

492. K otázke posúdenia dôveryhodnosti spolupracujúcich osôb v prejednávanej veci je potrebné ďalej uviesť, že inštitút spolupracujúceho svedka predstavuje významný a prospešný trestno-procesný inštitút, ktorého účelom je zvyčajne prekonať dôkaznú núdzu pri závažnej trestnej činnosti, ktorej odhaľovanie a preukazovanie je spravidla spájané s osobitnými ťažkosťami. Ide o legitímny nástroj v boji najmä proti organizovaným formám trestnej činnosti, často proti sofistikovanej kriminalite (osobitne náročnej napríklad spôsobom, rozsahom alebo subjektmi jej páchania), ktorej prostriedky a prejavy sa častokrát prelínajú s legálnymi aktivitami a sťažujú tak jej odhaľovanie a dokumentovanie. Takáto trestná činnosť je často organizovaná na viacerých úrovniach, kde sa všetci páchatelia mnohokrát ani navzájom nepoznajú (napr. v záujme bezpečnosti najmä jej vedúcich predstaviteľov), je sprevádzaná používaním utajovaných spôsobov a foriem modernej komunikácie a organizovaná na rôznych miestach, častokrát nielen v rámci jedného štátu. Všetky tieto činitele, jednotlivo aj v kombinácii, potom prispievajú k tomu, že takáto trestná činnosť nie je odhalená vôbec, prípadne dostatočne včas. Zmyslom využitia inštitútu

spolupracujúceho svedka je tak v rámci už uvedených skutočností záujem štátu odhaliť závažnú a inak ťažko dokázateľnú trestnú činnosť a napomôcť tak k splneniu účelu trestného konania (§ 1 ods. 1 Trestného poriadku). Postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať „a priori“ za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu. (Nález ústavného súdu z 23. marca 2021, sp. zn. I. ÚS 292/2020).

493. Rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody, upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESHP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESHP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 3. marca 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutia ESHP vo veciach Cornelis proti Holandsku, z 25. mája 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí (III. ÚS 758/2016). Použitie výpovedí svedkov výmenou za ich imunitu alebo iné výhody predstavuje dôležitý nástroj vnútroštátnych orgánov na boj proti závažnej trestnej činnosti, avšak je nutné brať na zreteľ, že môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému, pretože takáto výpoveď je zo svojej povahy manipulovateľná a môže byť urobená výlučne výmenou za ponúkané výhody, alebo ako akt osobnej pomsty, nemožno preto podceňovať niekedy nejednoznačnú povahu takejto výpovede a riziko toho, že obvinený by mohol byť súdený na základe neoverených obvinení, ktoré nie sú nevyhnutne nezaujaté (m. m. Habran a Dalem, č. 43000/11 a 49380/11, ods. 94 - 96, 17. 1. 2017, ods. 100), pričom intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého komplicom je priamo úmerná významu výhody, ktorú tento komplic získa výmenou za dôkaz, ktorý poskytne (pozri Erdem proti Nemecku, č. 38321/97. 9. decembra 1999; Adamčo proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 45084/14, rozsudok 12. novembra 2019).

494. Pri posudzovaní vplyvu svedectva spolupracujúcej osoby na spravodlivosť súdneho konania ESHP v jednotlivých svojich rozhodnutiach inter alia zohľadnil rôzne skutočnosti, a to, že (či): obhajoba vedela o existencii dohody s prokuratúrou (X proti Spojenému kráľovstvu, rozhodnutie zo 6. októbra 1976, č. 7306/75); vnútroštátny súd preskúmal dohodu (Adamčo proti Slovenskej republike, bod 70); vnútroštátny súd venoval pozornosť všetkým možným výhodám, ktoré svedok získal (tamže, bod 65 - 66); dohoda bola prediskutovaná na súde (X proti Spojenému kráľovstvu); obhajoba mala možnosť namietat' svedka (Cornelis proti Holandsku); obhajoba mala možnosť namietat' členov zainteresovaného tímu prokuratúry (Verhoek proti Holandsku, rozhodnutie z 27. januára 2004, č. 54445/00); vnútroštátny súd si bol vedomý rizika spoliehania sa na svedectvo spolupáchatel'a (Cornelis proti Holandsku); vnútroštátny súd pristupoval k svedectvu obozretné (Verhoek proti Holandsku); vnútroštátny súd podrobne vysvetlil, prečo svedkovi uveril (Verhoek proti Holandsku); existovali nespochybné potvrdzujúce dôkazy (rozsudky Habran a Dalem proti Belgicku, bod 105, a Salmon Meneses) a podobne.

495. Ďalej si je nutné uvedomiť, že pokiaľ výpoveď spolupracujúcej osoby, ktorá je pre vec rozhodujúca, korešponduje s inými dôkazmi týkajúcimi sa skutočností, že sa skutok stal a aký bol jeho priebeh, automaticky to nemusí znamenať, že táto osoba (ktorá sa zároveň priznáva k spáchaniu samotného skutku) hovorí pravdu aj v tom, kto s ňou mal trestnú činnosť páchať. Vo všeobecnosti je hrozbou pre spravodlivosť trestného konania taká prax, ak by sa vierohodnosť vypočítavanej osoby

(obvinený, svedok) odvodzovala v zmysle prístupu - hovor pravdu tam, kde sa to dá overiť inými dôkazmi, budú ti veriť aj tam, kde sa to overiť (akýmkoľvek) inými dôkazmi nepodari. Osobitne táto výhrada platí vo vzťahu k spolupracujúcemu obvinenému, kde judikatúra európskych justičných orgánov, ako aj ústavného súdu dôrazne nabáda k náležitej opatrnosti. Pri hodnotení dôkazov je nevyhnutné mimoriadne dôsledne pomerovať riziko odhalenia z prípadného klamstva (osobitne pri zjavnej dôkaznej núdzi v súvislosti s okolnosťami, za ktorých bol skutok spáchaný) s celkovou výhodou, ktorú táto osoba získa výmenou za spoluprácu, ktorá sa nie zriedka rovná faktickej beztretnosti. Je potrebné rozlíšiť prípady, pri ktorých nebude možné zavrhnúť úvahu, že uvedené riziko je pre konkrétnu osobu prijateľné a smeruje výlučne k snahe za akýchkoľvek okolností získať výhody pre seba a prípady, keď taká osoba vypovedá v snahe objasniť skutočný priebeh trestnej činnosti (čo samozrejme neznamená, že v takom prípade tu nemôže byť prítomný aj legitímny faktor získania výhody). Konajúci súd tak v prípade konfliktu medzi dvoma dôkaznými skupinami (dôkaznými prostriedkami) musí vyvinúť mimoriadne úsilie, aby vysvetlil, prečo uprednostnil určitý dôkaz pred iným. Či bolo trestné konanie spravodlivé ako celok, je potrebné venovať sa aj vierohodnosti výpovede spolupracujúcej osoby s ohľadom na benefity, ktoré jej boli poskytnuté. (Primerane nález ústavného súdu z 30. októbra 2024, sp. zn. I. ÚS 245/2024).

496. K hodnoteniu dôveryhodnosti výpovedí spolupracujúcich osôb súd prvého stupňa na jednej strane síce uviedol, že si dobre uvedomoval potrebu mimoriadnej obozretnosti pri hodnotení výpovedí svedkov - spolupracujúcich obvinených, a to zvlášť z hľadiska ich vierohodnosti (str. 47 rozsudku), na strane druhej, sa odmietol pri posudzovaní dôveryhodnosti týchto osôb zaoberať im poskytnutými benefitmi konštatujúc, že nebolo jeho úlohou zisťovať, aké zákonné benefity budú a či vôbec, poskytnuté svedkom, ktorí v predmetnom konaní vypovedali ako spolupracujúci obvinení (str. 49 rozsudku).

497. Odvolací súd v tomto smere doplnil dokazovanie vyžiadaním správy od prokurátora, či spolupracujúcim osobám JUDr. E. A., A. Y. a Mgr. L. I. boli poskytnuté výhody v trestnom konaní (benefity) a aké, na podklade čoho zistil, že JUDr. E. A. nebol poskytnutý žiaden benefit, avšak trestné konania voči nemu stále prebiehajú, trestné stíhanie A. Y. z dôvodu, že sa významnou mierou podieľal na objasnení obzvlášť závažných zločinov a zločinov spáchaných zločineckou skupinou, pre zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a iné bolo prerušené, pričom trestné stíhanie proti Mgr. L. I. bolo z dôvodu jeho úmrtia zastavené.

498. K otázke posúdenia vierohodnosti spolupracujúcich svedkov odvolací súd v napadnutom rozsudku s ohľadom na benefity, ktoré im boli poskytnuté v reakcii na jednotlivé námietky obvineného v jeho odvolaní proti napadnutému rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o spochybňovanie pravdivosti kľúčových svedeckých výpovedí (a tým aj následné spochybňovanie skutkových zistení) s odkazom na využitie inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia ... k tomu sa Najvyšší súd SR už viackrát podrobným spôsobom vyjadroval vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. uznesenie z 2. februára 2016, sp. zn. 1 TdoV 13/2015, rozsudok z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014), keď v podstate konštatoval, že využitie uvedeného zákonného inštitútu (ako aj iných obdobných osobitných trestnoprocesných inštitútov voči osobám, ktoré sa sami podieľali na prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, napr. prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste) nespôsobuje automaticky nevyhnutnosť vyhodnotenia výpovede osoby, voči ktorej bol tento inštitút použitý, ako nevierohodnej. Ďalej uviedol, že Ide však o legálny „benefit“, ktorý výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Taká výpoveď je zákonným dôkazom, čo neznamená, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Svedecké výpovede dotknutých osôb (slangovo označovaných ako „kajúnci“) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. rovnako ako každý iný dôkaz.

499. Odvolací súd v tomto smere ďalej uviedol, že v prejednávanej veci neboli zistené také výhody či benefity v ich prípade, ktoré by boli v rozpore so zákonnou úpravou a ktoré by poukazovali, že uvedené

svedecké výpovede sú nepravdivé, nezodpovedajúce skutočnosti a že by ich účelom bolo zakrývať vlastnú trestnú činnosť, získať výhody vo vlastnej trestnej činnosti, či nejaká forma osobnej pomsty vo vzťahu k obžalovanému. V tomto ohľade treba uviesť, že títo svedkovia svojimi výpoveďami neuvádzajú skutočnosti iba vo vzťahu k osobe obžalovaného a jeho protiprávneho konania, ale svojimi výpoveďami kriminalizujú sami seba, keď zároveň uvádza skutočnosti a svojej trestnej činnosti... Samotný „korunný svedok“ JUDr. L. A. mal pritom s obžalovaným blízky priateľský vzťah a k svojej motivácii spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní uviedol, že neexistovala žiadna konkrétna okolnosť, pre ktorú sa rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní rozhodol sa vypovedať preto, lebo je presvedčený, že takto presne by to malo fungovať.

500. Z vyššie označenej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozsudok vo veci Adamčo proti Slovenskej republike z 12. novembra 2019, ale aj ďalšie vyššie uvedené) okrem iného plyní, že Európsky súd pre ľudské práva vníma ako problematické, pokiaľ poskytnutie benefítov spolupracujúcim osobám nepodliehalo súdnej kontrole a pokiaľ aj po skončení súdneho konania boli spolupracujúcim osobám, výmenou za ich svedeckú výpoveď v skončenom súdnom konaní, poskytnuté ďalšie nadväzujúce benefity. Z uvedeného je potom zrejmé, že pokiaľ spolupracujúca osoba vypovedá v súdnom konaní v čase, keď je ešte neboli poskytnuté žiadne benefity, avšak trestné konania voči nej nie sú uzavreté a je predpoklad, že jej poskytnuté byť môžu, v takomto prípade pri hodnotení vierohodnosti jej výpovede je potrebné zohľadňovať aj tie benefity, ktoré jej môžu byť v budúcnosti poskytnuté a v podmienkach Slovenskej republiky je nutné zvažovať aj možnosť zastavenia trestného stíhania, teda získania úplnej beztrestnosti výmenou za usvedčujúcu výpoveď.

501. Odvolací súd v rozpore s uvedením pri hodnotení výpovede svedka JUDr. L. A. vychádzal zo skutočnosti, že v čase odvolacieho konania mu neboli poskytnuté žiadne benefity, dôsledne však nezohľadnil skutočnosť, že trestné konania voči jeho osobe nie sú ukončené a v súvislosti s poskytnutou usvedčujúcou výpoveďou v prejednávanej veci mu môžu byť v budúcnosti (po skončení trestného konania v prejednávanej veci) poskytnuté ďalšie benefity, a to aj v podobe zastavenia trestných stíhaní, teda úplnej beztrestnosti (k čomu napokon v niektorých prípadoch medzičasom aj došlo).

502. Úlohou odvolacieho súdu, keďže tak neurobil súd prvého stupňa, bolo s poukazom na už poskytnuté benefity a s ohľadom na možné benefity poskytnuté v budúcnosti, a to aj v podobe úplnej beztrestnosti (zastavenia trestného stíhania) dôsledne a starostlivo posúdiť primeranosť takýchto benefítov už poskytnutých, ale aj benefítov, ktoré môžu byť spolupracujúcim svedkom, a to aj v podobe úplnej beztrestnosti, poskytnuté až v budúcnosti, vo vzťahu k riziku odhalenia z prípadného klamstva a s tým spojenými dôsledkami (trest odňatia slobody v rozmedzí maximálne „len“ 4 až 10 rokov) a k trestnej činnosti obvineného, pričom intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého spolupracujúcou osobou je priamo úmerná významu výhody, a na tomto podklade dôsledne a starostlivo dôveryhodnosť spolupracujúcich osôb vyhodnotiť, a to aj vo vzťahu k záujmu spoločnosti na trestnom stíhaní obvineného, keď JUDr. L. A. hrozilo v niektorých prípadoch uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe od 10 do 20 rokov, A. Y., dokonca trest odňatia slobody od 20 do 25 rokov, pričom obvinenému hrozilo uloženie trestu od 5 do 12 rokov.

503. K námietke obvineného v tom smere, že spolupracujúci svedkovia najskôr daný skutok a stíhanú trestnú činnosť popierali, resp. ju neuvádzali a nevypovedali k nej, resp. využili svoje právo nevypovedať a k ich usvedčujúcim výpoveďiam došlo na základe toho, že boli vo výkone väzby a následne z nej boli prepustení príkazom prokurátora, odvolací súd uviedol, že nie je neobvyklý jav, že určitá osoba na začiatku svojho trestného stíhania popiera stíhanú trestnú činnosť, resp. k nej nevypovedá a až neskôr sa rozhodne o nej vypovedať a priznáva sa k stíhanej trestnej činnosti, či už z dôvodov, že môže ísť o poľahčujúcu okolnosť, z dôvodov, že sa tak rozhodol na základe svojho presvedčenia a považuje za správne a čestné uviesť pravdu alebo z dôvodov, že chce spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní s vidinou uzatvorenia pre neho výhodnej dohody o vine a treste, resp. získania iného benefitu s tým súvisiaceho. To, že je daná osoba vo výkone väzby, nie je z tohto pohľadu určujúce a pokiaľ je sprievodným javom prepustenie takej osoby z výkonu väzby, ide o pochopiteľný a zrozumiteľný postup týkajúci sa osoby, ktorá sa priznáva k trestnej činnosti, resp. navyše vypovedá aj k inej trestnej činnosti,

ktorá mala byť podľa tejto osoby spáchaná.

504. S týmto záverom odvolacieho súdu je v zásade možné súhlasiť, avšak odvolací súd v tejto súvislosti nezohľadnil aj ďalšie významné skutočnosti a nedal odpoveď na s nimi súvisiace otázky. Vo vzťahu k prepusteniu spolupracujúcich osôb príkazom prokurátora z väzby bolo nutné zohľadniť aj skutočnosť, že z väzby neboli prepustení potom, ako sa začali priznávať k vlastnej trestnej činnosti, ale až potom, ako začali vypovedať o skutočnostiach usvedčujúcich obvineného a vysvetliť, aký vplyv táto skutočnosť ne/mala na posudzovanie dôveryhodnosti spolupracujúcich osôb. Vo vzťahu k svedkovi A. Y. potom pristupuje ešte fakt, že tento svedok mal byť počas výkonu väzby opakovane navštevovaný vyšetrovateľom, ako aj operatívnymi pracovníkmi, a to bez konkrétneho výstupu z takých návštev s tým, že dotknutý svedok (A. Y.) ešte v marci 2020 žiadal o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Z. Ď., pretože mu nebol umožnený telefonický a ani osobný kontakt s jeho rodinou, pričom postup vyšetrovateľa označil ako neľudský, drastický a neprímeraný. Prvá návšteva družky A. Y. vo výkone väzby bola umožnená 25. augusta 2020, len 6 dní po tom, ako A. Y. v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 po prvýkrát 19. augusta 2020 vypovedal proti obvinenému.

505. Súčasťou hodnotenia vierohodnosti výpovede svedka vo všeobecnosti, a teda aj spolupracujúceho svedka, je okrem iného vysporiadanie sa s rozpormi medzi jeho výpoveďou a výpoveďami iných svedkov, resp. medzi jeho výpoveďou a inými dôkazmi, ale tiež s vnútornými rozpormi v jeho vlastnej výpovedi.

506. Ja pritom nutné prisvedčiť názoru ministra spravodlivosti, že rozpory medzi výpoveďami spolupracujúcich svedkov už boli tak zásadného charakteru, že bez náležitého vysvetlenia, ktoré neposkytol ani súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd (na podklade vysvetlenia svedkov), nemohli viesť k záverom, ku ktorým dospel odvolací súd.

507. Odvolací súd na str. 178 a nasl. napadnutého rozsudku stručne zosumarizoval rozpory vo výpovediach spolupracujúcich svedkov A. Y., Mgr. L. I. a JUDr. Ľ. A., ku ktorým uviedol, že z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že sa malo jednať o vybavenie nepodania sťažnosti zo strany prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení z väzby Ing. D., na základe ktorého bol tento z väzby prepustený pri jej nahradení. Je zrejmé, že vzhľadom na odstup času od uvedenej udalosti, ktorá sa stala v júli 2017, si svedkovia nemuseli pamätať danú udalosť presne (svedkovia Y., JUDr. A. a Mgr. I. na túto skutočnosť vo výpovediach aj poukazovali), a to aj s ohľadom na to, že títo svedkovia neprišli do spoločného vzájomného kontaktu ohľadom celého skutkového deja a tiež v tomto ohľade správne poukázal prvostupňový súd na tú skutočnosť, že vybavovanie takýchto vecí, keď potrebovali využiť svoje kontakty na ovplyvňovanie vecí, bolo pre svedkov bežným spôsobom ich fungovania, z čoho vyplýva, že nie je neobvyklé, pokiaľ si presne nepamätali skutočnosti ohľadom svojho konania, resp. že tieto skutočnosti neuvádzali navzájom v úplnej zhode.

508. Na tomto mieste je však potrebné uviesť, že podľa argumentácie súdu prvého stupňa, s ktorého vyjadrením sa odvolací súd stotožnil, svedkovia nemali žiaden konkrétny dôvod, aby opisovali práve túto jedinú udalosť z celej viac ako 16 ročnej praxe obvineného ako špeciálneho prokurátora, keby to nebola pravda a keby sa udalosť nestala, z čoho by bolo možné vyvodiť, že išlo o tak jedinečnú udalosť, ktorá sa svedkom takpovediac „vryla“ do pamäti. V rozpore s tým je ale záver, že hoci je udalosť podľa názoru súdov tak jedinečná, že si na ňu svedkovia pamätajú, už si celkom dobre nepamätajú, ako to celé zbehlo a čo prevzatiu úplatku predchádzalo. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že svedkovia neprišli do spoločného vzájomného kontaktu ohľadom celého skutkového deja, nie je to celkom presné vyjadrenie (keďže v skutočnosti nie je zrejmé, kto s kým a kde sa stretol), pretože podľa jednej verzie mali byť spolu A. Y. a Mgr. L. I. v Chorvátsku a podľa druhej verzie mali byť spolu Mgr. L. I. a JUDr. Ľ. A. na Slovensku.

509. Z výpovedí svedka A. Y. vyplývajú viaceré závažné rozpory:

- Na jednej strane svedok tvrdil, že vybavovanie prepustenia Ing. D. z väzby sa riešilo vo štvrtok 20. júla 2017 prakticky obratom, a to telefonicky z Chorvátska, keď Mgr. L. I. kontaktoval JUDr. Ľ. A. a

zároveň tvrdil, že vec riešil s K. X., ktorého kontaktoval po rozhodnutí najvyššieho súdu, pričom muselo ísť práve o rozhodnutie zo 17. júla 2017, pretože svedok uviedol, že k iným žiadosťiam Ing. D. o prepustenie z väzby žiadne aktivity nevyvíjal. Stretnutí s K. X. pritom malo byť niekoľko, a to tak v Trenčíne, ako aj v Bratislave. Svedok však zjavne nemohol byť na dvoch miestach zároveň, keďže v inej časti výpovede potvrdil, že bol od 19. júla 2017 v Chorvátsku, odkiaľ sa mal vrátiť až 23. júla 2017 a informáciu o rozhodnutí najvyššieho súdu obdržal od Z. I. práve v čase, keď bol v Chorvátsku (pozn. svedok sa mal totiž práve v Chorvátsku rozčuľovať, že sa musí vrátiť na Slovensko, z čoho potom vyplýva, že túto informáciu nemohol dostať pred svojím odchodom do Chorvátska). Výpoveď svedka nekorešponduje s výpoveďami svedkov Mgr. I.G. a JUDr. A. a navyše je aj vnútorne rozporná, pretože svedok k jednej záležitosti, ktorou malo byť vybavovanie prepustenia Ing. D. z väzby, vypovedal o dvoch líniách, a to o jeho stretnutiach s K. X. a zároveň o jeho aktivite s Mgr. I., čo objektívne nemohlo byť možné.

- Svedok ďalej v prípravnom konaní vypovedal, že úplatok pre obvineného odovzdal Mgr. L. I. a A. niekde na pumpe, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že to bolo v reštaurácii J., pričom pri odovzdaní boli Mgr. L. I. a JUDr. E. A. a zároveň na tom istom hlavnom pojednávaní uviedol, že peniaze odovzdal A. a ten ich dal Mgr. L. I. a ten ich mal dať JUDr. E. A.

- Mgr. L. I. mu peniaze vrátil s odstupom asi 14 dní, čo nezodpovedá výpovedi Mgr. I., ktorý vypovedal, že mu ich vrátil v ten istý deň.

510. Svedok A. Y. si teda odporuje nielen sám vo vlastnej výpovedi, a to dokonca vo výpovedi urobenej v rámci jedného termínu hlavného pojednávania, ale jeho výpoveď nekorešponduje ani s výpoveďou svedka Mgr. I., s ktorým mal prepustenie Ing. D. z väzby riešiť osobne v Chorvátsku a ani s výpoveďou JUDr. A.

511. Z výpovede svedka Mgr. L. I. vyplynulo že:

- Vybavovanie prepustenia Ing. D. z väzby trvalo niekoľko dní, počas ktorých sa svedok s JUDr. A. stretol 2-3 krát, a to na Slovensku, pričom oslovený mal byť v tejto veci zo strany svedka Y. v priebehu asi dvoch týždňov pred prepustením Ing. D. z väzby.

- Svedok vrátil peniaze A. Y. ešte v ten večer, t. j. v rovnaký deň, ako prevzal od A. Y. obálku so 100.000,- Eur, hoci A. Y. tvrdil, že sa tak stalo s odstupom asi 14 dní.

- O kontakt na niekoho na ÚŠP GP SR ho žiadal svedok Y., ktorý však vypovedal, že Mgr. I. sa mu ponúkol sám, keď videl, ako sa rozčuľuje.

512. K uvedenému dovolací súd uvádza, že pokiaľ by výpoveď svedka Mgr. I. mala byť pravdivá, potom vyvracia výpoveď svedka Y., a to nielen v mieste, z ktorého mal byť oslovený JUDr. A., ale najmä v čase, ktorý malo trvať vybavenie prepustenia Ing. D. z väzby a tiež aj v spôsobe tohto vybavovania (telefonicky vs. osobne). Ďalej je potrebné upozorniť, že pokiaľ by mala byť výpoveď tohto svedka pravdivá, potom musel byť zo strany A. Y. oslovený okolo 7. júla 2017, keďže Ing. D. bol z väzby prepustený 21. júla 2017. Výpovede svedkov Mgr. I. a Y. sa teda vzájomne vylučujú, a to v podstatných okolnostiach.

513. Takéto rozpory sa už nedajú v celku, súhrne vysvetliť odstupom času, o to viac, že podľa názoru súdu prvého stupňa malo ísť pre svedkov o „jedinečnú“ udalosť. Preto bolo potrebné sa k jednotlivým vyššie rozvedeným rozporom vyjadriť a vysvetliť, prečo hodnovernosť výpovedí dotknutých svedkov zásadným spôsobom ne/narúšajú.

514. Z výpovede svedka JUDr. A. vyplynulo, že prvotný kontakt zo strany Mgr. I. musel byť šesť dní pred osobným stretnutím JUDr. A. s obvineným (svedok mal kontaktovať obvineného asi 3-4 dni od požiadavky Mgr. I. a osobne sa s obvineným stretnúť asi 3 dni potom, ako kontaktoval obvineného), lenže pokiaľ by to mala byť pravda, potom Mgr. I. musel JUDr. A. kontaktovať už 14. júla 2017, pretože obvinený mal s JUDr. M. komunikovať 20. júla 2017. To by ale znamenalo, že vec sa začala riešiť ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu, keďže ten rozhodol až 17. júla 2017. Uvedený časový úsek šiestich dní pritom zodpovedá vyjadreniu svedka, podľa ktorého ho mal Mgr. I. kontaktovať týždeň pred prepustením Ing. D. z väzby (pozn. uvažujúc o najkratšej dobe, keďže svedok uviedol, že to bol

jeden alebo dva týždne).

515. Výpoveď svedka A. Y. tak nekorešponduje s výpoveďami Mgr. I., ale ani JUDr. A., pokiaľ ide o čas trvania vybavovania tejto veci, miesto jej vybavovania a spôsob jej vybavovania, nehovoriac o tom, že stretnutí medzi Mgr. I. a JUDr. A. malo byť v tejto súvislosti viac (2-3).

516. Na tomto mieste si je nutné ešte uvedomiť, že z odôvodnení rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu (ale napokon aj zo samotnej skutkovej vety) plynie, že v prípade skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku išlo o dve samostatné fázy konania (pozn. interakcia obvineného s prokurátorkou JUDr. I. M. ako fáza I. a interakcia obvineného s JUDr. A. ako fáza II.). Preto aj keby bolo spoľahlivo preukázané, že sa obvinený zaujímal o kauzu Ing. D., bez ďalšieho to ale neznamená, že prevzal úplatok.

517. Pritom na podklade výpovedí spolupracujúcich osôb, ktorých výpovede sa rôznia v podstatných okolnostiach bez bližšieho, konkrétneho a presvedčivého vysvetlenia vzniku ich rozporov, nie je možné dospieť k záveru o vierohodnosti výpovede svedka JUDr. A. ako jediného dôkazu o tom, že obvinený mal prevziať úplatok, zohľadňujúc aj skutočnosť, že preukázanie priebehu tohto skutku v len jeho fáze I. by zrejme pre vyvodenie trestnej zodpovednosti obvineného samé osebe nestačilo, navyše nijakým spôsobom nepreukazuje priebeh II. fázy tohto skutku.

518. Zároveň je nutné prisvedčiť opodstatnenosti námietok ministra spravodlivosti aj vo vzťahu k výroku o vine v bode II. 2 napadnutého rozsudku v tom smere, že vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané, že obvinený mal prístup k dvom utajovaným písomnostiam, ktoré mal 20. augusta 2020 odovzdať JUDr. L. A., čo vyplýva z výpovedí svedkov A. D., JUDr. I. Č., Mgr. A. S. a A. A. Závery súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu tak nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

519. V stručnosti je nutné uviesť, že dezinterpretáciu výpovede svedkyne A. D. súdom prvého stupňa dovolací súd už vyššie rozviedol, každopádne z jej výpovede plynie, že kópie utajovaných písomností mimo stanoveného postupu si prokurátor mohol vyhotoviť, len ak si ich od nej vyžiadal a odniesol mimo jej dosah, avšak si nepamätá, že by obvinený od nej pýtal utajované písomnosti vo veciach, ktoré mu neboli pridelené na vybavenie, pričom prejednávaná vec mu pridelená nebola.

520. Svedok JUDr. I. Č. vypovedal, že všetky podnety vyšetrovateľa v utajovanom režime v prejednávanej veci vybavovali iní prokurátori, pokiaľ sa pamätá, JUDr. Z. a JUDr. S..

521. Svedok Mgr. A. S. vypovedal, že nemá vedomosť o tom, že by niekto vyhotovoval z utajovaného materiálu v prejednávanej veci fotokópie alebo že by sa niekto o tento materiál zaujímal. Podnety na vyhotovenie návrhu na vydanie ITP sú v režime stupňa utajenia „Výhradené“ osobitným spôsobom uchovávané, čo rieši pani D., ňou poverená referentka alebo službukonajúca referentka. Nahliadnuť do týchto písomností je oprávnený dozorový prokurátor, nadriadený prokurátor, iný prokurátor len so súhlasom nadriadeného.

522. Svedkyňa A. A. vypovedala, že vybavovala a stále vybavuje poštu (pozn. bežnú - nie utajovaného charakteru), ktorá je doručovaná na ÚŠP GP SR. Stávalo sa, že obvinený chcel niektorý spis vyhľadať a prípadne aj vytlačiť konkrétne písomnosti (pozn. nie utajované, pretože na to nemala svedkyňa kompetenciu), a to aj z vecí, ktoré mu neboli pridelené. Svedkyni meno D. nič nehovorí, utajované písomnosti rieši pani D. a tieto sa nachádzajú v jej priestoroch. Obvinený svedkyni nezažadoval požiadavku vo vzťahu k triedeniu a predkladaniu pošty, ktorá by sa týkala nejakého konkrétneho mena a takúto požiadavku od neho nedostala ani vo vzťahu k A..

523. Z výpovedí menovaných svedkov preto nie je možné vyvodiť spoľahlivý záver, že by si obvinený vyhotovil, resp. nechal vyhotoviť kópie utajovaných písomností z trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-164/NKA-ST2-2020, pretože to by najskôr takými písomnosťami musel disponovať, čo však svedkyňa A. D. nepotvrdila, keď vypovedala, že si nespomína, že by obvinenému predkladala iné

vyhradené písomnosti a ani ju nežiadal o súčinnosť v takejto súvislosti v iných, ako jeho vlastných pridelených veciach, pričom obvinený v predmetnej veci nebol dozorovým prokurátorom. Ak teda vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obvinenému boli sprístupnené utajované písomnosti z dotknutej veci, potom je vo vzťahu k výroku o vine obvineného irelevantná úvaha menovanej svedkyne o tom, či by si niektorý z prokurátorov mohol vyhotoviť kópie z takých písomností, pretože svedkyňa nepotvrdila, že by ich obvinenému do dispozície dala, pričom ani z výpovedí svedkov JUDr. Č. a Mgr. S. nie je možné vyvodit' opak, keďže obaja menovaní potvrdili, že listiny v režime stupňa utajenia „Vyhradené“ sa uchovávajú osobitným spôsobom a do dozorového spisu sa nezakladajú a dokazovaním nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že by sa dotknuté písomnosti dostali do dispozície obvineného. Skutkové zistenie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, podľa ktorého si obvinený mohol vyhotoviť kópie utajovaných písomností obstoja len v tom smere, že by si ich vyhotoviť síce mohol, avšak len v prípade, ak by sa dostali do jeho dispozície, čo ale z vykonaného dokazovania nevyplývalo a opak nevyplýva ani z výpovede svedkyne A., pretože táto síce vypovedala, že sa stávalo, že obvinený chcel niektorý spis vyhľadať a prípadne aj vytlačiť konkrétne písomnosti, a to aj z vecí, ktoré mu neboli pridelené, avšak nemohlo sa jednať o utajované písomnosti, pretože svedkyňa potvrdila, že tieto riešila pani D. a nachádzali sa v jej priestoroch.

524. Navyše z listín, ktoré mal v prípade skutku v bode II.2 napadnutého rozsudku obvinený odovzdať JUDr. L. A., nebola zaistená žiadna z nich, čo vyvoláva pochybnosti o tom, či nimi JUDr. L. A. vôbec niekedy disponoval a o ich existencii, ako aj ich obsahu sa nedozvedel inak. Prvotnú informáciu o tom, že je spolu s ďalšími osobami podozrivý z prípravy vraždy vyšetrovateľa O. Č., sa totiž JUDr. L. A. dozvedel od E. Z., ktorý mu mal túto skutočnosť oznámiť a skutočnosť, že je spolu s ďalšími osobami v predmetnej veci odpočúvaný, mu mal oznámiť JUDr. I. I., ktorý bol za to aj právoplatne odsúdený.

525. A pochybnosti o dôveryhodnosti výpovede svedka A. D. už dovolací súd rozviedol vyššie.

526. V súvislosti s posudzovaním dôveryhodnosti spolupracujúcich osôb je nutné upriamiť pozornosť aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo 4. augusta 2021, sp. zn. 6 T 88/2021, ktorým bol T. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, na uznesenie Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie A. Y. pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 344 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a iné v podstate na tom skutkovom základe, že jeho výpoveď z 19. augusta 2020 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 mala byť manipulovaná a zároveň sa mal pokúsiť navádzať inú osobu na krivú výpoveď v inej trestnej veci (skutkovo sa síce predmetné uznesenie Úradu inšpekčnej služby netýka skutkov, ktorých spáchanie sa obvinenému kládlo za vinu, avšak aj na podklade dotknutej výpovede A. Y. z 19. augusta 2020 bolo obvinenému vznesené obvinenie), na obsah výpovede kpt. Mgr. O. D., síce z iných trestných konaní, z ktorých má vyplývať, že na manipuláciách výpovedí svedkov sa mali podieľať aj vyšetrovatelia O. Č. a Z. Ď., ako aj operatívni pracovníci, a to na pokyn menovaných vyšetrovateľov.

527. Dovolací súd nerozporuje závery odvolacieho súdu v tom smere, že žiaden z vyšetrovateľov doposiaľ nebol právoplatne uznaný vinným zo spáchania takeého skutku, ktorého podstata by spočívala v manipulácii akéhokoľvek vyšetrovania s tým, že vyššie uvedené rozhodnutia sa týkali manipulácie dôkazov v iných veciach a ani nenaznačuje, že tak vyšetrovatelia postupovali. Rovnako tak si je dovolací súd vedomý svojej vlastnej rozhodovacej činnosti (R 48/2017 - I.), z ktorej okrem iného plynie, že primárne platí prezumpcia súladu postupu štátneho orgánu vrátane orgánov činných v trestnom konaní so zákonom a predpoklad takej zákonnej konformnosti musí byť následne v konaní vyvrátený. Za situácie však, keď dvaja v prejednávanej veci vypočutí svedkovia boli buď odsúdení (svedok T. B.) alebo im bolo vznesené obvinenie (svedok A. Y.) za trestný čin krivej výpovede, aj keď v inej veci, že vyšetrovateľovi (Z. Ď.) bolo vznesené obvinenie pre podozrenie z manipulácie dôkazov, aj keď v inej veci, keď svedok (A. Y.) mal byť počas výkonu väzby opakovane navštevovaný vyšetrovateľom, ako aj operatívnymi pracovníkmi, a to bez konkrétneho výstupu z takých návštev, pričom prvýkrát mal

vypovedať voči obvinenému po tom, čo ešte v marci 2020 žiadal o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Z. Ď., pretože mu nebol umožnený telefonický a ani osobný kontakt s jeho rodinou, pričom postup vyšetrovateľa označil ako neľudský, drastický a neprímeraný, pričom prvá návšteva družky A. Y. vo výkone väzby bola umožnená 25. augusta 2020, len 6 dní po tom, ako A. Y. v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 po prvýkrát 19. augusta 2020 vypovedal proti obvinenému, už podozrenie o možnej manipulácii dôkazov nadobúda určitý racionálny základ, preto bolo potrebné tejto skutočnosti venovať náležitú pozornosť a vysvetliť, prečo ďalšie dokazovanie vrátane vypočutia svedka Mgr. O.E. D., ktorý mal mať vedomosť o manipulácii dôkazov, v tomto smere už nie je potrebné, pričom len konštatovanie, že vyššie uvedené uznesenia sa týkajú podozrení v iných veciach, nie je postačujúce, a to s ohľadom aj na skutočnosť, že pokiaľ svedok je v inej trestnej veci odsúdený za trestný čin krivej výpovede, prípadne dôvodne podozrivý z trestného činu krivej výpovede v inej trestnej veci, táto skutočnosť môže nasvedčovať jeho určitým sklonom, respektíve ochote (z rôznych dôvodov) pravdu nehovoriť, čo aj v prejednávanej veci znižuje všeobecnou vierohodnosť takéhoto svedka.

528. V nadväznosti na uvedené potom v napadnutom rozsudku absentujú aj úvahy odvolacieho súdu o vierohodnosti spolupracujúceho svedka A. Y. vzhľadom na skutočnosť, že bol dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu krivej výpovede vo vlastnej trestnej veci a navádzania na krivú výpoveď inej osoby v inom konaní. Argumentácia odvolacieho súdu, že dané uznesenie sa žiadnym spôsobom netýka prejednávanej veci obvineného, neobstojí s ohľadom na už spomínanú zníženú všeobecnú vierohodnosť takéhoto svedka, zvlášť za situácie, keď tento, ako to už bolo vyššie uvedené, bol vo väzbe navštevovaný operatívami a vyšetrovateľom bez relevantného výstupu a návšteva príbuzných mu bola po prvýkrát umožnená v blízkej časovej súvislosti potom, čo učinil usvedčujúcu výpoveď voči obvinenému, hoci dovtedy mu bola odopieraná.

529. Vo svetle vyššie uvedeného sa potom javí ako opodstatnený aj návrh obvineného na vyžiadanie písomnej informácie z ÚVV ohľadne návštev JUDr. Ľ. A., Mgr. L. I. a A. Y., keď navyše z uznesenia Úradu inšpekčnej služby z 20. júla 2021, sp. zn. ČVS: UIS-171/OISZ-2021 plynie, že vyšetrovateľ Z. Ď. mal vo výkone väzby 18. augusta 2020 navštíviť A. Y. v čase od 08.15 hod. do 08.55 hod., pričom s A. Y. nevykonal žiaden procesný úkon a tiež to, že T. B. navštívil v priestoroch NAKA 18. augusta 2020 vyšetrovateľa Z. Ď., pričom jeho návšteva trvala od 11.33 hod. do 17.02 hod. bez toho, aby s ním bol robený akýkoľvek procesný úkon, pritom A. Y. osobu T. B. (ktorého výpoveď má podporovať výpoveď A. Y.) spomenul po prvýkrát vo svojej výpovedi až 19. augusta 2020.

530. Náležitej pozornosti a náležitého vysvetlenia vo vzťahu k dôveryhodnosti spolupracujúcich osôb sa nedostalo ani skutočnostiam spočívajúcim v tom, že i) uznesením Úradu inšpekčnej služby z 18. marca 2022 pod sp. zn. ČVS: UIS - 64/OPOZ-2022 bolo začaté trestného stíhanie z dôvodu podozrenia, že príslušníci Národnej kriminálnej agentúry mali priamo alebo prostredníctvom inej osoby ovplyvňovať a inštruovať osoby vystupujúce v procesnom postavení svedka, a to okrem iných osôb aj JUDr. Ľ. A., Mgr. L. I. a A. Y., okrem iného aj v trestných veciach vedených pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 a ČVS: PPZ-320/NKA-BA2-2020, v ktorých bol obvineným aj JUDr. B. D., PhD., ii) že uznesením Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ z 13. septembra 2021, sp. zn. ČVS: UIS-352/OISZ-2021 bolo vyšetrovateľovi Z. Ď. vznesené obvinenie pre podozrenie, že mal vykonať výsluch svedka T. B. tak, že výpoveď menovaného svedka spísal sčasti podľa seba a nie tak, ako tento svedok vypovedal, a to z dôvodu, aby aj výpoveď tohto svedka potvrdzovala výpoveď svedka A. Y. a takto získaný dôkaz mal predložiť pri väzobnom rozhodovaní o väzobnom trestnom stíhaní v tom čase obvinených JUDr. Ľ. A. a Mgr. L. I. (aj keď ostatne spomínané uznesenie bolo v sťažnostnom konaní zrušené s uložením vo veci znovu konať a rozhodnúť a svedok T. B. sa v predmetnej výpovedi nevyjadroval k stíhanej trestnej činnosti obvineného už samotné podozrenie, že vyšetrovateľ Z. Ď. mal takto postupovať pri vyšetrovaní, mala byť pre odvolací súd signálom pre zvýšenú opatrnosť pri hodnotení vierohodnosti výpovede svedka A. Y., na čo však odvolací súd rezignoval), iii) a že Mgr. L. I. pri výsluchu 28. a 30. septembra 2020 poprel akékoľvek aktivity v prospech údajnej zločineckej skupiny J., avšak 15. októbra 2020 vypovedal v pozícii obvineného na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo 17. septembra 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, pričom v rámci spontánnej časti výsluchu sa vyjadroval aj ku skutočnostiam, ktoré mu v tom čase neboli kladené za vinu, a to konkrétne

týkajúcim sa pomoci pri prepustení Ing. Ľ. D. z väzby, pritom Mgr. L. I. svoju výpoveď v tejto časti začal slovami: „Ku skutku, bodu dva uznesenia...“, hoci skutok v bode 2 uznesenia o vznesení obvinenia (jeho osobe) je právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h), písm. j) Trestného zákona a navyše za tento skutok bolo obvinenie vznesené JUDr. Ľ. A. a nie Mgr. L. I. a ako skutok 2/ sú označené skutkové okolnosti týkajúce sa prepustenia Ing. Ľ. D. z väzby v uznesení o vznesení obvinenia, avšak až z 22. októbra 2020, ktoré 15. októbra 2020, kedy sa k jeho obsahu Mgr. L. I. vyjadroval, ešte nemohlo byť vydané.

531. Ak teda bolo spolupracujúcemu svedkovi (A. Y.) aj keď v inej veci vznesené obvinenie pre trestný čin krivej výpovede, bolo začaté trestné stíhanie pre podozrenie, že príslušníci NAKA mali inštruovať a ovplyvňovať aj dotknutého svedka, že vyšetrovateľovi bolo vznesené obvinenie (aj keď zrušené, ale s pokynom konať vo veci, nie konanie zastaviť), že mal síce v inej veci, ale deformovať dôkaz poskytnutý iným svedkom, aby podporoval výpoveď spolupracujúceho svedka (A. Y.) a že ďalší spolupracujúci svedok mal mať vopred k dispozícii uznesenie o vznesení obvinenia týkajúce sa prejednávanej veci pred jeho oficiálnym vydaním, nebolo možné z týchto skutočností plynúce pochybnosti o dôveryhodnosti svedka A. Y. vyvrátiť tvrdením, že ide o skutočnosti týkajúce sa iných vecí, ale bolo potrebné detailne, konkrétne, s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti vysvetliť, prečo tieto skutočnosti ne/mali vplyv na dôveryhodnosť dotknutého svedka.

532. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že podozreniam o manipulácii dôkazov majúcim určitý racionálny základ bolo potrebné venovať zvýšenú pozornosť (keďže mohli mať zásadný vplyv na dôveryhodnosť vypočutých svedkov) a aj v tomto kontexte dať obvinenému odpoveď na otázku, prečo aj napriek takým podozreniam sú výpovede spolupracujúcich svedkov vierohodné.

533. V súvislosti s potrebou dôsledného posúdenia vierohodnosti spolupracujúcich osôb vyznieva nepresvedčivo konštatovanie odvolacieho súdu o nepotrebnosti vylúču svedka Z. I., ktorým v podstate odôvodnil odmietnutie návrhu obvineného na vykonanie tohto dôkazu.

534. K tomuto svedkovi (Z. I.) odvolací súd uviedol, že nebol podľa výpovede A. Y. priamo zapojený do skutkového deja popísaného v bode II.1 napadnutého rozsudku a to, že A. Y. mal mať určité informácie od neho, nemusí znamenať nutnosť jeho vypočutia, pričom skutočnosť, že Z. I. mal A. Y. doniesť od O. I. peniaze, ktoré A. Y. použil na úplatok pre obvineného, poprel už svedok O. I. s tým, že odvolací súd sa s touto skutočnosťou vysporiadal bez ohľadu na prípadné vyjadrenie Z. I., keďže z iných vykonaných dôkazov vyplynulo, že A. Y. mohol disponovať takou hotovosťou (z predaja nehnuteľnosti na B. ulici v I.).

535. Odvolací súd však opomenul, že to mal byť práve Z. I., ktorý mal A. Y. informovať o tom, že najvyšší súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti obvineného Ing. D. o prepustenie z väzby a súdu prvého stupňa prikázal, aby sa zaoberal návrhom obvineného na nahradenie jeho väzby peňažnou zárukou, v tomto smere A. Y. vypovedal, že ho kontaktoval Z. I., ktorý bol blízkou osobou Ing. D., ktorý mu oznámil, že sudca G. pravdepodobne prijme kauciu 100.000,- Eur, keďže si vyžiadal, aby táto kaucia bola pripísaná na účet súdu a zároveň ho požiadal, či vie vyriešiť aj ÚŠP GP SR, teda kontakt na obvineného, aby vec riešil tak, ako to sľúbil. Bez ohľadu na predaj pozemku na B.X. ulici v I. A. Y. vypovedal, že peniaze určené na úplatok za prepustenie Ing. D. mu mal doniesť Z. I., ktorému ich mal odovzdať O. I.. Z uvedeného potom vyplýva, že Z. I. naopak bol priamo zapojený do skutkového deja v jeho fáze II. (t. j. vo fáze, ktorá sa týkala poskytnutia úplatku obvinenému) a bol to práve Z. I., ktorý by skutkové okolnosti uvádzané A. Y. vedel potvrdiť alebo naopak vyvrátiť a prispieť tak k posúdeniu vierohodnosti výpovede A. Y..

536. Dovolací súd pripomína, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku v nadväznosti na výpoveď O. I., ktorý skutočnosti uvádzané A. Y. poprel, uviedol, že nepovažoval za potrebné skúmať pôvod peňazí, ktoré boli použité na odmenu pre obvineného. Odvolací súd k pôvodu peňazí použitých na úplatok pre obvineného v napadnutom rozsudku uviedol, že z listinných dôkazov ohľadom predaja

nehnutelnosti na B.X. ceste v I. vyplýva, že A. Y. mohol disponovať finančnými prostriedkami v danom objeme, keďže nehnuteľnosti sa predávali za kúpnu cenu 1,56 mil. Eur a táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede Ing. D., ktorý vypovedal, že A. Y. mohol voľne disponovať s peniazmi, ktoré mu patrili a stalo sa, že tak urobil aj bez jeho súhlasu aj v období developerského projektu v Starom Meste v Bratislave. Odvolací súd však opomenul, že napriek uvedenému A. Y. vypovedal, že peniaze mu mal priniesť Z. I., ktorému ich mal odovzdať O. I., čo je v rozpore so závermi odvolacieho súdu, pretože ak by A. Y. spornou hotovosťou skutočne disponoval, nemusel by mu ju nosiť niekto iný, pritom malo ísť o finančné prostriedky v celkovej výške 100 tis. Eur, ktoré mali byť odovzdané JUDr. A., ktorý 50 tis. Eur z nich mal odovzdať obvinenému ako úplatok, avšak ak by tento tok peňazí preukázaný nebol, bola by spochybnená vierohodnosť výpovede A. Y. a zároveň by bol spochybnený aj priebeh fázy II. skutkového deja, ktorá jediná z dvoch fáz skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku zakladá trestnú zodpovednosť.

537. S ohľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k názoru, že výpoveď Z. I. mala potenciál preveriť vierohodnosť výpovede A. Y., ktorý však ostal nevyužitý, keďže súdy bezvýhradne (nekriticky) uverili výpovedi A. Y..

538. Vo vzťahu k posúdeniu vierohodnosti výpovede JUDr. E. A. absentuje v napadnutom rozsudku zohľadnenie skutočnosti, že z návrhu vyšetrovateľa zo 17. septembra 2020 na vzatie JUDr. A. do väzby v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 vyplýva, že JUDr. A. v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h), písm. j) Trestného zákona predložil vyšetrovateľovi upravenú zvukovú nahrávku. Táto okolnosť má podľa názoru dovolacieho súdu význam pre posúdenie vierohodnosti výpovede takého spolupracujúceho svedka, ktorý mal v priebehu vyšetrovania jeho vlastnej trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní predkladať upravenú (nepravdivú) zvukovú nahrávku, pretože ak mal takým spôsobom už konať, potom je potrebné k jeho výpovediam pristupovať s vyššou mierou obozretnosti (znížená všeobecná vierohodnosť), a to o to viac, že je jediným priamym svedkom trestnej činnosti obvineného uvedenej v skutku v bode II.1 napadnutého rozsudku.

539. Zhrnúc vyššie uvedené dospel dovolací súd k názoru, že ani súd prvého stupňa a ani súd odvolací nevykonali dôslednú previerku hodnovernosti výpovedí spolupracujúcich svedkov, a teda kvality takto podaných svedectiev, na námietky a pochybnosti obvineného v tomto smere neposkytli mu vyčerpávajúcu odpoveď, čo zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vzhľadom na to, že z hľadiska práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ako imanentnej súčasť spravodlivého procesu súčasťou obsahu tohto základného práva (na spravodlivé konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022).

540. Najvyšší súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ale aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil (ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad) a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

541. Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa teda prejednávajúca vec dostala do štádia konania pred súdom prvého stupňa, v rámci ktorého bude Špecializovaný trestný súd povinný o podanej obžalobe avšak iným samosudcom (keďže dovolací súd rozhodol, že vo veci konala a rozhodovala sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania) opätovne rozhodnúť, pri súčasnej viazanosti vyššie uvedeným právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku.

542. Najvyšší súd pripomína, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného JUDr. B. D., PhD., preto bude Špecializovaný trestný súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu „reformatio in peius“ v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

543. Ďalšie dovolacie námietky nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

544. Ani dovolací súd dôvody pre vylúčenie prokurátora JUDr. Michala Šúreka z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci nevzhliadol. Pokiaľ dôvodom jeho zaujatosti mala byť skutočnosť, že obvinený ho navrhol vypočuť ako svedka vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby, k tomu je potrebné uviesť, že len samotný takýto návrh pre jeho vylúčenie nestačí. Až za situácie, že by príslušný orgán dospel k záveru, že takýto návrh opodstatnený je a prokurátora je potrebné vypočuť, a preto mu poslal predvolanie na výsluch, by vylúčenie prichádzalo do úvahy. Obvinený totiž nemá právo prokurátora si vybrať, k čomu by pri opačnom prístupe reálne dochádzalo, ak by postačovalo, aby obvinený predložil návrh na vypočutie prokurátora hoci zjavne bezúspešný, neopodstatnený. Obdobne tak ani z prepisu zvukového záznamu z 23. februára 2021, podľa ktorého mal vyšetrovateľ O. Č. viesť o ovplyvňovaní výpovedí svedkov, a preto mal dôjsť za Šúrekom na začiatku, keď Repa povedal, že idú zadržiavať (Z. Z.) a mal povedať, že tento chlapec nám od začiatku pomáha, tohto chlapca nie, nie je možné vyvodiť, že by prokurátor o manipulácii dôkazov vedel, čo nie je možné zo spojenia „tento chlapec nám od začiatku pomáha“ vyvodiť, keďže ho je možné vyložiť aj len tak, že Z. Z. s políciou riadne spolupracuje, pričom bez ďalšieho nie je možné dospieť k spoľahlivému záveru, že reč je o manipulácii dôkazov.

545. K návrhu obvineného na odňatie jeho vecí Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prikázanie inej prokuratúre z dôvodu zaujatosti špeciálneho prokurátora JUDr. B. P. s ohľadom na jeho mediálne vyjadrenia sa žiada uviesť, že takáto námietka by mohla mať v teoretickej rovine určitý potenciál za predpokladu, že by prokurátor JUDr. Michal Šúrek (u ktorého dôvody na jeho vylúčenie, ako je to vyššie uvedené, ani dovolací súd nevzhliadol) vykonal úkon trestného konania, ktorý by bol podkladom pre rozsudok súdu prvého stupňa, resp. pre napadnutý rozsudok, na priamy pokyn JUDr. B. P., čo však z obsahu spisu neplynie a obvinený to v podanom dovolaní ani nenamieta.

546. Pokiaľ ide o námietku nezákonného zloženia senátu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho založenú na skutočnosti, že verejnému zasadnutiu konanému o odvolaniach obvineného a jeho manželky, predsedal namiesto sudcu JUDr. Petra Hatalu sudca JUDr. Peter Štíft, je potrebné uviesť, že podľa § 3 ods. 3, veta druhá a tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte; účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Z Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platného a účinného v čase predloženia odvolaní obvineného a jeho manželky najvyššiemu súdu (teda na rok 2021 v znení opatrení č. 1 až 21 účinný od 14. decembra 2021 - ďalej len „rozvrh práce“) vyplýva, že členmi senátu 5T, do ktorého trestná vec obvineného napadla, boli sudcovia JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft, pričom v tom čase sudca JUDr. Peter Štíft nebol predsedom senátu s tým, že sudcu JUDr. Juraja Klimenta po jeho vylúčení v súlade s rozvrhom práce nahradil sudca JUDr. Martin Bargel, pričom podľa osobitnej časti rozvrhu práce každý z predsedov senátu predsedá senátu vo veciach, v ktorých je spravodajcom a rovnako tak podľa § 16 ods. 2, posledná veta, zákona č. 757/2004 Z. z. každý predseda senátu má právo predsedáť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi. Predseda najvyššieho súdu sudcu JUDr. Petra Štífta vymenoval do funkcie predsedu senátu najvyššieho súdu v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov 28. apríla 2022 s účinnosťou od 1. mája 2022, pričom zohľadnenie tejto skutočnosti v rozvrhu práce najvyššieho súdu má len deklaratórny charakter. Vzhľadom teda na to, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu bol sudca spravodajca JUDr. Peter Štíft predsedom senátu, mal právo veci obvineného predsedáť. Napokon, keďže v prípade, keď vo veci

rozhoduje senát, sú zákonnými sudcami všetci členovia senátu, zmenou v osobe sudcu spravodajcu alebo predsedu senátu k porušeniu práva na zákonného sudcu dôjsť nemôže.

547. Žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku celkom zjavne nezakladá ani námietka obvineného založená na skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní a sudy viedli samostatné trestné konanie proti nemu pre podporu údajnej zločineckej skupiny J. a samostatné trestné konanie proti obvineným z členstva v údajnej zločineckej skupine J., keďže žiaden z dovolacích dôvodov nie je založený na posudzovaní ne/správnosti ne/spojenia vecí na spoločné konanie. Či však dokazovanie vykonané v prejednávanej veci bez spojenia vecí na spoločné konanie je postačujúce pre uznanie viny, je vecou hodnotenia vykonaného dokazovania.

548. K námietkam obvineného o neposkytnutí informácií o obvinení podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní na jeho žiadosť je potrebné obvinenému prisvedčiť, že zo skutkovej vety bodu 1/ uznesenia o vznesení obvinenia nie je zrejmé, v čom konkrétne malo spočívať jeho konanie v prospech zachovania existencie a celistvosti zločineckej skupiny J., čo znamená, že vo vzťahu k tomuto bodu uznesenia o vznesení obvinenia sa nemal obvinený ako účinne brániť. Vzhľadom ale na to, že obvinený bol napadnutým rozsudkom spod obžaloby v tomto bode oslobodený (výrok III.1 napadnutého rozsudku), k porušeniu jeho práv na obhajobu zásadným spôsobom nedošlo. Z formulácie skutku v bode 3/ uznesenia o vznesení obvinenia je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, aké konkrétne konanie sa obvinenému kládlo za vinu (zjednodušene povedané) odovzdanie časti presne označeného vyšetrovacieho spisu, teda obvinený vedel, čo sa mu kladie za vinu, a preto mal plnú možnosť sa proti obvineniu brániť.

549. K námietkam obvineného týkajúcim sa okamihu začatia trestného stíhania a jeho zákonnosti dovolací súd uvádza, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava z 22. októbra 2020, sp. zn. ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 bolo podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému vo vzťahu ku skutku v bode 1/ tohto uznesenia vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona na skutkovom základe v ňom uvedenom, pričom v jeho odôvodnení sa poukazuje aj na uznesenie o začatí trestného stíhania zo 17. augusta 2020, z formulácie skutku ktorého plynie, že sa obvineného netýka. Z ustanovenia § 206 ods. 2 Trestného poriadku pritom plynie, že o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je možné rozhodnúť jedným uznesením a to aj za situácie, keď sa orgány činné v trestnom konaní o spáchaní trestného činu dozvedia inak ako z trestného oznámenia (§ 199 ods. 2 Trestného poriadku) a zároveň kvalita informácií, ktoré takto získajú, odôvodňuje vznesenie obvinenia konkrétnej osobe (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), čo je aj prípad obvineného.

550. Zo spisu súdu prvého stupňa ďalej vyplýva, že na hlavnom pojednávaní konanom 8. júla 2021 pri výsluchu svedka JUDr. E. A. boli preberané utajované skutočnosti (svedok sa v rámci výsluchu ku skutku v bode 4/ obžaloby vyjadroval k obsahu utajovaných písomností, ktoré mu mal obvinený odovzdať), pričom sudkyňa nerozhodla o vylúčení verejnosti z hlavného pojednávania počas výsluchu menovaného svedka. Takýmto postupom síce došlo k porušeniu Trestného poriadku v jeho ustanovení § 249 ods. 3 Trestného poriadku, avšak tým nedošlo k porušeniu žiadneho práva obvineného, a preto ani k naplneniu žiadneho dôvodu dovolania.

551. K námietkam obvineného v tom smere, že súd prvého stupňa mal prijať opatrenia, aby nedochádzalo, najmä prostredníctvom médií, k detailnému zverejňovaniu obsahu svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní vypočutých svedkov, aby sa tak doposiaľ nevypočutí svedkovia nemohli oboznámiť s obsahom výpovedí vypočutých svedkov a tomu prispôsobiť svoju výpoveď, je potrebné uviesť, že podľa § 253 ods. 5 písm. c), ods. 6 Trestného poriadku predseda senátu môže vyhotovovanie zvukových záznamov zakázať, ak by zvukovým záznamom z priebehu hlavného pojednávania mohla byť ohrozená mravnosť, verejný poriadok alebo dôležitý záujem strán (ktorým záujem strán na neovplyvňovaní výpovedí nevypočutých svedkov nepochybne je) alebo svedkov, a zvukový prenos z hlavného pojednávania predseda senátu nepovolí z dôvodov uvedených v odseku 5, pričom podľa § 261

ods. 2, veta prvá, Trestného poriadku predseda senátu dbá na to, aby ešte nevyslúchnutý svedok nebol prítomný pri výsluchu obžalovaného a iných svedkov.

552. Nevyužitie vyššie naznačených opatrení určených na ochranu záujmov aj obvineného, zvlášť za situácie, keď po prvom odročenom termíne hlavného pojednávania bolo nepochybne zrejmé, že reálne dochádza k porušovaniu dôležitých záujmov aj obvineného, síce v zásade nenapĺňa žiaden dovolací dôvod, každopádne však bolo nevyhnutné tejto skutočnosti a jej vplyvu na dôveryhodnosť na hlavnom pojednávaní vypočutých svedkov venovať zvýšenú pozornosť, na túto skutočnosť ako na znižujúcu dôveryhodnosť výpovede vypočutých svedkov prihliadať a v tomto smere ju aj náležite vyhodnotiť.

553. Porušenie princípu prezumpcie neviný inými osobami, než orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdmi nenapĺňa žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

554. Pokiaľ ešte obvinený namietal zaujatosť špeciálneho prokurátora JUDr. B. P. a v tejto súvislosti celého Úradu špeciálnej prokuratúry v súvislosti s prijatím daru v podobe v dovolaní opísanej karikatúry, k tom je potrebné uviesť, že k otázke prijatia predmetného daru sa vyjadrovala aj Etická komisia prokuratúry, z vyjadrenia ktorej (pozn. vyjadrenie z 11. decembra 2023, sp. zn. I/4 Spr 11/23/1000-52) vyplynulo, že špeciálny prokurátor sa s predmetnou karikatúrou nestotožnil. Navyše prijatie predmetnej karikatúry ako daru sa datuje do obdobia po právoplatnom skončení trestného stíhania, ktoré bolo skončené vyhlásením napadnutého rozsudku, okrem toho išlo o dar od viacerých, nie je zrejmé ktorých, prokurátorov, preto aj keď skutočne ide o nevhodný dar a nevhodný počín prokurátorov Úradu špeciálnej prokuratúry, táto skutočnosť sama osebe bez ďalšieho pochybnosť o nezaujatosti špeciálneho prokurátora a v nadväznosti na to Úradu špeciálnej prokuratúry nevzbudzuje.

555. Obvinený ako prílohu doplnenia dovolania predložil aj zápisnicu o výsluchu JUDr. Ľ. A. z 3. marca 2025 v procesnom postavení svedka - poškodeného v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: UIS-399/1-OISS-2024, z obsahu ktorej vyplýva, že JUDr. A. mal v trestnom konaní vedenom proti obvinenému vypovedať pod nátlakom vyšetrovateľa a ďalších príslušníkov NAKA, čo obvinený považoval za dôkaz o nezákonnom manipulovaní dokazovania v jeho trestnej veci. K tomu je potrebné uviesť, že zmena výpovede svedka môže byť novou skutočnosťou, ktorá by za splnenia ďalších podmienok mohla zakladať dôvod na povolenie obnovy konania, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že JUDr. A. je v trestnej veci obvineného kľúčovým svedkom. Obsah zápisnice o výsluchu JUDr. A. z 3. marca 2025 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: UIS-399/1-OISS-2024 však nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

556. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.